KASS MORGAN

NEMIRA YOUNG ADULT

CEI 100

ZIUA 21

KASS MORGAN a studiat literatura la Brown University, după care şi-a continuat studiile la Oxford. Locuieşte în Brooklyn, New York. Lucrează ca editor şi printre preferinţele ei de lectură se află romanele SF şi proza victoriană. Continuarea romanului *Cei 100*, intitulată *Day 21*, s-a publicat în anul 2014, iar al treilea volum din serie, *Homecoming*, a apărut în 2015. *Cei 100* a fost ecranizat în serialul omonim de mare succes, produs de Warner Bross şi CBS Television Studios.

KASS MORGAN

Titlul original: *DAY 21* (2014)

Traducere din limba engleză
DORINA TĂTĂRAN

Editura: NEMIRA
2016

Părinţilor şi bunicilor mei, care m-au învăţat să privesc cu admiraţie atât lumea, cât şi cuvintele.

1. WELLS

Nimeni nu voia să stea lângă mormânt. Deşi patru dintre ai lor erau deja îngropaţi în cimitirul improvizat, ceilalţi dintre cei o sută erau încă deranjaţi de ideea de a coborî un trup în pământ. Nimeni nu voia să stea nici cu spatele la copaci. De la atac, trosnetul unei crengi era suficient să-i facă pe supravieţuitorii speriaţi să tresară. Prin urmare, cei aproape o sută de oameni care se adunaseră să-şi ia rămas-bun de la Asher stăteau adunaţi într-un semicerc strâns, cu privirile oscilând între trupul de pe jos şi umbrele din pădure.

Evident, le lipseau trosnetele liniştitoare ale focului. Rămăseseră fără lemne, cu o seară înainte, şi nimeni nu fusese dispus să se aventureze după altele. Wells s-ar fi dus chiar el, dar fusese ocupat să sape mormântul. Nici pentru asta nu se oferise nimeni, cu excepţia unui băiat arcadian înalt şi tăcut, pe nume Eric.

— Sigur e mort? şopti Molly şi se dădu înapoi de pe marginea gropii adânci, de parcă s-ar fi temut că ar fi putut să o înghită şi pe ea.

Avea doar treisprezece ani, dar părea mai mică. Cel puţin înainte arăta mai mică. Acum, faţa ei era trasă, aproape suptă, iar pe frunte avea o tăietură care părea să nu fi fost bine curăţată.

Fără să vrea, privirea lui Wells se îndreptă către gâtul lui Asher, spre rana urâtă unde săgeata îl străpunsese. Trecuseră două zile de la moartea lui, două zile de când siluetele misterioase se materializaseră pe creastă şi schimbaseră tot ce ştiuseră Coloniştii până atunci, tot ce li se spusese. Fuseseră trimişi pe Pământ ca subiecţi de test, primii oameni care să pună piciorul pe planetă, după trei sute de ani. Dar se înşelaseră.

Unii oameni nu plecaseră deloc.

Totul se întâmplase foarte repede. Wells nu îşi dăduse seama că ceva nu era în regulă, până când Asher căzuse, înecându-se, în timp ce trăgea disperat de săgeata înfiptă în gâtul lui. Atunci se răsucise şi îi văzuse. Siluetele străinilor conturate de soarele ce apunea semănau mai degrabă cu demoni decât cu oameni. Wells clipise, aşteptându-se cumva ca siluetele să dispară. Era

imposibil să fie reale.

Dar vedeniile nu trag cu săgeţi.

După ce strigătele lui de ajutor rămăseseră fără răspuns, îl cărase pe Asher la cortul infirmeriei, unde ţineau proviziile medicale salvate din incendiu. Dar degeaba. Până să înceapă el să cotrobăie după bandaje, Asher murise.

Cum era posibil să existe oameni pe Pământ? Era imposibil. Nimeni nu supravieţuise Cataclismului. Era indiscutabil, la fel de bine fixat în mintea lui Wells ca faptul că apa îngheaţă la 0 grade Celsius sau că planetele se învârt în jurul soarelui. Totuşi, îi văzuse cu ochii lui. Oameni care sigur nu coborâseră de pe vreo navă a Coloniei. Născuţi pe Pământ.

— E mort, îi zise Wells lui Molly, în timp ce se ridica în picioare istovit, înainte să-şi dea seama că cei mai mulţi din grup se uitau la el.

Cu câteva săptămâni în urmă, feţele lor ar fi fost pline de neîncredere, dacă nu chiar pline de dispreţ. Nimeni nu credea că fiul cancelarului chiar fusese condamnat. Lui Graham îi fusese foarte uşor să-i convingă de faptul că Wells fusese trimis de tatăl lui să-i spioneze. Dar acum se uitau la el cu speranţă.

În haosul de după incendiu, Wells organizase echipe care să sorteze proviziile rămase şi să ridice adăposturi permanente. Pasiunea lui pentru arhitectura pământeană, cândva sursă de iritare pentru pragmaticul său tată, îi permisese să proiecteze cele trei barăci din lemn care acum tronau în mijlocul luminişului.

Wells se uită spre cerul care se întuneca. Ar fi dat orice ca tatăl lui să vadă barăcile. Nu ca să îi dovedească ceva – după ce îl văzuse împuşcat pe punte, resentimentele lui dispăruseră mai repede decât culoarea din obrajii cancelarului. Acum, tot ce îşi dorea era ca într-o bună zi tatăl lui să numească Pământul căminul lui. Restul Coloniei urma să li se alăture – odată ce condiţiile de pe Pământ vor fi considerate sigure –, dar trecuseră douăzeci şi una de zile fără măcar un licăr dinspre cer.

În timp ce îşi coborî din nou privirea spre pământ, gândurile îi reveniră la ce avea de făcut în clipa aceea: să-şi ia rămas-bun de la băiatul pe care se pregăteau să îl trimită spre un loc de odihnă mai întunecat. O fată de lângă el tremură:

— Putem termina odată? Nu vreau să stau aici toată noaptea.

— Ai grijă cum vorbeşti, i-o reteză o altă fată pe nume

Kendall, iar buzele subţiri i se strânseră.

La început, Wells presupusese că era de pe Phoenix, dar în cele din urmă îşi dăduse seama că privirea ei arogantă şi accentul sacadat erau doar nişte caracteristici ale fetelor cu care el crescuse. Era un obicei frecvent printre tinerele waldenite şi arcadiene, deşi nu întâlnise pe nimeni care să facă asta la fel de bine precum Kendall.

Wells se uită într-o parte şi în cealaltă, după Graham, singurul phoenician, în afară de el şi de Clarke. În general, nu-i plăcea să-l lase pe Graham să preia controlul grupului, dar fusese prieten cu Asher şi era mai potrivit ca el să vorbească la înmormântare. Oricum, faţa lui era una dintre puţinele care lipseau din mulţime, pe lângă cea a lui Clarke. Ea plecase imediat după incendiu, cu Bellamy, în căutarea surorii lui, lăsând în urmă doar amintirea cuvintelor răutăcioase pe care i le spusese lui Wells, înainte să plece: *Distrugi orice atingi*.

Din pădure se auzi un trosnet, iar mulţimea tresări. Fără să se gândească, cu o mână, Wells o trase pe Molly în spatele lui, iar cu cealaltă apucă o lopată. O clipă mai târziu, Graham păşi în luminiş, însoţit de doi arcadieni – Azuma şi Dmitri – şi de o fată de pe Walden, pe nume Lila. Cei trei băieţi aveau braţele pline cu lemne, în timp ce Lila aducea câteva crengi.

— Deci de asta dispăruseră celelalte topoare, zise un waldenian pe nume Antonio, privind spre topoarele atârnate pe umerii lui Azuma şi Dmitri. Ne-ar fi prins bine azi după-amiază, să ştiţi.

Graham ridică o sprânceană, în timp ce examina cea mai recent ridicată baracă. În sfârşit, învăţaseră să le facă aşa cum trebuie; de data aceasta, nu mai erau găuri în acoperiş, ceea ce înseamnă că va fi mai cald şi mai uscat noaptea. Totuşi, niciuna dintre construcţii nu avea geamuri. Era nevoie de prea mult timp să le facă şi, fără să aibă la dispoziţie sticlă sau plastic, ar fi fost mai degrabă nişte găuri în pereţi.

— Crede-mă, asta e mai important, zise Graham şi ridică grămada de lemne.

— Lemne de foc? întrebă Molly. Fata tresări, când Graham pufni.

— Nu, suliţe. Câteva colibe din lemn nu o să ne apere. Trebuie să ne apărăm singuri. Data următoare când vor apărea bastarzii aceia vom fi pregătiţi.

Privirea îi fugi spre Asher şi o expresie neaşteptată trecu peste faţa lui. Obişnuita lui mască de furie şi aroganţă dispăruse, lăsând să se vadă ceva ce aducea a suferinţă adevărată.

— Vrei să ni te alături un minut? întrebă Wells îmblânzit. Ne-am gândit să rostim câteva cuvinte pentru el. Tu îl cunoşteai bine, aşa că… poate vrei să…

— Pari să te descurci foarte bine, i-o tăie Graham, evitând să se uite spre corpul lui Asher, când întâlni privirea lui Wells. Continuă, domnule cancelar.

Soarele apusese, când Wells şi Eric aruncau ultimele lopeţi de pământ pe noul mormânt, în timp ce Priya punea flori în jurul lui. Restul grupului se împrăştiase, fie să evite să privească înmormântarea, fie să găsească loc în vreuna dintre noile barăci. În fiecare dintre ele încăpeau confortabil câte douăzeci, chiar treizeci, dacă erau prea obosiţi sau le era prea frig să se plângă de picioarele răsfirate peste mormanul de pături parţial arse sau de coatele primite în feţe.

Wells fu dezamăgit, dar nu surprins să constate că Lila acaparase una dintre barăci pentru ea şi prietenii ei, lăsându-i pe cei mai mici să tremure în frig, privind prudenţi în jur, prin luminişul plin de umbre. Chiar şi cu gărzi voluntare, care stăteau de pază, nimeni nu se aştepta la o noapte liniştită.

— Hei, zise Wells, în timp ce Graham trecu pe lângă el, cu nişte suliţe aproape gata. Dacă tu şi Dmitri tot sunteţi schimbul doi la gardă, de ce nu dormiţi afară? O să-mi fie mai uşor să vă găsesc, când tura mea se va termina.

Înainte ca Graham să răspundă, Lila sări şi îl prinse de braţ.

— Ai promis că stai cu mine în noaptea asta, mai ţii minte? Mi-e prea frică să dorm singură, zise ea, pe un ton prefăcut şi cu o voce piţigăiată, complet diferită de obişnuitul ei ton arogant.

— Îmi pare rău, îi zise Graham lui Wells şi ridică din umeri. Wells simţi unda de îngâmfare din vocea lui.

— Urăsc să nu-mi ţin promisiunile.

Graham îi aruncă lui Wells suliţa lui, iar acesta o prinse cu o mână.

— O să iau o tură mâine-noapte, dacă nu o să fim morţi cu toţii, până atunci. Lila ridică din umeri într-un fel exagerat.

— Graham, îl dojeni ea, nu trebuie să vorbeşti aşa!

— Nu-ţi face griji, o să te apăr, zice Graham cuprinzând-o cu

braţul. Sau o să mă asigur că ultima ta noapte pe pământ va fi cea mai bună din viaţa ta.

Lila chicoti, iar Wells se abţinu să dea ochii peste cap.

— Poate că ar trebui să dormiţi amândoi afară, zise Eric ieşind din umbră. În felul acesta, avem şi noi o şansă să ne odihnim.

Graham pufni.

— De parcă nu l-aş fi văzut pe Felix strecurându-se afară din patul tău azi-dimineaţă, Eric. Dacă e ceva ce nu suport, aia e ipocrizia.

O umbră de zâmbet trecu peste faţa lui Eric.

— Da, dar nu ne-ai auzit.

— Haide, zise Lila şi îl trase pe Graham. Să mergem, înainte ca Tamsin să ne dea patul altcuiva.

— Vrei să fac tura cu tine? se oferi Eric, privind spre Wells. Wells scutură din cap.

— E în regulă. Priya deja verifică zona.

— Crezi că se vor întoarce? întrebă Eric, coborând vocea.

Wells se uită peste umăr, să vadă dacă era cineva care să tragă cu urechea, apoi aprobă din cap.

— A fost mai mult decât o avertizare. A fost o demonstraţie de forţă. Oricine ar fi, vor să ştim că nu se bucură că suntem aici.

— Nu. Evident că nu sunt, zise Eric şi se întoarse să se uite în partea cealaltă a luminişului, unde era îngropat Asher.

Oftând, îi zise noapte bună lui Wells şi se îndreptă spre grămada de paturi improvizate, pe care Felix şi alţi câţiva le făcuseră în jurul locului de foc, din obişnuinţă. Wells puse suliţa pe umăr şi se întoarse, să o caute pe Priya. După câţiva paşi, dădu cu umărul de ceva şi din întuneric se auzi un ţipăt.

— Eşti în regulă? întrebă Wells şi întinse o mână.

— Sunt bine, răspunse o fată, cu voce tremurată. Era Molly.

— Unde dormi în noaptea asta? Te ajut să îţi găseşti patul.

— Afară. Nu mai era loc în barăci.

Vocea ei era stinsă. Lui Wells îi venea să îi ia pe Graham şi pe Lila şi să îi arunce în râu.

— Pot să îţi fac rost de o pătură.

Avea să o fure de pe Graham, dacă era nevoie.

— Nu e nevoie. E destul de cald în seara asta, nu?

Wells o privi confuz. Temperatura scăzuse considerabil, după apusul soarelui. Întinse mâna şi o puse pe fruntea lui Molly.

Pielea ei era caldă.

— Eşti sigură că te simţi bine?

— Poate un pic ameţită, recunoscu ea.

Wells strânse din buze. Pierduseră multe provizii în incendiu, ceea ce însemna că raţiile scăzuseră considerabil.

— Uite, îi zise şi băgă mâna în buzunar, după batonul de proteine pe care nu avusese timp să îl termine, mănâncă asta.

Ea scutură din cap.

— E în regulă, nu mi-e foame, zise slab.

După ce o puse să îi promită că îi va spune dacă a doua zi nu se va simţi mai bine, Wells porni să o caute pe Priya. Salvaseră mare parte din medicamente, dar ce folos, dacă aveau să rămână fără singura persoană care ştia cum se folosesc? Se întrebă cât de departe or fi ajuns Clarke şi Bellamy şi dacă or fi găsit vreo urmă de-a Octaviei. Dincolo de extenuare, simţi un fior de teamă, când se gândi la pericolele pe care Clarke le înfrunta prin pădure. Ea şi Bellamy plecaseră înainte de atac. Ei habar nu aveau că existau oameni pe acolo, oameni născuţi pe Pământ, care comunicau prin săgeţi mortale.

Oftă şi privi spre cer, trimiţând în sus o rugăciune tăcută, pentru fata pentru care riscase nenumărate vieţi. Fata ai cărei ochi se umpluseră de ură când îi spusese că nu voia să îl mai vadă vreodată.

2. CLARKE

Mergeau de două zile, oprindu-se doar câte o oră sau două, pentru odihnă. Pe Clarke o ardeau picioarele, dar Bellamy nu dădea vreun semn că ar vrea să se oprească. Lui Clarke nu-i păsa – de fapt, îi convenea durerea. Cu cât se gândea mai mult la tendoane, cu atât se gândea mai puţin la durerea din piept şi la prietena pe care nu fusese în stare să o salveze.

Trase aer în piept. Chiar dacă ar fi fost legată la ochi, tot şi-ar fi dat seama că soarele apusese. Aerul era plin de parfumul florilor albe care se deschideau doar noaptea şi făceau ca pomii să pară că se gătiseră pentru cină. Clarke îşi dorea să ştie ce fel de avantaj evoluţionist aveau ciudatele flori. Poate că atrăgeau insectele nocturne? Parfumul lor specific era copleşitor în zonele unde coroanele copacilor se uneau, dar ea îi prefera pe aceştia, în locul şirurilor ordonate de meri, pe care ea şi Bellamy le văzuseră mai devreme. Simţi fiori pe ceafă, când îşi aminti de trunchiurile aflate la distanţe egale, ca nişte soldaţi aliniaţi.

Bellamy mergea la câţiva metri în faţa ei. Devenise tăcut, la fel cum făcea când era la vânat. Dar de data aceasta nu urmărea vreun iepure sau vreun cerb. O căuta pe sora lui. Trecuse aproape o zi de când văzuseră ultimele urme, iar adevărul nerostit umplea tăcerea, astfel încât Clarke simţea că îi apasă pieptul.

Pierduseră urma Octaviei.

Bellamy se opri la baza dealului, iar Clarke veni lângă el. Erau pe marginea unei creste. La doar câţiva metri în faţă, pământul cobora brusc, spre o apă ce lucea. Luna era mare şi strălucitoare, iar jos se vedea o alta, reflectată pe suprafaţa apei.

— E frumos, zise Bellamy, fără să o privească, dar cu voce tremurată. Clarke puse o mână pe braţul lui. El tresări, dar nu se trase.

— Sunt sigur că şi Octavia ar fi zis la fel. Să mergem jos, să vedem dacă e vreo urmă de…

Vocea lui Clarke se stinse. Octavia nu plecase să hoinărească la întâmplare prin pădure. Niciunul dintre ei nu o spunea cu voce tare, dar dispariţia ei bruscă şi felul în care urmele sugerau că fusese târâtă… fusese răpită.

Dar de cine? Clarke se gândi iarăşi la şirurile de meri şi se înfioră. Bellamy înaintă câţiva paşi.

— Pare mai puţin abrupt pe acolo, zise el şi se întinse să o prindă de mână. Vino.

Nu vorbiră cât coborâră panta. Când Clarke alunecă pe o porţiune de noroi, Bellamy o strânse mai tare şi o ajută să îşi recâştige echilibrul. Dar în clipa în care ajunseră jos îi dădu drumul şi alergă spre apă, căutând urme pe mal.

Clarke rămase în urmă privind lacul, în timp ce uimirea alungă extenuarea care i se adunase în picioare. Suprafaţa apei era netedă ca sticla, iar luna reflectată în ea arăta ca una dintre pietrele preţioase pe care le văzuse uneori la magazinul de schimb, închise într-o casetă transparentă.

Când Bellamy se întoarse, expresia lui era una ostenită, aproape înfrântă.

— Probabil că ar trebui să ne odihnim. Nu are rost să hoinărim prin beznă, fără vreo urmă.

Clarke aprobă şi lăsă rucsacul jos, apoi ridică braţele în aer şi se întinse. Era obosită şi transpirată, iar pe piele avea un strat de cenuşă de câteva zile şi era disperată să scape de el. Păşi încet spre lac, se ghemui pe margine şi atinse suprafaţa apei cu degetele. Când ajunseseră pe Pământ, avusese mare grijă să dezinfecteze apa pe care o beau sau cu care se spălau, în caz că ar fi fost contaminată cu vreo bacterie radioactivă. Dar pastilele de iod se împuţinau, iar după ce văzuse cum focul îi ucisese cea mai bună prietenă, în timp ce fostul ei iubit o împiedicase să o salveze, un pic de apă dintr-un lac părea cea mai mică problemă.

Clarke expiră profund şi închise ochii, lăsând tensiunea să se risipească în aerul nopţii, odată cu respiraţia. Se ridică în picioare şi se întoarse spre Bellamy. El stătea complet nemişcat, privind peste lac, cu o intensitate care o făcu să se înfioare. Instinctul îi spunea să se retragă, să-i ofere un pic de spaţiu. Dar un alt impuls îi luă locul şi un zâmbet maliţios îi străbătu faţa.

Fără o vorbă, îşi trase peste cap tricoul transpirat, îşi dădu jos cizmele şi pantalonii murdari de cenuşă. Se răsuci pe călcâie, dorindu-şi să poată vedea expresia de pe faţa lui Bellamy, în timp ce o privea cum păşea în apa lacului, doar în sutien şi chiloţi. Apa era mai rece decât crezuse, iar pielea i se făcu de găină, deşi nu era sigură dacă era din cauza aerului nocturn sau

a senzaţiei date de privirea lui Bellamy. Înaintă şi ţipă când apa îi acoperi umerii. În Colonie, apa era mult prea puţină pentru a face băi şi era prima dată când Clarke se scufundă cu totul. Încercă să îşi ridice picioarele din nămol şi să plutească, simţindu-se ciudat de puternică şi de vulnerabilă. Pentru o clipă, uită că focul îi luase cea mai bună prietenă. Uită că ea şi Bellamy pierduseră urma Octaviei. Uită că prin costumul ei de baie improvizat se va vedea tot, când va ieşi din apă.

— Cred că, în cele din urmă, radiaţiile ţi-au făcut varză creierii.

Clarke se răsuci şi îl văzu pe Bellamy privind-o cu surprindere şi amuzament. Rânjetul lui obişnuit revenise. Închise ochii, trase aer în piept şi se băgă cu capul sub apă, apoi, o clipă mai târziu, ieşi râzând, cu apa şiroindu-i pe faţă.

— E bine.

Bellamy înaintă câţiva paşi.

— Deci, mintea ta de cercetător amator a ştiut instinctiv că apa e sigură? Clarke scutură din cap.

— Nu.

Ridică o mână în aer şi mimă că o examinează.

— S-ar putea să îmi crească înotătoare şi branhii, în timp ce vorbim.

Bellamy aprobă din cap, cu falsă seriozitate.

— Ei bine, dacă o să-ţi crească înotătoare, promit să nu te evit.

— Oh, crede-mă, nu voi fi singurul mutant.

Bellamy ridică o sprânceană.

— Ce vrei să spui?

Clarke îşi făcu palmele căuş, le umplu cu apă şi îl stropi pe Bellamy, râzând.

— Acum o să-ţi crească şi ţie înotătoare.

— Chiar nu trebuia să faci asta.

Vocea lui Bellamy era răguşită şi ameninţătoare, iar pentru o clipă Clarke se gândi că poate chiar îl enervase. Dar apoi el apucă de tricou şi îl dădu jos, cu o mişcare rapidă. Luna era atât de mare şi de strălucitoare, încât nu avea cum să se îndoiască de zâmbetul de pe faţa lui, în timp ce îşi descheia pantalonii şi îi azvârlea cât colo, de parcă nu ar fi fost singura pereche pe care o avea pe acea planetă. Picioarele lui lungi şi musculoase erau albe în pantalonii scurţi gri. Clarke roşi, dar nu îşi luă privirea de

la el. Bellamy plonjă în apă şi reduse distanţa dintre ei, cu câteva mişcări puternice. Se lăudase că învăţase singur să înoate, în timpul plimbărilor lui până la râu şi, măcar o dată, nu exagerase. Dispăru sub apă, suficient cât Clarke să simtă un fior de îngrijorare. Apoi mâna lui o prinse de încheietură, iar ea ţipă când o răsuci şi se aşteptă să o stropească, la rândul lui, să se răzbune. Dar Bellamy doar o privi o clipă, înainte să ridice o mână şi să-şi treacă degetul de-a lungul gâtului ei.

— Nicio branhie încă, zise el încet.

Clarke se înfioră, când îşi ridică privirea spre el. Părul îi era dat pe spate şi picături de apă îi atârnau de barba ţepoasă. Privirea lui ardea cu o intensitate ce nu semăna deloc cu obişnuitul rânjet ironic. Era greu de crezut că era acelaşi băiat pe care îl îmbrăţişase fără griji în pădure. Ceva se schimbase în privirea lui, iar ea închise ochii, sigură că era pe cale să o sărute. Dar apoi se auzi un trosnet dintre copaci, iar Bellamy întoarse capul rapid.

— Ce a fost asta?

Fără să aştepte răspunsul ei, porni spre mal, lăsând-o singură în apă. Clarke îl privi cum îşi ia arcul şi dispare în beznă. Oftă, apoi se admonestă pentru prostia ei. Dacă ar fi căutat pe cineva din familia ei, nici ea nu ar fi stat să se joace în apă. Îşi lăsă capul pe spate şi simţi cum îi alunecă de pe faţă picături de apă, în timp ce privea cerul şi se gândea la două trupuri care pluteau printre stele. Ce ar spune părinţii ei dacă ar vedea-o acum, pe planeta pe care mereu visaseră să o numească acasă?

— Ne jucăm de-a atlasul? întrebă Clarke şi se aplecă spre tatăl ei, să tragă cu ochiul la tableta lui.

Era plină cu ecuaţii ce păreau complicate, pe care Clarke nu le recunoscu. Dar avea să le ştie în curând; deşi abia împlinise opt ani, începuse să înveţe algebra. Când Cora şi Glass auziseră, dăduseră ochii peste cap şi şoptiseră suficient de tare ceva despre cât de inutilă era matematica. Clarke încercase să le explice că fără matematică nu ar exista medici, nici ingineri, ceea ce ar însemna că toţi ar muri de boli ce pot fi prevenite… dacă, înainte de toate, Colonia nu va lua foc. Dar Cora şi Glass doar râseseră, apoi petrecuseră restul zilei chicotind, de câte ori trecuse Clarke pe lângă ei.

— Imediat, zise tatăl ei.

Se încruntă uşor privind monitorul şi rearanjă ordinea ecuaţiilor.

— Trebuie să termin asta mai întâi.

Clarke îşi apropie faţa de tabletă.

— Pot să te ajut? Dacă îmi explici, pariez că pot să rezolv partea cea mai grea.

El râse şi îi ciufuli părul.

— Sunt sigur că ai putea. Dar mă ajuţi şi dacă doar stai aici. Îmi aminteşti de ce sunt importante cercetările noastre.

Îi zâmbi, închise programul la care lucra şi deschise atlasul. Un glob holografic apăru în aer, chiar deasupra canapelei. Clarke îşi trecu degetul prin aer, iar globul se roti.

— Asta ce e? întrebă ea şi arătă conturul unei ţări mari.

Tatăl ei strânse din ochi.

— Să vedem… aia e Arabia Saudită.

Clarke puse degetele pe formă. Se făcu albastră şi apărură cuvintele *Noua Mecca*.

— Ah, aşa e, zise tatăl ei. Aceea şi-a schimbat numele de mai multe ori, după Cataclism.

Învârti sfera şi arătă spre o ţară alungită, îngustă, de pe partea cealaltă.

— Dar asta?

— Chile, zise Clarke sigură pe ea.

— Sigur? Cred că e cam cald aici înăuntru.

Clarke dădu ochii peste cap.

— Tăticule, o să faci gluma asta de câte ori jucăm?

— De. Fiecare. Dată.

Zâmbi şi o trase pe Clarke la el în braţe.

— Cel puţin până vom ajunge cu adevărat în Chile. Atunci poate că o să renunţ la ea.

— David, se auzi vocea mamei ei, din bucătărie, unde deschidea cutii cu proteine şi le amesteca cu napi de seră.

Mamei sale nu-i plăcea când el făcea glume despre plecarea pe Pământ. După cercetările ei, aveau să treacă încă cel puţin o sută de ani până când planeta să fie sigură.

— Şi oamenii? întrebă Clarke.

Tatăl ei îşi lăsă capul într-o parte.

— Ce vrei să spui?

— Aş vrea să văd unde locuiau toţi oamenii. De ce nu sunt apartamente pe hartă?

Tatăl ei zâmbi.

— Mă tem că nu avem nimic atât de detaliat. Dar oamenii locuiau peste tot.

Îşi trecu degetul peste una dintre liniile şerpuitoare.

— Locuiau lângă ocean… locuiau la munte… în deşert… de-a lungul râurilor.

— Cum de nu au făcut nimic, când au aflat că va veni Cataclismul?

Mama ei li se alătură pe canapea.

— Totul s-a întâmplat foarte repede, zise ea, după ce se aşeză. Şi nu existau multe locuri pe Pământ unde oamenii să se poată ascunde de radiaţiile acelea. Chinezii cred că începuseră să construiască ceva aici.

Arătă spre un punct îndepărtat, din partea dreaptă.

— Se vorbea şi despre ceva aproape de depozitul de seminţe, aici.

Îşi duse degetul spre partea de sus a hărţii.

— Dar Muntele Weather? întrebă tatăl ei.

Mama ei roti globul.

— E în ceea ce se numea Virginia, nu?

— Ce e Muntele Weather? întrebă Clarke şi se aplecă să vadă mai bine.

Cu mulţi ani înainte de Cataclism, guvernul SUA a construit un buncăr subteran uriaş, în caz de război nuclear. Scenariul părea puţin probabil, dar trebuiau să facă ceva pentru a-l proteja pe preşedinte, el era un fel de cancelar al lor, îi explică ea. Dar, când bombele au căzut, totuşi, nimeni nu a reuşit să ajungă acolo la timp, nici măcar preşedintele. Totul s-a întâmplat prea brusc.

O întrebare incomodă îşi făcu loc în învălmăşeala de gânduri din mintea lui Clarke.

— Câţi oameni au murit? Mii?

Tatăl ei oftă.

— Mai degrabă miliarde.

— Miliarde?

Clarke se ridică în picioare şi se îndreptă spre fereastra mică, rotundă, plină cu stele.

— Crezi că toţi sunt aici sus, acum?

Mama ei veni şi puse o mână pe umărul lui Clarke.

— Ce vrei să spui?

— Raiul nu e undeva în spaţiu?

Mama ei o strânse uşor de umăr.

— Cred că raiul e oriunde ni-l imaginăm noi. Eu mereu mi-am imaginat că al meu e pe Pământ. Undeva într-o pădure, printre copaci.

Clarke o prinse de mână pe mama ei.

— Atunci, acolo va fi şi al meu.

— Şi ştiu ce cântec se va auzi la porţile lui, zise tatăl ei râzând.

Mama ei se întoarse.

— David, să nu îndrăzneşti să pui cântecul acela din nou.

Dar era prea târziu. Deja muzica se auzea din boxe. Clarke zâmbi auzind primele versuri din *Raiul e un loc pe Pământ.*

— Zău aşa, David, zise mama ei şi ridică o sprânceană.

Tatăl ei doar râse şi se aplecă să le prindă de mâini, apoi toţi trei se învârtiră prin cameră, cântând împreună cântecul lui preferat.

— Clarke!

Bellamy apăru dintre copaci, cu sufletul la gură. Era prea întuneric să vadă expresia de pe faţa lui, dar auzi nerăbdarea din vocea lui.

— Vino să vezi!

Clarke se împletici prin apă. Ajunse la malul noroios şi, uitând că era aproape goală, o luă la fugă, fără să bage în seamă pietrele de sub picioarele goale şi aerul rece al nopţii. El era ghemuit şi se uita la ceva ce Clarke nu reuşea să vadă.

— Bellamy! Eşti bine? Ce a fost zgomotul ăla?

— Nimic. O pasăre sau aşa ceva. Dar uită-te la asta. E o urmă de picior.

Arătă spre pământ, zâmbind plin de speranţă.

— E a Octaviei, sunt sigur. Am dat de urma ei.

Clarke simţi uşurare, în timp ce îngenunche, să vadă mai bine. La câţiva metri părea să mai fie o urmă, în noroi. Dar părea destul de recentă, ca şi cum Octavia ar fi trecut pe acolo doar cu câteva ore mai devreme. Înainte să apuce să răspundă, Bellamy se ridică, o trase pe Clarke în picioare şi o sărută. Încă era ud, iar când îşi puse braţele în jurul taliei lui Clarke pielea ei se lipi de a lui. Pentru o clipă, lumea din jurul lor dispăru. Tot ce exista era Bellamy, căldura respiraţiei lui, gustul buzelor lui. El

îşi duse o mână spre spatele ei, iar ea se înfioră, brusc, conştientă că amândoi erau în chiloţi, uzi leoarcă.

O adiere rece trecu prin acoperişul dens de frunze şi atinse ceafa lui Clarke. Se înfioră din nou, iar Bellamy îşi dezlipi încet buzele de ale ei.

— Probabil că ţi-e frig, zise el şi o frecă pe spate cu palmele.

Ea îşi lăsă capul într-o parte.

— Tu ai şi mai puţine haine decât mine.

Bellamy îşi trecu degetul în sus pe braţul ei, apoi trase amuzat de breteaua udă a sutienului ei.

— Putem rezolva asta, dacă te deranjează. Clarke zâmbi.

— Probabil că ar fi o idee bună să punem pe noi mai multe haine, înainte să intrăm în pădure, să vedem ce e cu urmele alea.

Deşi nu credea că urmele vor dispărea peste noapte, ştia că Bellamy nu va vrea să se oprească acum, că găsise o urmă.

— Mulţumesc, îi zise el şi se aplecă să o sărute din nou, înainte să îi ia mâna şi să o conducă spre mal.

Se îmbrăcară repede, apoi îşi luară rucsacurile şi se întoarseră în pădurea plină de umbre. Urma se vedea uşor, iar Bellamy continua să o localizeze pe următoarea cu mult înainte ca ea să zică ceva. Ochii lui deveniseră atât de ageri de la vânătoare? Sau era rezultatul disperării?

— Uită de branhii. Cred că ai căpătat vedere nocturnă, strigă ea, când Bellamy ţâşni spre o altă urmă pe care ea nu o observase.

Intenţionase să facă o glumă, desigur, dar tot ea se încruntă. Evident, nivelul radiaţiilor de pe Pământ nu era atât de mare cum se temuse, dar asta nu însemna că deja erau în siguranţă. Intoxicarea produsă de nivelul redus de radiaţii se putea manifesta după câteva săptămâni, chiar dacă celulele lor începuseră deja să se deterioreze. Din câte ştia, acela era motivul pentru care nu mai venise nicio navă. Şi dacă cei din Consiliu nu aşteptau să se stabilească dacă Pământul era sigur, pentru că deja informaţiile biometrice ale celor o sută dovediseră că nu era?

Cu inima bătându-i cu putere, Clarke privi în jos spre monitorul prins de încheietura ei, care contoriza zilele de când erau pe Pământ. Îşi ridică privirea spre Lună, care era aproape plină. Abia se văzuse în acea primă noapte îngrozitoare de după

aterizarea lor. Stomacul i se strânse, când îşi aminti de un moment esenţial din cercetările părinţilor ei. Ziua în care majoritatea pacienţilor se simţiseră mai rău. Ziua a douăzeci şi una.

— Sunt obişnuit să caut chestii prin întuneric, zise Bellamy în faţa ei, fără să-i observe neliniştea. Pe Colonie, mă strecuram în zonele cu magazii abandonate. Multe dintre ele nu mai aveau curent electric.

Clarke scânci, când se zgârie într-o creangă la picior.

— Ce căutai? întrebă ea, încercând să-şi alunge neliniştea.

Dacă vreunul dintre ei începea să prezinte semne de intoxicare cu radiaţii, aveau unele medicamente care i-ar fi putut ajuta, dar o cantitate foarte mică.

— Piese vechi de aparaturi, textile, relicve ciudate fabricate pe Pământ.

Tonul lui era obişnuit, dar ea simţi în el o urmă de încordare.

— Octavia nu primea mereu suficientă mâncare la centru, aşa că trebuia să găsesc o cale să obţin puncte de raţie în plus.

Mărturisirea o scoase pe Clarke din gândurile ei. Inima îi tresări la imaginea unei versiuni mai tinere şi mai slăbuţe a băiatului din faţa ei, singur într-o zonă de magazii întunecată şi pustie.

— Bellamy, începu ea, căutând cuvintele potrivite, dar se opri, când zări ceva sclipind în bezna din spatele copacilor.

Ştia că n-ar trebui să se oprească; nu-şi permiteau să mai piardă timp. Totuşi, ceva în felul cum sclipea o făcu pe Clarke să se oprească.

— Bellamy, vino să vedem asta, zise ea şi se îndreptă spre locul acela.

Era ceva pe jos, împrăştiat printre rădăcinile unui copac mare. Clarke se aplecă să vadă mai îndeaproape şi îşi dădu seama că era metal. Trase aer în piept şi se întinse, să îşi treacă degetul peste una dintre bucăţile lungi, răsucite. Oare de la ce erau? Şi cum ajunseseră acolo, în mijlocul pădurii?

— Clarke? strigă Bellamy. Unde eşti?

— Sunt aici. Trebuie să vezi asta.

Bellamy apăru pe nesimţite lângă ea.

— Ce e?

Respira greu şi avea vocea încordată.

— Nu poţi pleca aşa, pur şi simplu. Trebuie să rămânem

împreună.

— Uite.

Clarke luă o bucată de metal şi o ridică în lumina lunii.

— Cum puteau astea să mai fie aici, după Cataclism?

Bellamy se mişcă de pe un picior pe altul.

— Habar n-am. Acum putem merge mai departe? Nu vreau să pierd urma aia.

Clarke era pe cale să pună la loc pe jos ciudatul obiect, când observă două litere cunoscute sculptate în metal. TG. Trillion Galactic.

— Oh, Doamne, murmură ea. E de pe Colonie.

— Ce?

Bellamy se ghemui lângă ea.

— Trebuie să fie o bucată din navă, nu? Clarke scutură din cap.

— Nu cred. Trebuie să fim la cel puţin şase kilometri de tabără. Nu are cum să fie rest de la navă. Cel puţin nu de la a noastră.

Brusc, Clarke se simţi dezorientată, ca şi cum ar fi încercat să discearnă între o amintire şi un vis.

— Sunt mai multe bucăţi împrăştiate pe aici. Poate că ne vor… Se opri cu un ţipăt, când simţi o durere în braţul drept.

— Clarke, te simţi bine?

Braţul lui Bellamy era în jurul ei, dar ea nu putea să îl privească. Ochii ei priveau la ceva de pe jos. Ceva lung, negru, subţire, care se unduia. Încercă să-i arate lui Bellamy creatura, dar îşi dădu seama că nu se poate mişca.

— Clarke! Ce e? strigă el.

Ea deschise gura, dar nu scoase niciun sunet. Pieptul începea să i se strângă. Braţul îi ardea.

— Oh, rahat, îl auzi pe Bellamy.

Nu-l mai vedea. Lumea din jurul ei începu să se învârtă. Stelele, şi cerul, şi copacii, şi frunzele se roteau în beznă. Căldura arzătoare care îi înţepenise braţul dispăruse. Totul dispărea. Se lăsă pe Bellamy, apoi simţi că e ridicată în aer. Se simţea uşoară, la fel ca în apa din lac. Aşa cum erau acum părinţii ei.

— Clarke, rămâi cu mine, îi strigă Bellamy, de undeva de foarte departe.

Întunericul se strângea în jurul ei, îi înfăşura picioarele şi

braţele în stele.
Apoi fu doar linişte.

3. GLASS

Glass îşi ridică fruntea de pe pieptul lui Luke, încercând să nu se sperie de efortul pe care trebuia să-l facă. El zâmbi când ea se ridică în poziţie şezând şi îşi lăsă picioarele lungi să atârne pe marginea canapelei. Glass nu era sigură dacă lipsa de oxigen o făcea somnoroasă sau era doar obosită, pentru că nu dormise aproape deloc toată noaptea. Întinsă în pat cu Luke, ultimul lucru pe care şi-l dorea era să doarmă. Nu ştiau cât timp le mai rămăsese, aşa că fiecare clipă era preţioasă. Ea şi Luke petrecuseră ultimele nopţi unul în braţele celuilalt: şoptindu-şi gândurile trecătoare, neclare sau doar stând întinşi, în tăcere, memorând sunetul făcut de bătăile inimii celuilalt.

— Probabil că ar trebui să ies să caut ceva provizii.

Luke rosti cuvintele calm, dar amândoi erau conştienţi de gravitatea ideii. De când puntea care făcea legătura cu nava se ridicase, haosul de pe Walden era în toi. Încercările disperate ale oamenilor de a găsi şi de a stoca mâncare deveniseră agresive. Înarmaţi doar cu nişte amărâte de batoane de proteine, Glass şi Luke se izolaseră în micul lui apartament, străduindu-se să ignore zgomotele de pe holuri, strigătele furioase ale vecinilor care se băteau pe provizii, ţipetele mamelor care îşi căutau copiii pierduţi, respiraţiile grele ale celor care se chinuiau să inspire aerul tot mai rarefiat.

— E în regulă, zise Glass. Avem destule pentru câteva zile, apoi…

Se opri şi se uită în altă parte.

— Chiar ştii să îţi păstrezi calmul în situaţii tensionate. E un pic înspăimântător. Ar fi trebuit să fii gardian.

Luke îşi duse un deget la bărbie.

— Vorbesc serios, zise Luke, ca răspuns la privirea ei sceptică. Întotdeauna mi s-a părut că femeile sunt cei mai buni gardieni. Păcat că tipele de pe Phoenix nu s-au gândit la asta.

Glass zâmbi în sinea ei, imaginându-şi surprinderea celui mai bun prieten al ei, Wells, când ar fi apărut în prima ei zi de pregătire ca ofiţer. Deşi la început probabil că ar fi fost prea şocat să vorbească, era sigură că ar fi susţinut-o. Înainte să îl cunoască pe Luke, Wells fusese singurul care o luase mereu în serios, care considerase că se pricepea la mai mult decât la flirt

şi coafat.

— Cred că aş fi putut încerca, atâta timp cât nimeni nu m-ar fi trimis în spaţiu.

Doar gândul la asta şi i se făcea greaţă când îşi imagina că păşea în imponderabilitate. Luke îşi drese vocea.

— Ştii doar că nu lasă pe oricine să facă asta, zise el cu prefăcută seriozitate.

Luke făcea parte din corpul gardienilor de elită, care erau instruiţi şi ca ingineri, pentru a efectua pe navă reparaţii de importanţă capitală, dar şi periculoase. Niciodată nu va uita cât de îngrozită fusese cu câteva săptămâni în urmă, când îl privise pe Luke ieşind în afara navei, să examineze o defecţiune la camera pneumatică. Timp de douăzeci de minute în care inima îi galopase, o coardă subţire fusese tot ce îl ţinuse să nu dispară în spaţiu. Coarda şi rugăciunile arzătoare ale lui Glass.

— Ca să nu mai spunem că ai arăta foarte bine în uniformă.

— Vrei să o încerc pe a ta, să vezi? întrebă Glass, pe un ton nevinovat.

El zâmbi.

— Poate mai târziu.

Dar îndată ce cuvintele îi ieşiră din gură, faţa îi căzu. Amândoi ştiau că nu avea să existe un *mai târziu*. Glass sări în picioare şi îşi aruncă peste umăr părul lung.

— Haide, îi zise şi îl apucă de mână. Am o idee pentru cină.

— Da? Ai reuşit să alegi între pasta de proteine veche de două zile şi cea veche de trei zile?

— Vorbesc serios. Hai să facem ceva special. De ce să nu folosim farfuriile?

Obiectele fabricate pe Pământ erau rare, dar familia lui Luke păstrase două farfurii frumoase, pe care un strămoş le adusese pe navă. Luke ezită o clipă, apoi se ridică în picioare.

— Sună bine. Mă duc să le aduc.

Strânse mâna lui Glass, înainte să dispară în camera lui, unde ţinea ascunse obiectele valoroase. Ea intră în baia micuţă şi se privi în argintiul oglinzii zgâriate, de deasupra chiuvetei. Cândva, lipsa de spaţiu îi păruse cât se poate de enervantă, dar acum era recunoscătoare să nu ştie cum arată, după trei zile cu aceleaşi haine. Îşi pieptănă părul cu degetele şi se spălă pe faţă cu apă călduţă. Nu îşi dăduse seama că stătuse mult, dar când se întoarse în sufragerie găsi apartamentul schimbat. Luminile

care pâlpâiau lângă masă nu erau lanterne, erau lumânări.

— De unde ai astea? întrebă ea surprinsă şi se apropie să vadă mai bine.

Nu rămăseseră multe lumânări pe Colonie, cu atât mai puţin pe Walden.

— Le păstram pentru un moment special, zise el, ieşind din camera lui.

Când ochii lui Glass se obişnuiră cu întunericul, respiraţia i se opri în piept. Luke se schimbase în nişte pantaloni negri şi în ceea ce părea să fie un sacou asortat. Oare era un costum adevărat? Se găseau foarte rar la Schimb. Chiar şi cei de pe Phoenix le găseau greu. Glass îl văzuse pe Luke drept şi serios, în uniforma de gardian. Îl văzuse relaxat şi râzând, în haine civile, jucându-se cu copiii, pe hol. În costum, arăta încrezător ca un soldat, dar era altfel. Mai relaxat.

— Eu nu sunt elegantă, zise ea şi arătă spre mâneca bluzei cam murdare.

Luke înclină capul într-o parte şi o privi un moment lung.

— Arăţi perfect.

În vocea lui era o notă de admiraţie, care o făcu pe Glass recunoscătoare pentru lumânări, pentru lumina ce pâlpâia şi îi ascundea hainele vechi şi roşeaţa bruscă. Înaintă câţiva paşi şi îşi trecu degetul peste mâneca lui Luke.

— De unde ai ăsta?

— De fapt, a fost al lui Carter.

Numele o făcu să îşi tragă mâna, de parcă ar fi ars-o.

— Te simţi bine?

— Da, sunt bine, zise ea repede. Sunt doar surprinsă. Carter nu mi s-a părut niciodată genul care poartă costum.

Carter fusese un tip mai mare, care îl luase pe Luke la el după ce îi murise mama, din milă, zisese el, dar Glass mereu suspectase că o făcuse pentru a obţine mai multe puncte de raţie. Era leneş, manipulator şi periculos, iar odată chiar încercase să se dea la ea, în timp ce îl aştepta pe Luke în apartamentul lor. Deşi Luke nu era nici pe departe naiv, admiraţia lui copilărească pentru Carter îl orbea, iar Glass nu reuşise niciodată să îl facă să vadă adevărul despre omul pe care el îl vedea ca pe un fel de mentor.

Luke ridică din umeri.

— Nu era. Rămăsese fără puncte, într-o lună, iar eu am

cumpărat de la el costumul. A fost chiar generos, de fapt. Ar fi putut obţine pe el mai mult, la magazinul de schimb.

Nu, nu ar fi putut, se gândi ea. *Ar fi fost arestat pentru comercializarea de obiecte furate.* Dar apoi se simţi vinovată. Carter fusese un gunoi, dar acum era mort, executat pentru o infracţiune pe care nu o comisese. Şi era vina ei. Anul trecut, Glass descoperise îngrozită că era însărcinată – încălcarea legislaţiei rigide privind controlul naşterilor pe Colonie se pedepsea cu detenţie, pentru minori, şi cu moartea pentru oricine trecuse de optsprezece ani. Disperată să îl protejeze pe Luke, Glass făcuse tot ce putuse să ascundă sarcina. Dar când fusese descoperită, ajunsese în arest şi fusese obligată să spună numele tatălui. Glass ştia că, dacă spunea adevărul, Luke, care avea nouăsprezece ani, ar fi fost executat. Aşa că, într-un moment de panică, le dăduse numele unui bărbat care o îngrozise, un bărbat despre care ştia că, mai devreme sau mai târziu, avea să fie arestat oricum: Carter.

Luke nu ştia ce făcuse Glass. Nimeni de pe Walden nu ştia de ce Carter fusese luat pe sus în toiul nopţii. Cel puţin aşa crezuse Glass, până în urmă cu două zile, când cea mai bună prietenă a lui Luke şi fosta lui iubită, Camille, ameninţaseră că va da în vileag secretul ei, dacă nu făcea tot ce îi cerea.

— Mâncăm? întrebă Glass slab, disperată să schimbe subiectul.

Luke puse pe masă cele două farfurii, cu un zăngănit.

— Cina e servită.

Pasta de proteine era ridicol de puţină, dar Glass observă că Luke îi pusese o porţie vizibil mai mare. Avantajul porţiilor mici era că îi permiteau lui Glass să admire desenele de pe farfurii – una reprezenta un cuplu în faţa Turnului Eiffel, iar cealaltă avea pe ea acelaşi cuplu plimbând un câine în parc. Luke nu cunoştea povestea din spatele obiectelor, dar lui Glass îi plăcea să îşi închipuie că un cuplu real cumpărase farfuriile în luna de miere, apoi le adusese pe Colonie, ca suvenir.

— E ciudat să te îmbraci elegant ca să mănânci pastă de proteine? întrebă Luke, în timp ce lua din pastă cu lingura.

— Nu cred. O vreme, Wells a fost obsedat de o carte despre un vas celebru, care s-a scufundat. Se pare că acolo toţi erau îmbrăcaţi cu cele mai bune haine şi ascultau muzică, în timp ce vasul se scufunda.

Glass era mândră că ştia această mică poveste din istoria Pământului, dar, în loc să pară impresionat, Luke se încruntă.

— Ar fi trebuit să rămâi pe Phoenix, zise el încet. Faptul că ai venit aici e ca îmbarcarea pe un vas care se scufundă.

Deşi Walden şi Arcadia fuseseră abandonate de Consiliu, lăsate să moară, pe măsură ce nivelul oxigenului scădea, Phoenix, nava principală, încă avea rezerve de oxigen. Glass abandonase siguranţa de pe Phoenix ca să se întoarcă pe Walden cu el.

— Oare Camille o fi reuşit să treacă? întrebă el, în timp ce se juca cu lingura prin pasta de proteine.

Glass îşi reprimă un oftat. Când ea venise pe Walden, fosta iubită a lui Luke, Camille, îi ceruse să îi arate cum se putea furişa de pe o navă pe alta. Iar când Glass ezitase, ştiind că era posibil ca gardienii să tragă într-un waldenian care trecea fără permisiune, acum, când puntea fusese ridicată, Camille îi şoptise cea mai îngrozitoare ameninţare pe care şi-o putea imagina: dacă nu o ajuta, avea să îi spună lui Luke despre Carter. Glass habar n-avea cum aflase Camille secretul ei, dar nu pierduse timp să afle, ci se grăbise să îi arate gura de aerisire secretă, care făcea legătura între Walden şi Phoenix.

— Sper, zise Glass şi îi evită privirea.

— Nu e prea târziu pentru tine, zise el grijuliu.

O implorase pe Glass să plece cu Camille, dar ea refuzase.

— Ai putea să ajungi la gura de aerisire şi…

Lingura lui Glass căzu pe farfurie.

— Nu, zise ea, un pic mai tăios decât intenţionase. Am discutat despre asta. Luke oftă.

— Bine, ce zici despre asta?

Trase aer în piept, să vorbească, dar apoi prinse privirea lui Glass şi izbucni în râs.

— Ce e? De ce râzi?

— Te uitai urât la mine.

Glass se îndreptă.

— Ei bine, sunt supărată. Nu ştiu de ce ţi se pare amuzant.

— Pentru că sunt sigur că e aceeaşi expresie pe care o foloseai când erai mică şi lucrurile nu ieşeau cum voiai.

— Haide, Luke. Încerc să fiu serioasă.

— Şi eu, zise el şi se ridică de pe scaun. Vino aici.

O luă de mână şi o ridică în picioare.

— Ce-ar fi să treci prin gura de aerisire, doar să arunci o privire în jur? Dacă ţi se pare că gardienii nu patrulează pe Phoenix, poţi să te întorci să îmi spui.

Glass se opri o clipă să-i vadă faţa lui Luke, încercând să-şi dea seama dacă vorbea serios. Că nu era doar o tactică menită să o facă să se întoarcă la siguranţa de pe Phoenix, apoi să închidă ventilaţia, să nu aibă cum să se întoarcă.

— Şi apoi o să vii cu mine?

Luke aprobă.

— Dacă nu sunt gardieni în apropiere, putem încerca să ajungem la apartamentul tău. Apoi…

Vocea lui se stinse. Glass îi luă cealaltă mână şi îl strânse de ea. Amândoi ştiau că, dacă se furişau pe Phoenix, nu făceau decât să mai câştige un pic de timp. Colonia era pe moarte, până şi Phoenix avea să rămână fără oxigen, în cele din urmă. După o clipă lungă, Luke rupse tăcerea.

S-ar putea să înceapă să trimită oameni cu navele.

— Ce? Înainte să ştie dacă e sigur sau nu?

Glass n-ar fi trebuit să fie surprinsă. Colonia pierduse legătura cu cei 100 de adolescenţi condamnaţi care fuseseră trimişi pe Pământ să testeze nivelul radiaţiilor. Nouăzeci şi nouă de adolescenţi, de fapt, pentru că Glass ar fi trebuit să fie cu ei, dar fugise şi se furişase înapoi pe Colonie. Simţi o strângere de inimă când se gândi la Wells, care era printre ei. El mereu visase să meargă pe Pământ – îşi aminti cum Wells îi pusese să se joace de-a gladiatorii, în sala de sport, când trecuse prin faza romană, sau cum ea se prefăcuse că era o gorilă care mânca oameni, când se jucaseră de-a exploratul junglei, în spatele biroului tatălui său. Spera ca el să fie încă în viaţă, să nu fi fost atacat de vreo gorilă mâncătoare de oameni sau, şi mai rău, să nu fi murit încet din cauza radiaţiilor. Spera să fi ajuns cu toţii jos, măcar.

— Nu au alte opţiuni, zise Luke.

Privirea lui o căută pe a ei.

— Ar fi trebuit să rămâi pe nava aceea, când ai avut ocazia.

— Da, mă rog, lăsasem în urmă ceva foarte important.

Luke se întinse şi îşi trecu degetul de-a lungul lănţişorului pe care i-l dăduse cu ocazia aniversării lor.

— Normal. Nu puteai să mergi pe Pământ fără bijuteria ta.

Glass îl lovi în joacă peste umăr.

— Ştii la ce mă refer. Luke râse.
— Abia aştept să văd cum te uiţi urât la mine, pe Pământ.
— E singurul lucru pe care abia îl aştepţi?
— Nu.
Mâna lui Luke se îndreptă spre ceafa ei, în timp ce îşi coborî faţa spre a ei şi o sărută blând.
— Aştept cu nerăbdare mult mai multe.

4. WELLS

Nu aveai cum să ştii cât e ceasul pe timp de noapte, aşa că Wells trebuia să ghicească momentul când se schimbau turele. După durerea din încheieturi, patrula deja de cel puţin patru ore. Dar când se duse să îl trezească pe Eric, o găsi pe fata de pe Arcadia cuibărită lângă Felix, cu o expresie atât de liniştită pe faţă, că nu îl lăsă inima să îi deranjeze.

Wells oftă încet şi îşi întinse braţele deasupra capului, trecând suliţa dintr-o mână în alta. Arma aceea era o glumă. Săgeata cu care fusese omorât Asher fusese trasă cu o precizie mortală. Dacă băştinaşii s-ar fi întors şi l-ar fi ţintit pe Wells, n-ar fi avut nicio şansă.

— Wells? strigă o fată.

El se răsuci, clipind în beznă.

— Priya? Tu eşti?

— Nu…

În vocea fetei se simţi o notă de suferinţă.

— Sunt eu. Kendall.

— Scuze, zise Wells. Ce s-a întâmplat? Totul e în regulă?

— A, da, totul e în regulă! zise ea, brusc, veselă.

Mult prea veselă, pentru toiul nopţii. Din fericire, era prea întuneric să îl vadă pe Wells cum încerca să se pitească.

— M-am gândit doar că ţi-ar prinde bine compania cuiva.

Ultimul lucru pe care Wells şi-l dorea în clipa aceea era să pălăvrăgească.

— Mă descurc. În curând, fac schimb cu Eric, minţi el.

Chiar şi fără să vadă faţa lui Kendall, simţea că era dezamăgită.

— Acum, du-te înapoi la culcare, până nu îţi fură cineva locul.

Cu un oftat abia auzit, Kendall se întoarse şi o luă încet spre baracă. Când auzi uşa închizându-se, Wells îşi îndreptă din nou atenţia spre linia copacilor. Era atât de obosit, că trebui să-şi folosească toată puterea pentru a-şi ţine deschise pleoapele tot mai grele.

Ceva mai târziu, să fi fost minute, putea fi chiar o oră, o siluetă se văzu ieşind din umbră. Wells clipi, aşteptându-se să dispară, dar se făcu şi mai mare. Deveni mai atent, ridică suliţa şi deschise gura, să strige un avertisment, dar apoi silueta

apăru în lumină, iar cuvintele i se opriră pe buze.

Bellamy. Se împleticea spre el, cu o siluetă moale în braţele-i tremurânde. Pentru o fracţiune de secundă, Wells crezu că era Octavia, dar chiar şi în noapte nu aveai cum să confunzi părul blond-roşcat ciufulit. Ar fi recunoscut-o oriunde.

Wells o luă la fugă şi ajunse la ei exact când Bellamy căzu în genunchi. Era roşu la faţă şi gâfâia, dar continuă să o ţină pe Clarke suficient cât să o treacă în braţele întinse ale lui Wells.

— A… a…

Bellamy gâfâi şi se sprijini cu palma pe pământ, în timp ce se chinuia să vorbească.

— A fost muşcată. De un şarpe.

Doar atât îi trebui lui Wells să audă. Ţinând-o pe Clarke strâns la piept, porni spre baraca-infirmerie. Spaţiul mic era plin cu oameni care dormeau, unii ghemuiţi pe cele câteva pături şi paturi care mai rămăseseră.

— Mişcaţi-vă! zbieră Wells, fără să îi pese de murmurele indignate şi de protestele somnoroase. Acum!

— Ce s-a întâmplat? S-au întors?

— Aia e *Clarke?* E bine?

Wells îi ignoră şi o puse pe Clarke jos, pe paturile acum goale, trăgând aer în piept, când capul îi căzu într-o parte.

— Clarke, zise el şi îi puse o mână pe umăr, scuturând-o blând. Clarke!

Îngenunche şi îşi apropie faţa de a ei. Clarke respira, dar slab. Bellamy dădu buzna înăuntru.

— Scoate-i de aici! ordonă Wells şi făcu semn spre cei care mai erau acolo, clătinându-se pe picioare şi privind nedumeriţi spre Clarke.

Bellamy îi mână spre uşă.

— Toată lumea afară, zise el cu voce răguşită de extenuare.

Când ultimii câţiva fură scoşi fără menajamente, se împletici spre Wells, care cotrobăia frenetic prin proviziile medicale.

— Ce pot să fac? întrebă Bellamy.

— Doar stai cu ochii pe ea.

Wells arunca peste umăr bandaje şi fiole, rugându-se să găsească antivenin, rugându-se să îl recunoască. Se blestemă pentru că nu învăţase mai multe în timpul cursurilor de biologie. Se blestemă pentru că nu îi acordase lui Clarke mai multă atenţie când îi povestise despre pregătirea ei medicală. Fusese

prea ocupat să admire felul în care ochii i se luminau când vorbea despre ucenicia ei. Iar acum exista riscul ca acei ochi să se închidă pentru totdeauna.

— Ai face bine să te grăbeşti, se auzi vocea lui Bellamy dinspre pat.

Wells se răsuci şi îl văzu cum se ghemuieşte lângă ea şi îi dă părul la o parte de pe faţa palidă. Pentru o clipă, furia pe care Wells o simţise când îl văzuse pe Bellamy sărutând-o pe Clarke în pădure reînvie.

— Nu o atinge!

Se jenă de duritatea tonului său.

— Doar… las-o să respire. Bellamy îi întâlni privirea.

— Nu o să mai respire mult, dacă nu găsim o cale să o ajutăm.

Wells se întoarse la cutia cu medicamente, încercând să se calmeze. Când ochii îi căzură pe o fiolă portocalie, uşurarea aproape că îl doborî. Cu câţiva ani în urmă, un grup de oameni de ştiinţă ţinuseră o conferinţă despre cercetările lor, la Eden Hall. Încercau să dezvolte un antidot universal, un medicament care le-ar fi oferit oamenilor şansa de a lupta pentru supravieţuire odată întorşi pe Pământ. Nu doar oamenii îşi pierduseră mare parte din imunitatea înnăscută, dar era posibil şi ca multe plante şi animale să fi suferit mutaţii, iar vechile leacuri să fi devenit inutile. Conferinţa parcă fusese acum o veşnicie, înainte ca Wells să o cunoască pe Clarke, înainte ca vicecancelarul să îi forţeze pe părinţii ei să studieze efectele radiaţiilor pe oameni. Wells participase doar pentru că fusese una dintre responsabilităţile lui, ca fiu al cancelarului. Niciodată nu se gândise că va pune piciorul pe Pământ, cu atât mai puţin să aibă nevoie să folosească un antidot pentru a o salva pe fata pe care o iubea.

Scrâşni din dinţi, în timp ce puse seringa pe fiolă şi o poziţionă pe o venă a braţului lui Clarke. Înlemni, când inima lui îl avertiză: dar dacă se înşela în privinţa medicamentului? Dacă o dădea în bară şi-i injecta o bulă de aer fatală în sânge?

— Dă-mi-o, interveni Bellamy. O fac eu.

— Nu, zise Wells ferm.

Deşi ura să recunoască, gândul că Bellamy ar salva-o pe Clarke era prea mult pentru el. În primul rând, era vina lui că ea fusese trimisă pe Pământ, dar nu avea să fie vinovat de moartea

ei. Cu o singură mişcare, îi băgă seringa în venă şi apăsă, privind cum antidotul intră în corpul ei.

— Clarke, şopti el şi o prinse de mână. Mă auzi?

Îşi împleti degetele cu ale ei şi închise ochii.

— Te rog. Nu pleca.

Rămase acolo, ţinând-o de mână, câteva minute, fără să spună nimic.

— Slavă Domnului! răsuflă Bellamy în spatele lui.

Wells ridică privirea şi văzu cum Clarke deschide ochii. Răsuflă şi se clătină puţin, ameţit de uşurare.

— Te simţi bine? întrebă el, fără să îi pese că vocea îi tremura.

Ea clipi confuz. Wells se pregăti pentru momentul în care ea îşi va aminti ce se întâmplase, iar faţa i se va acoperi de dezgust. Dar ochii lui Clarke se închiseră din nou, iar buzele i se curbară într-un zâmbet.

— Am găsit… murmură ea.

— Ce ai găsit? întrebă Wells şi o strânse de mână.

— Nu… vocea i se stinse cu un oftat, în timp ce o cuprindea somnul.

Wells se ridică, luă o pătură de pe un alt pat şi o puse blând peste ea. Bellamy continua să stea ţeapăn în spatele lui, cu privirea fixată pe fata ghemuită care, în ciuda faptului că era foarte puternică, atunci când dormea, mereu părea mai tânără şi, cumva, mai fragilă. Wells îşi drese vocea.

— Mulţumesc, îi zise şi întinse mâna. Pentru că ai adus-o înapoi.

Bellamy aprobă încet din cap, încă şocat.

— Am fost foarte îngrijorat. Am crezut…

Îşi trecu o mână prin păr, apoi se lăsă în jos şi se rezemă cu spatele de patul lui Clarke. Wells se zburli la gestul posesiv, dar se trezi că nu poate să spună nimic. Îi era recunoscător lui Bellamy că o adusese pe Clarke înapoi în tabără, dar îl durea să se gândească la ce era posibil să se fi întâmplat între ei în ultimele două zile. Se lăsă şi el jos, cu un oftat.

— Presupun că asta înseamnă că nu aţi găsit-o pe Octavia.

— Nu. Am găsit o urmă, dar era… ciudată.

Vorbi fără să ridice privirea, iar vocea lui era neobişnuit de calmă.

— Urmele nu păreau că ea fugea. Părea să fie târâtă.

— Târâtă? repetă Wells, în timp ce crâmpeiele de informaţii se

uneau şi formau o imagine şi mai îngrijorătoare. Nu pot să cred. Ei au luat-o.

— Ei?

Bellamy ridică privirea.

— Cine?

Wells îi povesti tot ce se întâmplase de când el şi Clarke părăsiseră tabăra, despre atacul-surpriză, despre moartea lui Asher, despre faptul de netăgăduit că erau şi alţi oameni pe Pământ. Când, în sfârşit, Bellamy vorbi, bărbia îi era încordată de furie.

— Iar tu crezi că aceşti oameni au luat-o pe Octavia, în timpul incendiului?

Wells aprobă.

— Cine sunt? Cum au supravieţuit cataclismului? Şi ce naiba vor aceşti… aceşti pământeni de la sora mea?

— Nu ştiu. Poate că îşi apără teritoriul. Poate că au luat-o în semn de avertizare, apoi, dacă au văzut că nu dăm semne de retragere, l-au omorât pe Asher, să-şi întărească poziţia.

Bellamy îl privi pentru mai mult timp.

— Deci crezi că se vor întoarce?

Wells deschise gura, să repete un răspuns vag, pe care li-l dăduse şi celorlalţi, în încercarea de a preveni panica. Dar, când îi întâlni privirea lui Bellamy, siguranţa îi dispăru.

— Da. Se vor întoarce.

Îi spuse lui Bellamy despre obsesia sporită a lui Graham cu privire la organizarea unei armate, o mişcare ce va duce, categoric, la şi mai multe decese.

— Se pare că nici pe aici nu a fost chiar linişte, pufni Bellamy.

Se uită peste umăr, să vadă ce face Clarke, care încă nu se mişcase, deşi faţa ei părea liniştită, iar respiraţia îi era regulată.

— Ar trebui să te odihneşti. O să stau eu cu ochii pe frumoasa adormită şi o să te anunţ dacă se schimbă starea ei.

Ceva din tonul lui Bellamy îl irită pe Wells.

— Mă simt bine. Oricum trebuie să stau de gardă. Dar tu ar trebui să te duci la culcare. Pari extenuat.

Cei doi se priviră fără o vorbă, până când Bellamy ridică braţele deasupra capului şi îşi întinse picioarele, cu un geamăt.

— Atunci, cred că amândoi o să avem o noapte lungă.

Rămaseră acolo tăcuţi, evitându-şi privirile, mişcându-se doar să se uite la Clarke de câteva ori, când ea se răsuci sau oftă în

somn. Peste noapte, câţiva oameni încercară să se întoarcă înăuntru, dar Wells îi alungă. Nu era cinstit să îi lase să doarmă afară, din moment ce era loc înăuntru, dar nu putea risca să o deranjeze pe Clarke. Nu după cele întâmplate.

Wells nu era sigur cât timp trecuse, dar lumina se strecura printre buşteni, când o bufnitură puternică îl trezi din moţăială şi îl făcu să sară în picioare. Bellamy îşi ridică uşor capul.

— Ce se întâmplă? întrebă somnoros.

Fără să răspundă, Wells ţâşni afară. Luminişul era tăcut şi nemişcat. Cei care fuseseră daţi afară din infirmerie se alăturaseră celorlalţi, în jurul locului unde fusese făcut focul. Toţi păreau să doarmă. Wells voia să se întoarcă înăuntru, când o mişcare îi atrase atenţia, în apropiere de linia copacilor. Ceva ţâşni din spatele unui copac şi alergă în pădure, o siluetă scundă, slabă, îmbrăcată în negru. Fără să se gândească, Wells o luă la fugă spre copaci, cu picioarele zburându-i peste pământul denivelat, plin de rădăcini. Se apropie de intrus şi se aruncă asupra lui, cu un strigăt. Wells mormăi când un genunchi îl lovi în stomac, dar asta nu îl împiedică să se rostogolească peste străin şi să îl ţintuiască pe pământul umed. Era unul dintre ei, un pământean. Sângele lui Wells îi alerga atât de repede prin vene, încât avu nevoie de un moment lung să se uite bine la persoana ale cărei încheieturi le ţinea, posesoarea unor ochi verzi care priveau furios spre el.

Era o fată.

5. BELLAMY

Lui Bellamy nu-i păsa că era o fată. Era un spion. Era duşmanul. Era una dintre cei care îl omorâseră pe Asher şi o luaseră pe sora lui. Frica licări în ochii ei, iar părul negru îi alunecă în faţă, în timp ce se târî pe jos, încercând să se elibereze. Dar Bellamy îngenunche lângă Wells şi o ţinu şi mai strâns. Nu puteau să-i dea drumul, nu înainte să le spună unde era Octavia. Îl ajută pe Wells să o ridice în picioare şi o smuci trăgând-o în faţă.

— Unde dracu' e? strigă el.

Faţa îi era atât de aproape de a ei, încât respiraţia lui îi făcu părul să se mişte.

— Unde aţi dus-o pe sora mea?

Fata gemu, dar nu zise nimic. Bellamy îi răsuci braţul la spate, cum obişnuia să le facă băieţilor de la centrul de îngrijire, când îi prindea că se luau de Octavia.

— Ai face bine să îmi spui chiar acum sau o să-ţi doreşti să nu fi ieşit niciodată din peştera din care ai venit!

— Bellamy, zise Wells tăios, calmează-te! Încă nu ştim nimic. Poate că nu are nicio legătură cu…

— Pe naiba nu are, zise Bellamy întrerupându-l.

Se întinse şi o apucă pe fată de păr, apropiindu-i faţa de a lui.

— Spune-mi chiar acum sau lucrurile vor deveni cu adevărat neplăcute, şi încă repede.

— Termină, strigă Wells. După cum pare, nu vorbeşte engleza. Înainte să facem ceva, trebuie să…

Wells fu întrerupt din nou, de data aceasta, de un val de strigăte şi paşi, în timp ce restul grupului, atras de zgomot, venea să vadă despre ce era vorba.

— Aţi prins unul, zise Graham şi îşi croi drum în faţă.

Vocea lui avea o urmă de admiraţie.

— Deci, ea e de pe Pământ? întrebă o fată de pe Walden, impresionată.

— Ştie să vorbească? întrebă alta.

— Probabil că e un mutant. Poţi să iei radiaţii doar dacă o atingi, zise un băiat înalt de pe Arcadia şi îşi întinse gâtul, să vadă mai bine.

Lui Bellamy nu îi păsa dacă fata era radioactivă sau dacă avea

nişte afurisite de aripi. El voia doar să afle unde o duseseră pe sora lui.

— Ce o să facem cu ea? întrebă o fată, în timp ce îşi muta suliţa dintr-o mână în alta.

— O omorâm, zise Graham, de parcă ar fi fost cel mai evident lucru din lume. Apoi îi punem capul într-o ţeapă, ca ceilalţi să ştie ce păţesc cei care ne ameninţă.

— Nu înainte ca ea şi cu mine să avem o mică discuţie, mormăi Bellamy.

Privirea fetei se îngustă, în timp ce Bellamy păşi în faţă, iar ea ridică un genunchi, încercând să-l lovească, numai că el se feri.

— Bellamy, opreşte-te! îi ordonă Wells, chinuindu-se să o ţină nemişcată.

Graham pufni.

— Vrei mai întâi să te distrezi un pic cu ea? Niciodată nu ţi-am înţeles gusturile în privinţa fetelor, micule cancelar, dar probabil că toţi avem nevoi.

Wells îl ignoră pe Graham şi se întoarse să ceară o frânghie, de la un băiat de pe Walden.

— O s-o legăm şi o s-o ţinem în infirmerie, până vedem ce facem cu ea.

Bellamy se uită la Wells, în timp ce furia îi urca din stomac în piept. Nu era suficient. Cu cât stăteau mai mult acolo, cu atât mai departe puteau să o ducă oamenii aceia pe Octavia.

— Trebuie să ne spună unde e sora mea, sări el şi îl provocă pe Wells să îl înfrunte.

De parcă ar fi fost decizia lui. Lui Bellamy nu prea îi păsase când începuseră ceilalţi să îl asculte pe Wells. Mai bine el decât Graham. Dar asta nu însemna că Wells trebuia să decidă în privinţa acelei fete, singura legătură cu sora lui.

Băiatul de pe Walden veni alergând cu o frânghie. Wells legă mâinile fetei la spate, apoi îi legă cu dexteritate picioarele, astfel încât să poată face doar paşi mici, târşâiţi. Mişcările lui scurte, sigure îi amintiră lui Bellamy că Wells nu era doar un phoenician răsfăţat. Înainte de arestare, făcuse pregătirea ca gardian. Ca ofiţer, de fapt. Bellamy strânse pumnii.

— Faceţi loc! strigă Wells şi îşi escortă prizoniera spre baracă.

Părul ei lung îi alunecase de pe faţă, iar Bellamy reuşi să o vadă mai bine, pentru prima dată. Era tânără, poate de vârsta Octaviei, cu ochi verzi migdalaţi. Haina ei scurtă din blană

neagră nici nu era cel mai ciudat lucru la ea. Era ceva în neregulă cu pielea ei, îşi dădu seama Bellamy. Pielea coloniştilor avea tot felul de nuanţe, dar cei o sută se arseseră în prima lor săptămână pe Pământ, până să le spună Clarke să nu mai stea mult la soare. Dar pielea fetei avea un fel de strălucire, iar faţa îi era presărată cu pistrui. Spre deosebire de ei, ea crescuse sub lumina soarelui.

Furia lui se transformă în greaţă, gândindu-se la felul în care oamenii ei s-ar putea purta cu Octavia. Oare o legaseră? O încuiaseră undeva? Ea ura spaţiile mici. Era speriată? Îl striga? În clipa aceea, ar fi fost în stare să ia toporul şi să-şi taie mâinile, dacă ar fi ştiut că asta ar fi ajutat-o pe sora lui.

Îi urmă pe Wells şi pe pământeană în baraca-infirmerie, în care acum era doar Clarke, încă adormită. Îl privi pe Wells cum o îndrumă pe fată să stea pe celălalt pat, verifică dacă mâinile îi sunt bine legate, apoi se dădu un pas înapoi, privind-o cu o expresie pe care trebuie să o fi învăţat în timpul pregătirii ca ofiţer.

— Cum te cheamă?

Ea se încruntă şi încercă să se ridice în picioare, dar mâinile legate o făcură să îşi piardă echilibrul. Lui Wells îi fu uşor să o împingă la loc pe pat.

— Înţelegi ce spun?

Un gând îngrijorător prinse formă în mintea furioasă a lui Bellamy. Dacă nu vorbea engleza? Poate că ei aterizaseră în America de Nord, dar asta nu însemna că pământenii vorbeau aceeaşi limbă ca acum trei sute de ani. Wells se ghemui, astfel încât să fie cu faţa la nivelul ochilor ei.

— Nu ştiam că trăieşte cineva aici. Dacă am făcut ceva care să vă deranjeze, ne pare rău. Dar…

— Ne pare rău? sări Bellamy. Ei au luat-o pe sora mea şi l-au omorât pe Asher. Nu ne pare rău pentru nimic.

Wells îi aruncă o privire de avertizare, apoi se întoarse la fată.

— Trebuie să ştim unde aţi dus-o pe prietena noastră. Iar tu vei rămâne aici, până când ne vei da o informaţie folositoare.

Ea se întoarse spre Wells, dar în loc să-i răspundă doar strânse din buze şi se uită la el. Wells se ridică în picioare, îşi frecă fruntea frustrat, apoi vru să plece.

— Asta e tot? Asta e ideea ta de interogare? zise Bellamy, cu un amestec de furie şi uluială. Ştii ce fac tatăl tău şi prietenii lui

din Consiliu, când au nevoie de o informaţie de la cineva?

— Nu aşa procedăm aici, zise Wells, cu o superioritate exasperantă, de parcă jumătate dintre cei din tabără nu fuseseră interogaţi de oamenii tatălui său, la un moment dat.

Se îndreptă spre patul lui Clarke, îi aranjă pătura, apoi porni spre intrare.

— Ai de gând să o laşi aici, pur şi simplu? întrebă Bellamy nevenindu-i să creadă şi privind de la prizonieră la Wells.

— O să punem oameni de gardă. Nu-ţi face griji, nu va evada.

Bellamy făcu un pas în faţă.

— Da, să fiu al naibii dacă va evada, pentru că o să rămân aici cu ea. Cu ele două.

Făcu semn cu capul spre Clarke.

— Crezi că e o idee bună să o laşi aici cu o criminală?

Wells îşi coborî privirea spre Bellamy.

— E legată. Nu o să facă rău nimănui.

Condescendenţa din vocea lui era suficient să facă să fiarbă sângele lui Bellamy.

— Nu ştim nimic despre oamenii ăştia! strigă el. Ce fel de mutaţii au suferit. Îţi aminteşti de cerbul cu două capete?

Wells scutură din cap.

— Ea e o fiinţă umană, Bellamy, nu vreun monstru.

Bellamy pufni şi se întoarse spre fată. Ea se uita la ei cu ochii mari, privind de la Wells la Bellamy şi invers.

— Ei bine, tot m-aş simţi mai bine dacă aş sta cu ochii pe ea, zise el, încercând să pară relaxat.

Ştia că Wells nu l-ar fi lăsat să stea acolo, dacă ar fi crezut că o să-i facă ceva fetei.

— Bine.

Wells mai aruncă o privire spre Clarke, înainte să se întoarcă din nou spre Bellamy.

— Dar las-o în pace, deocamdată. Mă întorc imediat.

Când Wells plecă, Bellamy se duse în celălalt capăt al barăcii şi se aşeză jos, lângă Clarke. Fata născută pe Pământ se întoarse, astfel încât avea faţa spre celălalt perete, dar Bellamy îşi dădea seama din încordarea umerilor ei că era atentă la fiecare mişcare. *Bun,* se gândi el. Las-o să-şi facă griji legat de ce i s-ar putea întâmpla. Cu cât devenea mai speriată, cu atât erau mai mari şansele să îi spună unde era Octavia. Avea de gând să îşi salveze sora cu orice preţ. Îşi petrecuse ultimii

cincisprezece ani riscându-şi viaţa pentru a o ţine în siguranţă şi nu avea de gând să se oprească acum.

Lui Bellamy îi plăcea Ziua eroilor. Nu pentru că se dădea în vânt să îi audă pe profesorii de la centrul de îngrijire trăncănind despre cât de norocoşi erau că strămoşii lor reuşiseră să scape de pe Pământ. Dacă stă-stră-străbunicul lui Bellamy ar fi ştiut că urmaşii lui vor avea privilegiul de a spăla băile într-o navă plutitoare în spaţiu, plină cu aer recirculat, probabil că ar fi zis: „Ştiţi ceva, mie mi-e bine aici”. Nu, Bellamy abia aştepta Ziua eroilor pentru că punţile pe care se aflau magaziile erau aproape goale, iar asta însemna că era momentul ideal pentru a cotrobăi pe acolo. Se strecură în spatele unui generator vechi, care fusese aruncat lângă un perete. Locurile ca acela puteau ascunde obiecte valoroase, chiar şi zeci de ani. Ultima dată de Ziua eroilor găsise un briceag bun, sub un grătar de pe puntea C. Bellamy zâmbi când degetele lui se strânseră în jurul a ceva moale şi scoase o bucată de material. O eşarfă? Îl scutură, ignorând praful. Era o pătură micuţă, cu o margine de un roz-închis. Bellamy o împături grijuliu şi o băgă sub geacă.

În timp ce se îndrepta spre centru, se bucura la gândul că îi va da Octaviei ce găsise. Recent, fusese mutată din dormitorul unde erau fetele de cinci şi şase ani într-un dormitor pentru fete mai mari. Deşi îi plăcea ideea de a fi considerată mai mare, dormitorul încă o speria, iar o pătură drăguţă o va ajuta ca în noul spaţiu să se simtă mai confortabil. Dar, în timp ce aranjă pătura sub braţ şi simţi lâna moale pe piele, îşi dădu seama că era prea valoroasă ca să o păstreze. Viaţa în centrul de îngrijire era dificilă. Deşi mâncarea ar fi trebuit împărţită în mod egal, orfanii dezvoltaseră un sistem elaborat bazat pe mită şi intimidare. Fără el, Octavia nu ar fi avut niciodată suficientă mâncare. El era bun la dibuit diverse obiecte şi făcea schimb cu tot ce găsea, pentru a obţine puncte de raţie sau pentru a mitui personalul de la bucătărie, pentru nişte mâncare în plus. În ultimii câţiva ani, se descurcase destul de bine şi se asigurase că Octavia mânca suficient. Ea nu avea niciodată în privire acea sclipire sălbatică de foame, atât de frecvent întâlnită în centrul de îngrijire.

Se strecură înăuntru pe intrarea de serviciu, foarte rar folosită, şi ascunse pătura în locul obişnuit, un grătar din zid,

prea jos ca să fie observat de cineva. Avea să se întoarcă după ea seara, să o dea la schimb pe piaţa neagră. Holurile slab luminate şi înguste erau pustii, ceea ce însemna că toţi erau încă îngrămădiţi în sala mică pregătită pentru Ziua eroilor, unde li se băgau pe gât poveşti ciudate despre iradiere şi Cataclism.

Bellamy coti pe hol. Spre surprinderea lui, se auzea gălăgie din dormitorul fetelor, chicoteli, dar nu suficient de tari să acopere... ce era, un plânset? Mări viteza şi năvăli înăuntru, fără să bată. Încăperea lungă era aproape goală, dar erau câteva fete mai mari care stăteau în cerc, atât de absorbite de ce făceau, că nu-i observară intrarea. O fată blondă şi înaltă ţinea ceva în aer, chicotind, în timp ce o mână mai mică se întindea să prindă acel ceva. *Octavia*. Chiar şi în lumina slabă, Bellamy îi zări obrajii înlăcrimaţi şi ochii mari, printre trupurile celor care o persecutau. Îi luaseră panglica roşie, cea pe care Octavia o purta zilnic în părul ei negru.

— Dă-mi-o înapoi, se rugă ea cu voce tremurândă, care lui Bellamy îi strânse inima.

— De ce? o tachină una dintre fete. Te face să pari o idioată. Asta vrei?

— Da, zise a treia fată. Îţi facem o favoare. Acum oamenii nu o să se mai întrebe cine e ciudata cu panglică urâtă.

Fata care ţinea panglica o examină, cu prefăcută atenţie.

— Nici nu cred că e o panglică adevărată. Pariez că e de la vreun sac de gunoi sau aşa ceva.

Prietena ei chicoti.

— Pariez că de asta miroase ea ca puntea de reciclare.

— Iar voi o să mirosiţi a cadavre putrede, când o să vă găsească cineva, le întrerupse Bellamy şi ţâşni spre ele, luând panglica din mâna blondei.

Le dădu la o parte şi îngenunche lângă Octavia.

— Eşti bine?

Îi şterse lacrimile. Ea aprobă şi îşi trase nasul. Bellamy îi dădu panglica, pe care ea o strânse în pumnul mic, de parcă ar fi fost ceva viu, care ar fi putut să-i scape. El se ridică şi, cu o mână pe umărul surorii lui, se întoarse spre fete. Vocea lui era încordată.

— Dacă mai aud că v-aţi luat de ea, o să vă doriţi să plutiţi în spaţiu!

Două dintre fete schimbară priviri nervoase, dar blonda doar ridică o sprânceană şi rânji.

— Ea nici n-ar trebui să fie aici. E doar o risipă de oxigen, născută din cauza târfei proaste de maică-ta. Iar sora ta – rosti cuvântul de parcă ar fi fost ceva dezgustător – o să ajungă exact ca ea.

Muşchii lui Bellamy reacţionară înaintea creierului. Fără să-şi dea seama ce face, o prinse pe fată de gât şi o izbi de perete.

— Dacă mai vorbeşti vreodată cu sora mea, dacă doar te uiţi la ea, te omor! îi zise printre dinţi.

O strânse mai tare de gât, cuprins de o dorinţă bruscă şi înspăimântătoare de a o face să tacă pentru totdeauna. În depărtare, auzi pe cineva strigând. Dădu drumul fetei şi se împletici în spate, tocmai când nişte braţe se strânseră în jurul lui şi îl traseră înapoi. Nu era prima dată când Bellamy era trimis în biroul directorului, deşi niciodată nu înjurase atât de mult pe drum până acolo. Gardianul care îl luase îl trânti pe un scaun şi îi zise să îl aştepte acolo pe director.

— Nu te apropia de ea, îi zise bărbatul şi arătă spre fata de pe scaunul din faţa lui.

Bellamy se încruntă când gardianul îşi puse mâna în faţa scannerului, aşteptă ca uşa să se deschidă şi ieşi. O parte din el îşi dorea să fugă în clipa aceea. Oare încercarea de a strânge de gât gunoiul acela care se luase de sora lui era considerată infracţiune? Deja avea foarte multe avertismente, era doar o chestiune de timp până directorul să-i facă un raport care să îl trimită în detenţie. Şi nu avea să reziste mai mult de câteva zile acolo şi cine avea să se îngrijească de Octavia? Era mai bine să rămână pe loc şi să se apere.

Se uită la fată. Era cam de vârsta lui, dar nu o mai văzuse; probabil că era nou-venită. Stătea cu picioarele sub ea şi se juca nervoasă cu nasturii bluzei. Părul blond ondulat era curat şi lucios, iar el simţi un neaşteptat sentiment de milă, când şi-o imagină cum se îmbracă în camera ei pentru ultima dată, aranjându-şi cu grijă părul, pentru călătoria spre acel iad.

— Deci ce-ai făcut? întrebă ea, întrerupându-i gândurile.

Vocea ei era uşor răguşită, de parcă nu vorbise de mult timp sau de parcă plânsese recent. Bellamy se întrebă cum ajunsese acolo, dacă părinţii ei muriseră sau comiseseră infracţiuni, sau fuseseră aruncaţi în spaţiu. Nu avea rost să mintă.

— Am atacat o fată, zise el pe un ton calm, nepăsător, pe care de obicei îl folosea când vorbea despre nesăbuinţele lui.

Ochii fetei sclipiră şi, brusc, el simţi nevoia să explice.

— Îi făcea rău surorii mele.

Ochii ei se făcură mari.

— Sora ta?

Spre deosebire de blondă, ea rosti cuvântul soră ca pe ceva rar şi preţios. Bun, categoric, era nouă pe-acolo; toţi cei de la centrul de îngrijire ştiau despre el şi Octavia. Cu legile stricte privind populaţia, nu mai fuseseră fraţi pe navă, de cel puţin o generaţie.

— Mă rog, practic, mi-e soră pe jumătate, dar nu avem altă familie. O cheamă Octavia.

Bellamy zâmbi, aşa cum făcea de fiecare dată când îi rostea numele.

— Tu ai ajuns recent aici?

Ea aprobă.

— Eu sunt Lilly.

— E un nume drăguţ.

Cuvintele îi ieşiră înainte să îşi dea seama cât de stupid sunau.

— Eu sunt Bellamy.

Încercă să se gândească la altceva, să-i arate că nu era complet tâmpit, dar uşa se deschise şi intră directoarea, cu mersul ei greoi.

— Nu tu din nou, zise ea şi îi aruncă lui Bellamy o privire dezaprobatoare, înainte să-şi îndrepte atenţia spre fată.

— Lilly Marsh? întrebă ea cu o voce pe care nu i-o auzise niciodată când i se adresase lui. Mă bucur să te văd. Să mergem în biroul meu şi o să-ţi spun mai multe despre cum funcţionează lucrurile pe aici.

În timp ce Lilly se ridica încet în picioare, directoarea se întoarse spre Bellamy.

— Ai la dispoziţie o lună, dar, dacă treci linia chiar şi cu un deget, zbori de-aici. Pentru totdeauna.

Uşurarea şi confuzia îl cuprinseră pe Bellamy, dar nu avea de gând să rămână în preajmă suficient ca directoarea să se răzgândească. Sări de pe scaun şi se grăbi spre uşă. În timp ce aştepta să se deschidă, se uită peste umăr, spre Lilly. Spre surprinderea lui, ea îi zâmbea.

6. CLARKE

Orice ar fi, nu intra în laborator.

Strigătele de suferinţă ajunseră la ea, iar la un moment dat Clarke nu îşi mai dădu seama dacă veneau de pe cealaltă parte a peretelui sau erau doar ecouri ale minţii ei.

La experimente se folosesc niveluri periculoase de radiaţii. Nu vrem să îţi facă rău.

Laboratorul nu era cum îşi imaginase. Era plin cu paturi de spital, în loc de birouri. Şi în fiecare pat era câte un copil.

E datoria noastră să stabilim când va putea Pământul să întreţină din nou viaţă. Toată lumea se bazează pe noi.

Clarke privi în jur prin cameră, după prietena ei, Lilly. Era singură. Şi speriată. Toţi în jurul ei mureau. Trupurile lor mici se ofileau, până ajungeau doar piele şi os.

Nu am vrut să afli în felul acesta.

Dar unde era Lilly? Clarke o vizita des, de câte ori părinţii ei nu erau în laborator. Îi aducea cadouri, cărţi pe care le lua din bibliotecă şi bomboane pe care le fura din cămara de la şcoală. În zilele bune ale lui Lilly, râsetele lor acopereau sunetele aparatelor de monitorizare a bătăilor inimii.

Nu a fost ideea noastră. Vicecancelarul ne-a obligat să facem experimente pe copiii aceia. Dacă refuzam, ne omorau.

Clarke se duse de la un pat la altul, în fiecare fiind câte un copil bolnav. Dar niciunul nu era cea mai bună prietenă a ei. Apoi, brusc, îşi aminti. Lilly era moartă. Pentru că ea o omorâse.

Te-ar fi omorât şi pe tine.

Lilly o implorase să facă durerea să dispară. Clarke nu voise, dar ştia că Lilly nu avea nicio şansă să se facă bine. Aşa că, în cele din urmă, fusese de acord şi îi dăduse medicamentul fatal, care îi curmase suferinţa.

Îmi pare rău, încercă Clarke să îi spună prietenei sale. *Îmi pare rău. Îmi pare rău.*

— E în regulă, Clarke. Şşşşt, e în regulă. Sunt aici.

Ochii lui Clarke se deschiseră brusc. Era întinsă pe un pat, cu un braţ înfăşurat în bandaje… de ce? Ce se întâmplase? Bellamy stătea lângă ea, tras la faţă. Şi zâmbea într-un fel pe care Clarke nu îl mai văzuse, un zâmbet larg, strălucitor, fără urmă de

amuzament sau ridiculizare. Era ceva surprinzător de intim la el, de parcă acel zâmbet i-ar fi arătat din Bellamy mai mult decât văzuse când înotaseră amândoi în chiloţi.

— Slavă Domnului că eşti bine. Îţi aminteşti că ai fost muşcată de un şarpe?

Clarke închise ochii şi fragmente de amintiri îi trecură prin minte. Mişcarea şerpuitoare de pe jos. Durerea orbitoare. Totuşi, singura senzaţie de care fusese conştientă atunci fusese căldura mâinilor lui Bellamy pe ale ei.

— Ţi-am dat antidotul acela universal, dar nu eram sigur că ţi l-am administrat la timp. Clarke se ridică, brusc, trează.

— M-ai dus în braţe tot drumul înapoi până în tabără?

Obrajii ei se înroşiră la gândul că fusese inconştientă atâta timp, în braţele lui Bellamy.

— Şi tu ai fost cel care s-a gândit la antidot?

Bellamy se uită scurt spre uşă.

— De asta s-a ocupat Wells.

Numele o izbi pe Clarke în piept. După ce Wells o împiedicase să intre într-un cort în flăcări, să o salveze pe Thalia, plecase din tabără. Plină de furie şi suferinţă. Dar privind în jur, la acea nouă baracă-infirmerie, tot ce simţea era tristeţe. Thalia nu mai era, dar nu putea să dea vina pe Wells pentru ce făcuse. Îi salvase viaţa de două ori.

În cealaltă parte a barăcii mici, o fată era ghemuită pe un pat. Clarke se ridică pe coate, să o vadă mai bine, dar, când Bellamy observă direcţia privirii ei, se aşeză pe marginea patului, de parcă ar fi protejat-o.

— Deci, zise el, aruncând o privire peste umăr, în legătură cu asta.

Cu o voce ciudat de calmă, îi spuse lui Clarke despre atacul în care fusese omorât Asher şi despre fata pe care Wells o luase prizonieră.

— Cum?

Clarke se îndreptă.

— Vrei să îmi spui că fata asta e născută pe Pământ?

O mică parte din ea se aşteptase la asta încă de când văzuseră livada, dar să se trezească şi să vadă pe cineva născut pe Pământ la câţiva metri de ea era prea mult. Mii de întrebări explodară în tot creierul ei. Cum supravieţuiseră Cataclismului? Câţi erau acolo? Erau grupuri de oameni pe toată planeta sau

doar în zona aceea?

— Mai încet, şopti Bellamy şi îi puse o mână pe umăr lui Clarke, împingând-o blând, să se întindă la loc. Cred că doarme şi aş vrea să rămână aşa cât de mult. E al naibii de ciudat să o avem aici.

Clarke îi dădu mâna la o parte şi se ridică în picioare. Cu entuziasmul şi şocul pulsându-i prin vene, întregul corp îi tremura.

— E incredibil. Trebuie să vorbesc cu ea!

Înainte să mai facă vreun pas, Bellamy o prinse de încheietură.

— Nu e o idee bună. Oamenii ei au luat-o pe Octavia şi l-au omorât pe Asher. Am prins-o când ne spiona.

Gura lui se strâmbă într-un rânjet.

— Probabil că încerca să decidă cine va fi următorul.

Clarke se uită la el nedumerită. De ce făceau presupuneri în legătură cu intenţiile fetei, în loc să o întrebe pe ea?

— A încercat cineva să vorbească cu ea?

Nu era niciun pericol să încerce, mai ales că avea mâinile şi gleznele legate. Clarke se ridică pe vârfuri, să o vadă mai bine. Fata era ghemuită pe o parte, cu spatele la ei. Nu părea să se mişte deloc.

Bellamy o trase înapoi pe pat.

— Cred că fata vorbeşte engleza. N-a zis nimic, dar părea să înţeleagă ce zicem. Îndată ce vom obţine nişte informaţii folositoare de la ea, o să plec să o caut pe Octavia.

Vocea lui era calmă, dar nu reuşi să ascundă o notă de nelinişte, când rosti numele surorii lui. Pentru o clipă, gândurile lui Clarke o părăsiră pe fata de pe pat şi se întoarseră în pădure, unde ea şi Bellamy merseseră pe urmele Octaviei. Simţi o urmă de vină pentru că el fusese nevoit să abandoneze căutarea, ca să o aducă pe ea înapoi.

— Bellamy, zise ea încet, în timp ce un alt gând prindea formă. Rămăşiţele acelea pe care le-am găsit, ai văzut sigla de pe ele? Scria TG.

Orice copil de pe Colonie ştia că TG Trillion Galactic, era compania care făcuse nava lor.

— Ştiu. Dar asta poate însemna orice.

— Nu era de la nava noastră, zise ea repede, iar vocea i se umplu de entuziasm. Ceea ce înseamnă că poate fi de la altceva

trimis de Colonie aici. Poate un fel de dronă? Sau dacă…

Vocea i se stinse brusc, ezitând să împărtăşească ideea care prindea viaţă în mintea ei.

— Cred că e important să aflăm de la ce e, termină ea vag. Bellamy o strânse de mână.

— Imediat ce o aducem înapoi pe Octavia, o să mergem să verificăm.

— Mulţumesc, zise ea încet. Pentru tot. Ştiu că ai pierdut mult timp aducându-mă înapoi.

— Mda, mă rog, ar fi fost păcat să rămânem fără singurul medic de pe Pământ, chiar dacă ai fost arestată înainte să termini şcoala. Poţi să îmi aminteşti ce parte a corpului ar trebui să evit să o rănesc? zise el zâmbind. Te pricepi mai bine la coate sau la glezne?

Clarke se bucura să îl vadă cu chef de glumă, dar nu era suficient să o scape de vina pe care o simţea crescând în piept. Coborî vocea, privind din nou spre fată.

— Doar că… dacă trebuie să pleci, ar trebui să o faci. Mă simt îngrozitor pentru că deja ai pierdut o zi din cauza mea.

Zâmbetul lui de tachinare se estompă.

— E în regulă.

Întinse mâna şi începu să se joace absent cu o şuviţă din părul ei.

— Deocamdată, cred că cel mai bine e să văd ce ştie fata asta, înainte să mă întorc la urmele acelea.

Clarke aprobă, uşurată să vadă că Bellamy nu-i purta pică şi că nu avea de gând să plece imediat.

— Octavia e norocoasă că te are, zise ea, apoi îşi lăsă capul într-o parte şi îl privi pe Bellamy zâmbind. Ştii, îmi amintesc când am auzit că există fraţi pe Walden.

Bellamy ridică o sprânceană.

— Reputaţia mi-a luat-o înainte? Cred că n-ar trebui să fiu surprins. Cum ar fi posibil să nu se vorbească despre cineva atât de arătos?

Clarke îl înghionti şi îl împunse cu cotul între coaste. El se strâmbă exagerat, apoi râse.

— E adevărat, continuă ea. Prietena mea Lilly îşi amintea de voi, de la centru. Cred că zicea: e o fată cu un frate mai mare. E super că are un frate, iar el e incredibil de atrăgător, nimeni nu se poate uita la el pe faţă. E orbitor, de parcă te-ai uita la soare.

În loc să zâmbească, Bellamy se albi la faţă.

— Lilly? Nu Lilly Marsh, nu?

Lui Clarke i se strânse pieptul când îşi dădu seama că îi scăpase. Normal că Bellamy şi Lilly se cunoscuseră. Nu fuseseră foarte mulţi copii în centrul de îngrijire, nu? Lilly îi oferise puţine informaţii despre viaţa ei pe Walden, iar Clarke nu întrebase. Nu fusese o decizie conştientă, dar îşi dădu seama acum că era mai uşor să se gândească la Lilly ca la o fată fără trecut, fără oameni care să fi ţinut la ea.

— De unde o cunoşteai pe Lilly?

Bellamy se holba la ea, căutându-i privirea, după informaţia pe care ea încerca disperată să o ascundă.

— Am cunoscut-o la spital, în timpul practicii, zise Clarke, fără să mai numere minciunile adunate într-o frază atât de scurtă. Eraţi prieteni?

Se rugă ca el să ridice din umeri şi să spună că o cunoştea vag de la centrul de îngrijire.

— Eram…

Bellamy se opri.

— Eram mai mult decât prieteni. Lilly a fost singura fată la care am ţinut. Până la tine.

— Cum?

Clarke se holba la el şocată. Lilly, prietena ei şi subiectul testelor făcute de părinţii ei, fusese…

— Te simţi bine? Te deranjează că am avut o iubită pe navă?

— Nu. Sigur că nu. Mă simt bine. Doar că sunt obosită.

Cu inima galopând, Clarke se întoarse pe-o parte, înainte să vadă faţa lui Bellamy. Mai bine să creadă că era geloasă nejustificat şi posesivă decât să ghicească adevărul.

— Bine, zise el, evident, fără să fie convins. Pentru că asta a fost cu mult timp în urmă.

Ea nu se întoarse. Poate că lui Bellamy i se părea că trecuse mult timp de la moartea lui Lilly, dar ea retrăia ultimele clipe ale prietenei sale în fiecare zi. Încă vedea faţa lui Lilly de câte ori închidea ochii şi încerca să adoarmă. Încă îi auzea vocea, în minte. Moartea lui Lilly nu dispăruse din gândurile ei. Pentru că ea o omorâse.

7. GLASS

În timp ce părăseau apartamentul lui pentru ultima oară, Glass şi Luke erau tăcuţi. Când ieşiră pe coridorul ciudat de pustiu, Glass îl luă de mână, şocată de linişte. Haosul care copleşise nava în ultimele zile părea să se fi stins, înlocuit de un val de disperare. Luminile slabe din tavan clipeau obosit, ca un copil extenuat, care încearcă să-şi ţină ochii deschişi.

O luară tăcuţi spre scara principală, ajungând apoi la nivelul inferior al navei, care adăpostea sistemul electric şi reţeaua de conducte. Niciunul dintre ei nu vorbi, până când Glass îl opri în faţa gurii de aerisire, apoi se întinse să îndepărteze grilajul.

— Te rog, zise el, dă-mi voie.

Luke trase grătarul şi îl puse jos, cu o grijă exagerată.

— Şi când te gândeşti la toate orele pe care mi le-am petrecut întrebându-mă unde să te scot la întâlnire, când, de fapt, am fi putut să ne târâm romantic prin sistemul de ventilaţie.

— Tu m-ai învăţat, zise Glass, reuşind să zâmbească, în ciuda lacrimilor pe care le simţea în spatele pleoapelor.

— Ce anume?

Luke îi ciufuli părul.

— Să umbli hai hui?

Glass se ridică pe vârfuri să îl sărute.

— Să risc.

Luke o îmbrăţişă.

— Te iubesc, îi şopti la ureche.

După aceea o ridică în gaura de aerisire, aşteptând să se caţăre înăuntru, după care puse la loc grilajul. Glass se opri o clipă să şteargă lacrimile care îi înceţoşau vederea.

— Şi eu te iubesc, şopti ea, deşi ştia că Luke nu o mai auzea.

Apoi strânse din dinţi şi începu să se târască prin canalul metalic îngust. În timp ce înainta încet, chinuindu-se să vadă prin lumina slabă, încercă să-şi imagineze expresia de pe faţa mamei sale, când va deschide uşa. Oare va fi cuprinsă de uşurare? Sau o parte din ea va fi încă furioasă că îşi riscase viaţa furişându-se pe Walden? Gândul la toată suferinţa pe care i-o provocase mamei sale făcu să simtă o strângere de inimă. Dacă acela era sfârşitul, atunci avea nevoie de o ultimă şansă să îşi ceară scuze, o ultimă ocazie să îi spună cât de mult o

iubea. Tresări, când glezna ei se lovi de peretele metalic. Dacă cineva i-ar fi spus cu doi ani în urmă că într-o zi avea să se târască printr-o gură de aerisire de pe Walden pe Phoenix, i-ar fi râs în faţă. Lucrurile erau altfel atunci, ea era altfel. Zâmbi prin întuneric. Acum viaţa ei ar putea fi în pericol, dar, în sfârşit, era o viaţă pentru care merita să lupte.

— Când s-a declanşat Cataclismul, existau o sută nouăzeci şi cinci de naţiuni suverane, deşi majoritatea se alăturase uneia dintre cele patru mari alianţe.

Clarke căscă, acoperindu-şi gura fără să se sinchisească prea mult. Profesoara lor diminuase lumina, ca holograma să se vadă mai uşor, astfel că nu prea avea cum să observe că Glass nu era atentă.

— În primele şase săptămâni din al Treilea Război Mondial, au murit aproape două milioane de oameni…

— Cora, şopti Glass şi se aplecă peste bancă. Cora.

Cora îşi înălţă capul şi clipi somnoros spre Glass.

— Ce e?

— … iar în următoarele şase luni, mai mult de cinci milioane au murit de foame.

— Ai primit mesajele mele?

Cora se frecă la ochi, apoi clipi din nou, activându-şi corneea. Miji ochii, în timp ce se uită printre mesajele necitite, printre care şi unul de la Glass, în care o întreba dacă vrea să meargă la magazinul de schimb, după oră. Câteva secunde mai târziu, apăru o sclipire în colţul din dreapta sus al câmpului vizual al lui Glass. Clipi, când apăru un mesaj de la Cora. *Sigur, dacă ne mişcăm repede. Trebuie să mă întâlnesc cu mama la 3. De ce?* clipi şi Glass.

Treburi la seră. ☺

Glass zâmbi. „Treburi la seră” era codul familiei Corei pentru atunci când făceau o vizită pe câmpiile solare. Era ilegal, dar gărzile închideau ochii, pentru că tatăl Corei era Şeful de Resurse şi nimeni nu voia să rişte să îl supere. Lui Glass nu prea îi păsa că familia Corei obţinea astfel cele mai bune legume – şi familia ei avea propriile avantaje –, iar Cora o lăsa să vină după fructe proaspete, din când în când.

— Da, Clarke?

Profesoara făcu semn spre o fată din primul rând, care

ridicase mâna. Glass şi Cora dădură ochii peste cap. Clarke avea mereu ceva de întrebat, iar profesorii erau foarte încântaţi de „curiozitatea ei intelectuală”, astfel că o lăsau să pălăvrăgească, chiar şi după ce ora ar fi trebuit să se termine.

— Unele specii dispăruseră deja? Sau totul s-a întâmplat după Cataclism?

— O întrebare interesantă, Clarke. Pe la mijlocul secolului douăzeci şi unu, cel puţin o treime din…

— Aş vrea ca ea să dispară, mormăi Glass, fără să se mai sinchisească să clipească spre Cora, să-şi trimită gândul ca mesaj.

Cora râse, apoi oftă şi îşi puse capul la loc pe bancă.

— Trezeşte-mă când e gata.

Glass mormăi.

— Fata aia are nevoie de viaţă socială, şopti ea. Dacă nu tace, o s-o arunc în spaţiu.

După ce, în sfârşit, profesoara le dădu liber, Glass sări în picioare şi o apucă de mână pe Cora.

— Haide, gemu ea. Trebuie să găsesc nasturi pentru rochia aia.

— Mergeţi la magazinul de schimb? întrebă Clarke cu entuziasm. Vin cu voi. Încerc să găsesc o pernă pentru prietena mea.

Glass îşi trecu privirea peste costumul demodat al lui Clarke, ce părea luat de la magazinul de schimb de pe Arcadia.

— Poţi să dai foc pantalonilor tăi, să-i îndeşi în cămaşă şi gata, o pernă nouă pentru prietena ta şi o urâtanie mai puţin de văzut pentru noi.

Cora izbucni în râs, dar aprobarea pe care Glass o aştepta nu veni. Ochii lui Clarke se măriră de surprindere şi suferinţă, apoi strânse din buze şi se întoarse pe călcâie, fără o vorbă. *În fine,* se gândi Glass. *Aşa merită, dacă e o linguşitoare şi strică ziua tuturor.*

Cum fuseseră ţinuţi mai mult la clasă, Cora nu mai avea timp să meargă la magazinul de schimb, aşa că Glass se duse acasă. Ura să meargă singură la cumpărături. Nu-i plăcea felul în care gărzile de holbau la ea, când ofiţerul de serviciu nu era atent. Sau felul în care bărbaţii se uitau la ea când soţiile lor nu erau atente. Mergând spre casă, se gândea cum să îl facă pe tatăl ei să-i dea mai multe din punctele lor de raţie. Ziua eroilor se

apropia şi de data asta Glass era hotărâtă să aibă o rochie mai drăguţă decât a Corei.

Intră în apartament şi îşi aruncă geanta pe jos.

— Mamă? Mamă, ştii unde e tata?

Mama ei ieşi din dormitor. Era palidă la faţă, sub fardul aplicat cu grijă, iar ochii îi luceau ciudat, deşi poate că era doar din cauza luminii.

— Ce e? întrebă Glass şi se uită peste umăr.

Îşi dori ca tatăl ei să fi fost acolo. Niciodată nu ştia ce să facă atunci când mama ei era în starea aceea.

— Unde e tata? E tot la muncă? Vreau să vorbesc cu el despre alocaţia mea.

— Tatăl tău a plecat.

— A plecat? Ce vrei să…

— Ne-a părăsit. Se mută cu…

Închise ochii pentru o clipă.

— … fata aceea din comitet.

Vocea îi era plată, de parcă şi-ar fi împăturit toate emoţiile, la fel ca pe una dintre rochiile ei complicate. Glass îngheţă.

— Cum adică?

— Adică alocaţia ta e cea mai mică problemă a noastră, zise Sonja şi se lăsă pe canapea, închizând ochii. Nu avem nimic.

Picioarele o dureau, iar mâinile îi erau aspre de la căţăratul pe gaura de aerisire. Se rugă să nu fie gardieni pe partea cealaltă, să se poată întoarce imediat şi să-l aducă pe Luke cu ea. Cu toată agitaţia, cu siguranţă, va putea să îl ţină pe Luke ferit, până când vor ajunge la apartamentul mamei sale, apoi aveau să găsească o soluţie să urce pe una dintre nave.

Înainte, când se gândise la plecarea pe Pământ – când fusese scoasă din detenţie şi i se spusese că ea şi alţi nouăzeci şi nouă de inşi vor fi trimişi acolo cu o navă –, ideea o îngrozise. Dar acum începea să prindă formă o altă imagine a vieţii pe Pământ. Ea şi Luke ţinându-se de mână, în tip ce se plimbau prin pădure. Stând pe vârful unui deal, într-o linişte perfectă, fericiţi, privind un apus adevărat. Poate că unele oraşe supravieţuiseră. Dacă puteau merge la Paris, ca acel cuplu de pe farfuriile lui Luke?

Zâmbi, în timp ce se întinse să apuce grilajul dinspre Phoenix, dar nu reuşi. Degetele ei căutară un loc de unde să-l prindă, dar degeaba. Simţea marginile gurii de aerisire; ceva plat o

acoperea şi o bloca. Se răsuci, astfel încât să ajungă cu picioarele spre grilaj. Trase aer în piept şi lovi. Nimic. Lovi din nou, de data aceasta, cu un strigăt de frustrare, când grilajul zornăi, dar rămase neclintit.

Nu! exclamă gemând, iar vocea ei se auzi cu ecou prin gura de aerisire.

Probabil că o blocase Camille, să nu poată veni nimeni după ea. Era logic, un singur clandestin de pe Walden avea mai multe şanse să stea ascuns decât un şir întreg. Dar, astfel, îi condamnase pe ea şi pe Luke la moarte. Îşi strânse genunchii la piept, încercând să nu-şi imagineze faţa lui Luke când îi va spune că ieşirea era blocată. El îşi va folosi fiecare gram de autocontrol să pară stoic şi curajos, dar nu îşi va putea ascunde licărul disperat din ochi. Ea nu îşi va revedea vreodată mama. Când oxigenul se va termina pe Phoenix, Sonja va fi singură, în micul ei apartament, şoptind un ultim rămas-bun pentru fiica ei, care dispăruse fără o vorbă.

Dar, exact când se întoarse să se târască înapoi, îi veni o idee. O idee atât de nechibzuită şi nebunească, încât poate că avea să funcţioneze. Dacă nu exista nicio cale de a trece de pe Walden pe Phoenix prin interior, va trebui să treacă prin exterior.

8. WELLS

După micul dejun, Molly încă nu se simţea mai bine. Febra îi crescuse şi nu se oprea din tremurat, oricâte pături punea Wells pe ea. Pe la prânz, încă era ghemuită într-una dintre barăcile acum goale, în care fusese dusă în zori. Wells se uită la ea încruntat. Transpiraţia îi acoperea fruntea albă, iar ochii ei aveau o ciudată tentă gălbuie.

La început, Wells o evitase pe Clarke, dar acum nu avea de ales. Se aplecă, o luă în braţe pe micuţa fată şi ieşi cu ea în luminiş. Cei mai mulţi din tabără erau prea ocupaţi să vorbească despre fata născută pe Pământ sau să se joace cu noile suliţe făcute de Graham, în celălalt capăt al luminişului, pentru a-i observa, deşi câţiva se uitară curioşi la ei, când Wells împinse uşa barăcii-infirmerie şi o duse pe Molly înăuntru.

Fata născută pe Pământ era întinsă cu spatele la uşă, fie dormind, fie prefăcându-se că doarme. Dar Clarke era în picioare, privind-o atât de intens, că nici nu îl observă pe Wells.

Acesta înaintă spre Bellamy, care părea să fi adormit pe jos, lângă patul lui Clarke, apoi o lăsă pe Molly blând pe unul dintre paturile goale. Când se îndreptă, Clarke se întorsese de la fată şi se uită la el, cu ochii mari.

— Bună.

Wells înaintă câţiva paşi.

— Cum te simţi?

— Mai bine, zise Clarke răguşit, apoi îşi drese vocea. Mulţumesc că... mi-ai dat antidotul. Mi-ai salvat viaţa.

Părea sinceră. Nu era nici urmă de ură în vocea ei, niciun semn că încă i-ar fi purtat pică pentru ce făcuse în timpul incendiului. Dar tonul ei vag politicos era aproape mai rău decât furia, de parcă el ar fi fost un străin care i-ar fi făcut un serviciu. Aşa avea să fie de-acum înainte între ei, se întrebă el, sau poate că era un nou început? În timp ce căuta răspunsul potrivit, privirea lui Clarke se îndreptă spre Molly. Expresia relaxată de pe faţa ei dispăru, înlocuită de o privire pătrunzătoare, care îi era mult mai familiară.

— Ce e cu Molly? întrebă ea, cu vocea tăioasă, din cauza îngrijorării.

Recunoscător să poată vorbi despre altceva, Wells îi povesti

cum fata mai tânără căzuse brusc. Clarke se încruntă şi dădu să se ridice de pe pat.

— Aşteaptă, zise Wells şi se duse spre ea.

Puse o mână pe umărul ei – înainte să îşi dea seama că face asta –, apoi şi-o luă.

— Trebuie să te odihneşti. Poţi să te uiţi la ea de aici?

— Sunt bine, zise ea şi ridică din umeri.

Îşi lăsă picioarele jos şi se ridică tremurând. Wells se luptă cu pornirea de a-i oferi braţul. Clarke se îndreptă încet spre Molly, apoi îngenunche lângă ea.

— Bună, Molly. Sunt eu, Clarke. Mă auzi?

Molly doar scânci şi se foi în pătura în care o înfăşurase Wells. Clarke se încruntă când îşi puse degetele pe încheietura fetei, să-i verifice pulsul.

— Ce părere ai? întrebă Wells şi făcu un pas ezitant spre ele.

— Nu sunt sigură.

Îşi duse mâna către gâtul lui Molly, apoi se întoarse spre el.

— Hei, de când suntem aici? Am pierdut noţiunea timpului, cu muşcătura de şarpe şi toate celelalte.

— Cam trei săptămâni.

Se opri, calculând în minte.

— Cred că ieri s-au făcut trei săptămâni.

— Ziua douăzeci şi unu, zise ea încet, mai mult pentru sine.

— Ce e asta? Despre ce vorbeşti?

Clarke îi evită privirea, dar Wells îi văzu frica din ochi. Ştia ce însemna privirea aceea bântuită. Îşi aminti durerea pe care o simţise când Clarke îi mărturisise, în sfârşit, despre experimentele părinţilor ei.

— Nu crezi că are legătură cu radiaţiile, nu? Adică… oamenii nu s-ar fi îmbolnăvit mai devreme?

Clarke strânse din buze şi strâmbă din gură, cum făcea întotdeauna când voia să dea corpului ei timp să ajungă din urmă mintea, care îi galopa.

— Dacă ar fi fost în aer, da, n-am fi putut respira. Dar, dacă au fost doar rămăşiţe în apă, cam acum s-ar întâmpla. Însă nu cred că asta e la Molly, adăugă repede. Nu pare să fie din cauza radiaţiilor.

O urmă de durere sclipi în ochii ei, iar Wells îşi dădu seama că se gândea la prietena ei, cea care murise.

— Cred că s-ar putea să fie o reacţie la ceva. Restul

antidotului universal mai e în cutia cu medicamente?

— Restul? repetă Wells. A fost doar o fiolă. Clarke se holba la el.

— Te rog, spune-mi că nu l-ai folosit pe tot pe mine. Acolo erau probabil vreo douăsprezece doze!

— Şi de unde era să ştiu? întrebă el, în timp ce indignarea lua locul sentimentului de vină care începuse să îi strângă stomacul.

— Deci nu mai avem? întrebă Clarke şi se întoarse spre Molly, înjurând în barbă. Nu e bine.

Înainte ca Wells să îi ceară să-i explice mai multe, uşa se deschise şi năvăli Eric, cu Felix de mână.

— Clarke? Slavă Domnului că eşti trează. Avem nevoie de tine.

Surprins să îl vadă atât de agitat pe Eric cel de obicei stoic, Wells se grăbi spre el şi îl ajută să îl aşeze pe Felix pe unul dintre paturile rămase goale.

— A leşinat când ne întorceam de la râu, zise Eric, privind neliniştit când la Clarke, când la Felix. Şi mi-a spus că a dat afară tot ce a mâncat.

Între timp, Bellamy se trezise. Se ridică în picioare încet, frecându-se la ochi, în timp ce căsca.

— Ce se întâmplă? Clarke, ce naiba faci de nu eşti în pat?

Ea îl ignoră şi înaintă câţiva paşi tremuraţi spre Felix, să îl examineze. Ochii lui erau deschişi, dar nu reuşea să se concentreze pe Clarke şi nu părea în stare să răspundă la vreo întrebare.

— Ce are? întrebă Eric, privind-o pe Clarke, cu o intensitate care îi aminti lui Wells de gărzile din centrul de comandă de pe navă, cele care se ocupau de scanarea monitoarelor în căutare de asteroizi sau ruine.

— Nu sunt sigură, zise ea, iar vocea ei avea un amestec de nedumerire şi iritare.

Clarke ura să fie pusă în încurcătură.

— Dar probabil că nu e ceva care să ne îngrijoreze. Ar putea fi deshidratare cauzată de un virus stomacal. O să-l hidratăm şi vedem ce se întâmplă. Bellamy, poţi să mai aduci nişte apă?

Bellamy ezită şi se uită spre Wells, vrând parcă să-i sugereze să meargă el, dar apoi aprobă şi se grăbi spre uşă. Wells se ghemui lângă Clarke, suficient de aproape să-i poată vorbi încet, dar destul de departe să nu existe pericolul să se atingă de ea.

— E ciudat, nu? Că Molly şi Felix se simt rău cam deodată.

— Nu chiar. Când o sută de oameni locuiesc laolaltă într-un spaţiu atât de mic, e o minune că nu a apărut vreo epidemie mai devreme.

Wells se uită spre Eric, care era ocupat să-i mângâie părul lui Felix, şi coborî vocea.

— Dar dacă nu e gripă? Dacă sunt radi…

— Nu sunt, zise Clarke, în timp ce îşi lăsa capul spre pieptul lui Felix, să îi asculte plămânii, atât cât putea, fără stetoscop.

— Şi dacă ar fi? Avem vreun medicament care să ajute?

— Părinţii mei lucrau la ceva, zise ea încet. Există o cutie cu pastile care pot încetini efectele radiaţiilor.

— N-ar trebui să îi dăm? Să fim siguri?

— Categoric, nu.

Tonul lui Clarke nu lăsă loc de argumente, dar Wells forţă, oricum.

— De ce?

Clarke se întoarse brusc spre el şi îi aruncă o privire frustrată, amestecată cu teamă.

— Pentru că, dacă nu e vorba despre radiaţii, pastilele îl vor ucide.

9. CLARKE

— Eşti sigură că te descurci câteva ore? întrebă Bellamy, examinând încruntat braţul încă umflat al lui Clarke. O să încerc să nu merg departe, în caz că…

— Sunt sigură, îl întrerupse ea. Du-te la vânătoare. E în regulă, pe cuvânt.

Stăteau prost cu mâncarea, iar când Wells se întorsese, în după-amiaza aceea, să-i verifice pe Molly şi pe Felix, îşi înghiţise mândria şi îi ceruse lui Bellamy să îl ajute să refacă proviziile.

Bellamy făcu semn cu capul spre fata adormită, din cealaltă parte a barăcii.

— Promite-mi că nu o să vorbeşti cu ea. Nu am încredere să o las singură cu tine.

— Nu sunt singură. Molly şi Felix sunt aici.

— Cei inconştienţi nu se pun. Doar stai deoparte, da? Şi încearcă să te odihneşti.

— Bine. Promit.

Clarke încercă să-şi păstreze vocea calmă, astfel încât Bellamy să nu îşi dea seama cât de nerăbdătoare era ca el să plece. Iar în clipa în care ieşi se ridică în genunchi să arunce o privire spre fata născută pe Pământ. Era îmbrăcată complet în negru, dar Clarke nu recunoscu materialele. Pantalonii erau strâmţi şi făcuţi din ceva catifelat şi uşor strălucitor – poate că era piele de animal? –, în timp ce materialul înfăşurat pe partea de sus a trupului ei părea mai moale. Cum se numea ţesătura din păr de animal? Lână? Chestia largă din jurul umerilor ei era, fără îndoială, blană de animal. Clarke era disperată să afle de la ce fel de creatură provenea. Deocamdată, singurul mamifer pe care îl văzuse era un cerb; blana fetei era mult mai groasă şi mai închisă la culoare.

În partea cealaltă a barăcii, Felix mormăia prin somn. Clarke se duse la el şi îi puse o mână pe frunte. Şi febra lui se înrăutăţea. Îşi muşcă buza, gândindu-se la ce îi spusese Wells. Era adevărat că radiaţiile se manifestau diferit; după greaţă şi febră veneau inflamaţiile, gingiile sângerau şi cădea părul. Astea o făcuseră pe Lilly să arate atât de rău. Clarke ştiuse ce o aştepta pe prietena ei, înainte de fiecare val de suferinţă.

În timp ce se îndrepta spre patul ei, Clarke se gândi la

pastilele din cutia cu medicamente. Dacă boala lui Felix şi a lui Molly nu avea nicio legătură cu radiaţiile, pastilele aveau să îi omoare. Dar dacă ea se înşela, îi condamna la o lungă şi dureroasă suferinţă. Pastilele trebuiau administrate în primele stadii ale iradierii. Se aşeză pe pat şi îşi luă capul în mâini întrebându-se, a milioana oară, de ce Consiliul nu se sinchisise să stea de vorbă cu ea înainte să-i trimită pe Pământ pe cei o sută. Da, ea fusese o condamnată, dar era şi singura persoană la curent cu cercetările părinţilor ei.

— Deci, cine e Lilly? se auzi o voce necunoscută, din cealaltă parte a barăcii.

Clarke tresări şi se întoarse repede spre fata născută pe Pământ, şocată. Vorbise în engleză. Era ridicată în fund, cu faţa spre ea. Părul ei negru lung era încâlcit, dar tot lucios, iar pielea ei avea o strălucire caldă, care îi făcea ochii să pară surprinzător de verzi.

— Ce... ce...? se bâlbâi Clarke.

Apoi trase aer în piept şi se forţă să-şi recâştige autocontrolul.

— De ce te interesează Lilly?

Fata ridică din umeri.

— Ai rostit numele ei în somn, când aveai febră.

Accentul şi ritmul vorbirii ei erau diferite de ce ştia Clarke, ceva mai muzicale. Era emoţionant să o audă, ca atunci când ascultase prima dată bătăile inimii, în timpul practicii medicale.

— Iar băiatul acela a reacţionat foarte ciudat când ai pomenit-o, adăugă fata.

— Lilly a fost prietena mea, pe navă, zise Clarke încet.

Oare cei născuţi pe Pământ ştiau măcar de Colonie? Un milion de întrebări se luptau pentru întâietate în mintea lui Clarke, una ieşind la suprafaţă mai repede ca alta. Hotărî să o ia încet.

— Câţi sunteţi?

Fata păru să se gândească.

— Acum, trei sute cincizeci şi patru. Poate trei sute cincizeci şi cinci, dacă Delphine a născut. Putea să se întâmple în orice clipă.

Un copil. Oare se va naşte într-un spital? Era posibil să aibă echipament funcţional, de dinainte de Cataclism? Pământenii or fi reconstruit vreun oraş mare?

— Unde locuiţi? întrebă ea nerăbdătoare.

Faţa fetei se întunecă, iar Clarke regretă lipsa ei de tact. Era

prizonieră; normal că nu voia să le spună unde erau familia şi prietenii ei.

— Cum te cheamă?

— Sasha.

— Eu sunt Clarke, răspunse ea, deşi avea senzaţia că fata ştia deja. Zâmbi şi se ridică încet în picioare.

— E o nebunie. Nu pot să cred că vorbesc cu un pământean.

Clarke traversă baraca şi se aşeză lângă Sasha.

— Ştiaţi că există oameni care trăiesc în spaţiu? Ce aţi gândit când ne-aţi văzut?

Sasha se uită la ea un moment lung, de parcă nu era sigură că vorbea serios.

— Ei bine, nu m-am aşteptat să fiţi atât de tineri, zise în cele din urmă. Ultimii erau mult mai în vârstă.

Cuvintele îi tăiară lui Clarke respiraţia. *Ultimii?* Nu era posibil. Trebuie să fi înţeles greşit.

— Ce vrei să spui? Adică deja aţi cunoscut oameni de pe Colonie?

Sasha aprobă şi-i făcu inima să galopeze.

— Un grup a coborât acum vreun an. Întotdeauna am ştiut că sunt oameni în spaţiu, dar tot a fost un şoc să-i întâlnim faţă în faţă. Nava lor a aterizat cu probleme, la fel ca a voastră.

Se opri, de parcă nu era hotărâtă cât să-i spună lui Clarke şi cât nu.

— Prima dată n-am ştiut prea multe şi am încercat să-i ajutăm. I-am dus în… i-am lăsat să stea cu noi. Le-am oferit mâncare şi adăpost, chiar dacă strămoşii lor ne-au lăsat în urmă, când au dat bir cu fugiţii. Oamenii mei au fost dispuşi să lase în urmă trecutul, în numele păcii şi al prieteniei.

În vocea ei se simţea o uşoară duritate şi ridică puţin bărbia, de parcă ar fi provocat-o pe Clarke să o înfrunte. Aceasta se luptă cu pornirea de a-i apăra pe colonişti sau de a pune mai multe întrebări. În momentul acela, cea mai bună modalitate de a câştiga încrederea fetei era, probabil, să nu spună nimic.

După o pauză lungă, Sasha continuă.

— Am fost fraieri că am avut încredere în ei. A avut loc un… incident. Faţa ei se schimonosi a suferinţă, când îşi aminti.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Clarke cu blândeţe.

— Nu contează, i-o tăie Sasha. Acum, niciunul nu mai e.

Clarke se aşeză, chinuindu-se să asimileze uluitoarele

informaţii. Chiar existase o misiune pe Pământ cu un an în urmă? Îşi aminti de dărâmăturile găsite, de sigla TG şi, brusc, îi păru posibil. Dar cine fuseseră coloniştii aceia mai în vârstă? De ce îi trimiseseră pe cei o sută, dacă o altă misiune fusese deja acolo înaintea lor?

— Ştii cumva… ştii ceva despre ei? întrebă Clarke, străduindu-se să-şi păstreze tonul neutru. S-au oferit să vină sau au fost obligaţi?

— Habar n-am, zise Sasha nepăsătoare. Nu am petrecut mult timp cu discuţii personale. Nu după ce ei…

Vocea i se stinse. Clarke se încruntă, în timp ce creierul ei se grăbea să umple restul propoziţiei. Nu putea să-şi închipuie ce făcuseră coloniştii să îi supere atât de rău pe pământeni. Iar Sasha părea că nu are de gând să-i spună mai multe, iar ea nu putea să ţină doar pentru ea cele aflate, nicio clipă în plus.

— Mă întorc, zise Clarke şi se ridică în picioare. Nu pleca nicăieri.

Sasha ridică o sprânceană şi îşi întinse picioarele, astfel încât să îi vadă gleznele legate. Ea roşi. Se grăbi spre Sasha, îngenunche şi începu să dezlege frânghia. Wells făcuse nodul foarte complicat – fără îndoială, învăţase asta în timpul pregătirii ca ofiţer –, dar ea petrecuse suficient timp tăind cusături, aşa că reuşi. Sasha tresări când mâna lui Clarke se atinse prima dată de a ei, dar nu protestă. Clarke desfăcu şi ultima buclă şi aruncă frânghia cât colo.

— Haide, îi zise, oferindu-i mâna. Vino cu mine. Altfel nu mă vor crede.

Sasha se uită neîncrezătoare la mâna ei, apoi se ridică în picioare, fără ajutor. Scutură un picior, apoi pe celălalt, gemând când circulaţia îi reveni prin picioare.

— Să mergem, zise Clarke şi o luă de cot, conducând-o afară.

10. BELLAMY

Trecuseră doar zece minute de când se întorsese cu iepurii şi deja erau la fript, deasupra focului. Mirosul ademenitor atrăsese aproape pe toată lumea din tabără pe lângă foc, unde toţi stăteau acum aşteptând, cu ochii mari şi flămânzi. Îi aminteau lui Bellamy de cei mai mici copii de la centrul de îngrijire, care îl abordau de fiecare dată când se întorcea din căutările lui, sperând să le fi găsit ceva de mâncare. Dar niciodată nu reuşise să-i hrănească pe toţi, la fel ca acum.

— Ai adus doar doi? întrebă Lila, încercând să schimbe o privire zeflemitoare cu prietena ei Tasmin, o blondă slabă, care îi părea lui Bellamy o versiune mai tăcută şi, cumva, mai proastă decât Lila.

Cu o săptămână în urmă, împreună cu alte câteva fete, îşi tăiaseră pantalonii gri, să-i facă pantaloni scurţi, ignorând avertizarea lui Clarke, că vor regreta asta imediat ce vremea se va schimba.

Şi chiar se întâmplase. Acum, tremurau amândouă, deşi Lila se străduia să ascundă asta. Tasmin doar arăta jalnic.

— Ştii să numeri, Lila, zise Bellamy încet, de parcă ar fi lăudat un copil. Vei reuşi să ajungi până la zece, în curând.

Lila miji ochii şi îşi încrucişă braţele pe piept.

— Eşti un tâmpit, Bellamy.

— Ai auzit vreodată vorba „nu muşca mâna care te hrăneşte”? Sau hai să-ţi spun altfel: sunt doi iepuri, aşa cum ai spus chiar tu atât de perspicace, şi mult mai mulţi oameni.

Nouăzeci şi trei, mai exact, deşi nimeni nu avea nevoie să i se amintească faptul că deja pierduseră atât de mulţi oameni.

— Nu toţi vor mânca. Iar tu tocmai ai făcut să-mi fie mai uşor să decid. Aşadar, mulţumesc.

Întinse mâna, de parcă ar fi vrut să o ia pe a Lilei.

— Îţi sunt foarte recunoscător pentru ajutor.

Ea îşi smuci mâna şi se răsuci pe călcâie, trăgând de tivurile inegale ale pantalonilor scurţi. Tipic *Wal-zăpăcită*, se gândi Bellamy, folosind termenul pe care Octavia îl inventase pentru fetele de pe Walden, care se comportau intenţionat ca tâmpitele de pe Phoenix. Dar gândul la Octavia îi alungă zâmbetul şi îi declanşă durerea pe care încercase să o stăpânească. Doar

Dumnezeu ştia ce fel de suferinţă îndura ea chiar în clipa aceea, în timp ce Lila şi prietenele ei hălăduiau prin tabără în pantalonii lor scurţi.

Doi băieţi de pe Arcadia se ocupau de prăjirea iepurilor, pe care Eric şi Priya îi jupuiseră. Bellamy era nerăbdător să se întoarcă la infirmerie, să vadă ce face Clarke, dar ştia că, dacă pleca în clipa aceea, carnea ar fi dispărut până să se întoarcă. Nu era vorba atât de el, cât voia să se asigure că ea va primi câteva înghiţituri.

— Nici pe departe nu ajunge pentru toţi, îi zicea Priya lui Wells, care tocmai se întorsese de la râu. Câte batoane de proteine mai avem?

Wells se încruntă şi scutură din cap, apoi se aplecă să-i şoptească ceva. Evident, încercau să fie discreţi, dar cel puţin douăzeci de oameni îi priveau nervoşi. Bellamy îşi aminti primele zile de după aterizare, când grupul era plin de energie explozivă, aproape periculoasă. Acum, extenuarea şi foamea îi făcuseră mult mai puţin vorbăreţi. Până şi guraliva Kendall era tăcută şi se uita la ei, deşi zâmbetul ei slab o făcea să pară mai mult amuzată decât suspicioasă.

Pentru câteva minute, în luminiş se auziră doar trosnetele lemnelor şi sunetele făcute de săgeţile care se loveau de trunchiurile copacilor. Cei pe care Graham îi recrutase pentru echipa lui de pază exersaseră toată ziua şi, până şi Bellamy trebuise să recunoască faptul că unii dintre ei se descurcau destul de bine. Dacă s-ar fi concentrat pe vânătoare la fel de mult ca pe joaca de-a pământenii, atunci ar fi avut o şansă să nu moară de foame. Kendall fu prima care vorbi.

— Ei, Wells, când vine următoarea navă?

Bellamy pufni când auzi încercarea ei evidentă de a-l atrage pe Wells într-o discuţie. În ultima vreme, o grămadă de fete îi acordaseră atenţie cancelarului junior.

— Cui îi pasă? interveni Lila, în timp ce se alătura grupului şi îşi întindea ostentativ braţele deasupra capului. Eu nu sunt nerăbdătoare să am parte de gardieni pe aici, unii care să se poarte de parcă locul acesta le-ar aparţine.

Bellamy o aprobă în gând, deşi niciodată nu i-ar fi dat Lilei satisfacţia să îi spună asta cu voce tare. El avea cel mai mult de pierdut, dintre toţi. În timp ce planul lui nebunesc de a se da drept gardian îl adusese pe navă, cancelarul – tatăl lui Wells –

fusese împuşcat în haosul creat, încasând un glonţ care îi fusese destinat lui. Chiar dacă ceilalţi membri ai grupului ar fi graţiaţi, el ar fi considerat un infractor. Din câte ştia, gardienii aveau ordin să îl împuşte.

— Dar Consiliul trebuie să fi aflat deja că Pământul e sigur, zise Kendall, arătând spre monitorul de la încheietura ei, cel care trebuia să transmită semnele lor vitale pe navă.

— Sigur? repetă Lila, cu un râs amar. Mda, Pământul îmi pare foarte sigur.

— Mă refer la nivelul radiaţiilor, zise Kendall, privind spre Wells, evident, sperând ca el să o susţină.

Dar el doar privea spre copaci. Ceva îi captase atenţia. Bellamy sări în picioare şi alergă spre Wells. Un strigăt triumfător umplu luminişul, iar Bellamy răsuflă uşurat. Nu erau pământenii. Era Graham. Ieşea dintr-un tufiş aflat în apropiere de linia copacilor, cu o săgeată într-o mână şi cu ceva negru şi mătăhălos în cealaltă. Ceva negru, mătăhălos şi blănos. Bastardul chiar omorâse ceva, îşi dădu seama Bellamy, neştiind dacă să se simtă uşurat sau enervat. Ar fi fost super să aibă ajutor la vânătoare; doar că şi-ar fi dorit ca acest ajutor să vină din partea oricui altcuiva, nu a lui Graham.

— Uite ce am, se lăudă el şi lăsă prada să cadă cu o bufnitură.

— Graham, încă e în viaţă, zise Priya şi păşi în faţă, iar ceilalţi se dădură înapoi, speriaţi şi dezgustaţi.

Avea dreptate. Creatura încă mişca. Era mai mare decât iepurii aduşi de Bellamy, dar mai mică decât un cerb. Avea un rât lung, urechi uşor rotunjite şi o coadă vărgată şi stufoasă. Graham se uită mai atent şi văzu că animalul sângera, de la o rană adâncă în stomac. Tot avea să moară, în cele din urmă, dar moartea avea să fie lungă şi dureroasă. Wells băgă mâna în buzunar şi scoase cuţitul mic pe care îl avea mereu la el.

— Trebuie să îl nimereşti în inimă, îi zise Bellamy lui Graham. Astfel, animalul moare imediat. Dacă nu, taie-i gâtul.

Graham ridică din umeri, de parcă Bellamy l-ar fi dojenit că nu închisese bine cortul cu provizii.

— E o vulpe, zise el şi înghionti animalul cu piciorul.

— De fapt, e un raton, zise Bellamy.

Cel puţin aşa credea. Arăta la fel ca ratonii pe care îi văzuse în poze, numai că acesta avea ceva crescut din cap, ceva ce strălucea. Un cerc luminos se văzu pe iarba întunecată, în timp

ce animalul se zbătea. Parcă ar fi avut o lanternă pe cap, ca inginerii care lucrau la repararea navei pe exterior. Bellamy îşi aminti vag că văzuse un film despre un peşte cu un sistem asemănător, o lumină pe care o folosea pentru a atrage prada pe fundul oceanului.

— Stai aşa. Vânai singur? întrebă Lila, cu un amestec de mândrie şi critică în voce. Dacă pământenii sunt încă prin preajmă?

— Sper să fie undeva acolo. O să-i fac să-şi dorească să fi murit la Cataclism.

Graham râse, aruncă suliţa în aer şi o prinse cu o mână.

— Noi vom fi Cataclismul lor.

— Nu fi tâmpit, i-o trânti Wells, evident, pierzându-şi răbdarea. Ar putea fi sute. Mii. Dacă se ajunge la o bătălie adevărată, nu avem nicio şansă.

Graham ridică bărbia.

— Cred că depinde de cine ne conduce, nu? spuse el dintr-odată pe un ton calm.

El şi Wells se uitară o clipă unul la altul, apoi Graham zise rânjind.

— Acum, cine vrea să jupoaie chestia asta? Mor de foame.

— Pasul unu, aşteaptă până chiar va fi moartă, zise Bellamy. Se uită spre Wells, care încă avea în mână cuţitul.

— E moartă, sări Kendall veselă.

Era ghemuită lângă raton.

— Tocmai i-am rupt gâtul.

Bellamy crezu că glumeşte, dar observă că animalul era inert, iar lumina ciudată dispăruse. Se întoarse spre Kendall, uşor surprins, şi, înainte să aibă timp să o întrebe unde învăţase să facă asta, sunetul unor paşi îi atraseră atenţia spre mijlocul luminişului. Clarke alerga spre el, trăgând-o de un braţ pe fata născută pe Pământ.

— Băieţi! strigă ea, cu răsuflarea tăiată.

În ochii ei era o lumină pe care Bellamy o văzuse doar de câteva ori, când descoperise ceva nou despre Pământ, ceva ce îi entuziasmase mintea de om de ştiinţă.

— Nu o să credeţi!

Toţi săriră în picioare şi se adunară în jurul lui Clarke şi al fetei.

— Ce e? întrebă Bellamy.

Privirea lui Clarke fugi spre el, înainte să se întoarcă spre prizonieră.

— Spune-le, o îndemnă ea. Spune-le ce mi-ai spus mie!

Aşadar, se gândi el, fata chiar înţelegea engleza. Era pentru prima dată de când o prinseseră când o vedeau cei mai mulţi din grup. Unii o priveau fascinaţi, înghiontindu-se, în timp ce câţiva se dădură înapoi, speriaţi. Bellamy observă că Wells se întorsese tăcut la foc şi le privea pe Clarke, şi pe fată cu interes.

Fata nu zise nimic şi îşi trecu speriată ochii peste mulţime.

— E în regulă, Sasha, o îndemnă Clarke.

— Sasha? se zbârli Bellamy.

Clarke ştia cum o cheamă? Ce naiba se întâmplase cât fusese el plecat la vânătoare?

Sasha îşi drese vocea, iar şoaptele care îi ieşiseră din piept dispărură.

— Eu… eu i-am spus lui Clarke că voi nu sunteţi primul grup care a venit de pe Colonie.

O tăcere grea se lăsă peste luminiş.

— E imposibil, zise Wells şi făcu un pas în faţă. De unde ştii?

Sasha se încruntă, ridică bărbia şi privi direct spre Wells.

— Ştiu, zise ea calm. I-am întâlnit.

Grupul izbucni haotic, toţi mormăind propriile teorii şi temeri, toate deodată. Wells îşi duse degetele la buze şi fluieră scurt, pentru Bellamy, o amintire dureroasă a anilor pe care el şi mama lui îi petrecuseră ascunzând-o pe Octavia de gardieni. Un fluierat fusese semnalul să o ascundă. În cele din urmă, se făcu linişte.

— Ai întâlnit alţi oameni de pe Colonie? întrebă Wells, evident, sceptic.

— Da. I-am cunoscut. I-am lăsat să locuiască cu noi, după ce nava lor s-a prăbuşit.

Sasha făcu semn spre resturile navei noastre.

— Nu prea vă pricepeţi la aterizări, nu-i aşa?

Bellamy nu se mai putu abţine.

— De ce nu păstrezi lecţia de istorie pentru mai târziu şi să-mi spui unde o pot găsi pe sora mea?

— Nu ştiu nimic despre sora ta, răspunse Sasha. Îmi pare rău.

— Nu suntem tâmpiţi, să ştii.

Bellamy o văzu pe Clarke aruncându-i o privire de avertizare, dar o ignoră.

— L-aţi omorât pe Asher şi aţi luat-o pe sora mea. Ai face bine să începi să vorbeşti. Acum.

— Bellamy, las-o să termine, îi zise Wells mai autoritar decât avea dreptul.

Wells se întoarse spre Sasha.

— Spune-ne ce s-a întâmplat, îi zise pe un ton mai blând.

Sasha se uită rapid spre Clarke, care aprobă din cap încurajator.

— A mai coborât un grup, cu mai bine de un an în urmă. Şi-a pierdut mare parte din provizii, când a aterizat. L-am luat la noi.

— Câţi erau? întrebă Graham, privind-o suspicios.

— Zece. Dar numai şapte au supravieţuit prăbuşirii.

— Şi pe câţi i-aţi omorât? mormăi Graham în bărbie, dar suficient de tare ca toţi să audă.

Sasha tresări, dar continuă.

— Totul a fost bine la început, deşi era ciudat să avem oameni noi în preajmă. Restul ne cunoşteam de-o viaţă şi era prima dată când întâlneam străini. Dar ne-am străduit să-i facem să se simtă bineveniţi.

Faţa ei se întunecă, iar vocea îi deveni mai rece.

— Ei nu ne-au tratat la fel, aşa că au fost nevoiţi să plece.

Ceva în tonul ei stârni furia lui Bellamy.

— Ce naiba înseamnă asta?

Se săturase de fata aceea şi de răspunsurile ei vagi.

— Unde sunt?

Fata trase aer în piept.

— Sunt morţi.

— *Morţi?* repetă Wells, pierzându-şi controlul, în timp ce murmurele se ridicară din mulţime. Toţi?

Sasha aprobă.

Omorâţi, se gândi Bellamy. Pământenii erau nişte asasini nebuni. Îl omorâseră pe Asher, fără să-l avertizeze. Se înfioră, în timp ce un gând pe care se chinuia de câteva zile să îl reprime îi tot venea în minte: *Dacă Octavia era deja moartă?* Strânse pumnii şi îşi înfipse unghiile în palme. Dacă nu o găsea, avea să-i facă pe toţi să plătească. Cu vieţile.

— Adică i-aţi omorât? întrebă Graham. Şi, cum nu era de ajuns, aţi decis să îl omorâţi şi pe Asher?

— Nu, nu asta s-a întâmplat. Noi…

Dar Graham o întrerupse şi se întoarse spre Wells, cu un

rânjet.

— Nu e prea târziu să o omorâm, ştii, nu?

— Vrei să taci? zise Clarke furioasă. Zice că nu ei l-au omorât pe Asher!

— Atunci cine? întrebă Bellamy.

Avu nevoie de fiecare gram de voinţă să nu strige la Clarke. De ce naiba lua apărarea fetei?

— Niciunul dintre noi nu s-a gândit că va mai veni vreun grup. Dar apoi aţi apărut voi.

Sasha se uită de la Clarke la Wells, de parcă ar fi fost ideea lor să vină pe planeta aceea afurisită.

— Au fost discuţii, certuri, apoi o parte dintre ai noştri s-au separat. Ei sunt cei care l-au ucis pe prietenul vostru.

Strânse din buze şi se întoarse spre Bellamy.

— Pariez că ei au luat-o şi pe sora ta.

— Şi unde sunt?

— Aş vrea să ştiu. Niciunul dintre noi nu i-a mai văzut de când au plecat. Voi i-aţi văzut mai recent decât mine. Dar noi, ceilalţi, nu suntem ca ei.

— Şi de ce te-am crede? întrebă Graham rânjind.

Un cor aprobator se auzi în jur.

— Putem afla dacă spune adevărul.

— Termină, Graham! i-o tăie Wells şi păşi în faţă, punându-se între fată şi Graham. Clarke, du-o pe Sasha înapoi în infirmerie şi stai cu ochii pe ea, până hotărâm ce să facem.

— Ştiu eu ce să facem, îl întrerupse Bellamy, în al cărui sânge începeau să fiarbă periculos furia şi frustrarea. Ne luăm armele şi pornim după bastarzii care au luat-o pe Octavia.

— Nu! zise Sasha, cu voce brusc tremurândă. Vă vor omorî. Ei sunt mult mai mulţi.

— Te vom lua cu noi, zise Graham şi trecu pe lângă Wells să o apuce pe Sasha de braţ.

— Dă-i drumul! strigă Clarke.

Dar Sasha nu avea nevoie de ajutor. Cu o singură mişcare, îl lovi pe Graham cu genunchiul în stomac, se eliberă din strânsoarea lui şi îi răsuci braţul la spate.

— Nu mă atinge, şuieră ea.

Îi dădu drumul lui Graham şi îl împinse în faţă, iar el se împletici şi se clătină câţiva paşi, de parcă ar fi avut nevoie de toată puterea pentru a-şi recăpăta echilibrul.

— Te simţi bine? întrebă Clarke şi o luă pe Sasha de cot, în timp ce genunchii fetei începură să tremure.

— Da, zise Sasha răguşit.

— Cât a trecut de când ai mâncat ultima dată? întrebă Wells.

— O vreme.

Când Bellamy îl văzu pe Wells privind spre foc, unde cei doi iepuri erau deja devoraţi, se zburli.

— Nici nu te gândi să o hrăneşti cu ce am vânat eu, îi zise pe un ton tăios.

— De acord, îi întrerupse Graham. Nu o s-o hrănim pe căţeaua asta mică.

Cam trei sferturi din grup aprobă tăcut. Ceilalţi erau deja ocupaţi să se bată pentru ultimele bucăţi de carne de pe oasele iepurilor. Înainte ca vreunul să aibă timp să răspundă, un strigăt se auzi din întuneric, din cealaltă parte a taberei. Bellamy alergă într-acolo, cu alţii pe urmele lui. Toţi se loviră de el, când se opri brusc. Tamsin pătrunse în luminiş clătinându-se, apoi căzu şi ţipă. Sângele îi curgea dintr-o rană din coapsă, chiar deasupra tivului pantalonilor scurţi.

— La dracu’, zise Graham, de lângă Bellamy, prea uimit să facă mai mult decât să se holbeze la săgeata care ieşea din piciorul lui Tamsin.

În timp ce Clarke venea spre ei, Bellamy se uită spre fata născută pe Pământ. Era ţinută pe loc de Azuma, cu o faţă foarte serioasă, şi de Dmitri, care rânjea. Fata avea ochii mari de groază, privind la fata rănită care ieşise din pădure. Dar Bellamy nu se lăsa prostit de ea. Data viitoare când va mai curge sânge în tabără, va fi al ei.

11. WELLS

— Wells?

Cineva îl trăgea de braţ.

— Hei, Wells?

Wells deschise ochii brusc, alungând ultimele secvenţe de vis din mintea lui. Plutise pe un canal în Veneţia. Nu, stai, călărise un cal într-o bătălie, alături de Napoleon.

Kendall era aplecată peste el, dar o ignoră şi sări în picioare. Fata născută pe Pământ – Sasha – era exact unde o lăsase; nu se mişcase toată noaptea. Nu că ar fi putut să se mişte prea mult cu gleznele legate. Încă era rezemată de copac, privind în depărtare, cu o expresie de nepătruns, de parcă s-ar fi antrenat să nu o trădeze gândurile. În final, singura lui opţiune fusese să petreacă noaptea afară, cu prizoniera. Cele trei barăci erau pline cu aproape o sută de oameni care alergaseră înăuntru, în haosul de după atac. Abia dacă aveau loc să stea aşezaţi, nicidecum să doarmă.

Wells şi Graham o căraseră pe Tasmin, care suspina, dar era lucidă, în infirmerie, urmaţi de Clarke, care îi dăduse la o parte pe toţi, să facă loc pentru noua pacientă. Din fericire, rana nu era gravă şi, chiar şi cu o duzină de oameni înspăimântaţi în jurul ei, Clarke reuşise să-i coasă şi să-i bandajeze piciorul lui Tamsin. Dar când Eric şi Graham intraseră, târând-o pe Sasha după ei, baraca se umpluse de strigăte furioase.

— Eu zic s-o ucidem acum, zbierase Graham, transformând unele strigăte în ovaţii.

— Categoric, nu, mormăise Bellamy. Nu înainte să ne spună unde e sora mea.

Gura lui Graham se strâmbase într-un rânjet.

— Urăsc să fiu eu cel care îţi spune asta, dar probabil că până acum au omorât-o pe Octavia. Singura noastră şansă la dreptate e să tăiem capul căţelei şi să-l lăsăm în pădure, să-l găsească prietenii ei.

Fusese imposibil de găsit o soluţie paşnică, nu cât timp toţi fuseseră înnebuniţi de teamă şi adrenalină. Prin urmare, Wells se oferise să petreacă noaptea afară, cu prizoniera, să aibă grijă de ea şi să o ţină departe de grup, până când hotărau ce vor face. Câţiva obiectaseră şi la acel plan, spunând că era prea

periculos ca Wells să rămână singur în luminiş, dar când îşi dăduseră seama că fie făceau aşa, fie o duceau pe Sasha cu ei înăuntru, tăcuseră.

Wells ştia că ar fi trebuit să-i fie teamă, după ce văzuse ce s-a întâmplat cu Asher şi cu Tamsin, dar după ce s-a aşezat lângă un copac, la câţiva metri de Sasha, curiozitatea i-a înfrânt teama. Nici nu-i venea să creadă că se uita la cineva născut pe Pământ, cineva care ar putea răspunde la toate întrebările care nu-l lăsaseră să doarmă noaptea, copil fiind. Cum era zăpada? Văzuse vreodată un urs? Mai existau oraşe? Ce rămăsese din New York? Dar probabil că adormise cu aceste întrebări în minte şi le amestecase cu visele.

— Hm, Wells, se auzi din nou Kandall, eşti bine? Wells se întoarse spre ea şi se frecă la ochi.

— Da, sunt bine. Ce e?

— Mi-am zis să vin să te întreb de micul dejun. Care sunt porţiile azi?

Wells oftă.

— Mă tem că nu avem mic dejun azi.

Iepurii lui Bellamy şi ratonul lui Graham se terminaseră de mult şi trebuiau să aibă mare grijă la batoanele de proteine, nu mai mult de câte unul de persoană pe zi.

— Oh, păcat. Sunt trează din zori, am sculptat numele lui Asher pe lemnul de pe mormântul lui. Arată chiar bine. Vrei să vezi?

— Poate mai târziu. Şi, ăăă, mulţumesc.

Când îşi dădu seama că fata nu avea de gând să plece, o rugă să îl ajute să le dea vestea despre micul dejun. Părea dezamăgită că Wells n-a vrut să meargă să vadă ce făcuse, dar zâmbi, mulţumită să-i fie de folos. După ce Kendall se întoarse în baracă să dea vestea cea proastă, Wells băgă mâna în buzunar, după batonul lui de proteine rămas din ziua precedentă. Se uită la Sasha. Pielea ei era mai palidă decât fusese când o prinseseră, deşi nu era sigur dacă era de la stres sau de la foame. Totuşi, nu puteau să o lase să flămânzească. Nu făcuse nimic rău şi era crud să o trateze ca pe o prizonieră de război.

— Hei, zise el precaut şi îi întinse batonul de proteine. Vrei? Probabil că îţi e foarte foame deja.

Sasha se uită la baton o clipă, apoi la Wells.

— Ce e ăla? întrebă ea răguşit.

— Pastă de proteine. Nu ai mai văzut?

Ea scutură din cap.

— Încearcă, insistă el. Întinde mâna.

Stoarse batonul în palma Sashei, apoi zâmbi, când ea băgă un deget în pastă şi îl duse la gură, strâmbând din nas.

— Nu e aşa de rea cum arată, recunoscu ea şi mai luă un pic.

Termină pasta de proteine, apoi îşi şterse mâinile una de alta.

— Dar ştiu unde puteţi găsi mâncare, mâncare adevărată.

Wells o privi suspicios.

— Pe bune?

Sasha aprobă.

— O să te duc acolo, dacă îmi dai drumul.

El făcu o pauză. Strategic, trebuiau să o ţină prizonieră până când o recuperau pe Octavia. Chiar dacă spunea adevărul despre pământenii rebeli, Sasha se putea dovedi un bun instrument de negociere. Nu putea risca să o piardă, lăsându-se atras într-o capcană.

— Ce te-ar împiedica să fugi?

— Poţi să îmi legi mâinile, dacă te va face să te simţi mai bine. Ascultă, încerc doar să ajut. Şi să mănânc, adăugă ea.

Stomacul ei chiorăi tare, confirmând parcă.

— Bine, zise Wells încet, scanându-i faţa, în căutarea vreunui semn de trădare. Mă duc doar să adun câţiva oameni care să vină cu noi.

— Nu!

Îl fixă cu privirea.

— Nu va fi ceva la discreţie. Am încredere că vei lua doar cât ai nevoie şi doar de data asta. S-a făcut?

Wells ezită. Ceilalţi se vor înfuria dacă vor afla că a lăsat-o pe Sasha să iasă din tabără, chiar şi pentru a-i ajuta să facă rost de mâncare. Dar totuşi să fii lider înseamnă să faci ceea ce consideri că trebuie făcut, chiar dacă asta te face nepopular. Era o lecţie pe care tatăl lui nu îl lăsase să o uite.

— La mulţi ani! fredonă mama lui Wells ieşind din bucătărie cu ceea ce semăna dubios de mult cu un tort.

— Cum ai făcut asta? întrebă Wells uimit, privind cum mama lui pune pe masă tortul alb, acoperit cu glazură.

Avea chiar şi lumânări – doisprezece –, deşi erau neaprinse.

Lumânările erau şi mai greu de găsit decât zahărul şi esenţa de ouă. Dacă mama lui le va aprinde, va fi doar pentru un moment scurt.

— Magie, zise ea zâmbind. Nu-ţi face griji. Nu am făcut nimic ilegal. Tatăl tău nu trebuie să îşi facă probleme.

Spre deosebire de alţi membri ai Consiliului, tatăl lui Wells era incredibil de strict cu privire la fiecare detaliu al Doctrinei Gaia, setul de legi adoptat de Colonie când ajunseseră în spaţiu. Cu doar câteva minute mai devreme, în timp ce se grăbea spre casă, de la şcoală, Wells îl văzuse pe consilierul Brisbane pe puntea A cu două sticle de vin provenite, evident, de pe piaţa neagră.

Se uită pofticios la tort. Poate că va rămâne suficient să îi ducă şi lui Glass.

— Eşti sigură că nu se va supăra?

Nici nu ştia la ce va obiecta mai mult cancelarul: risipa de resurse pe ceva cu valoare nutritivă îndoielnică, precum un tort, sau acceptarea unei aniversări. Vechea tradiţie făcea prea mult caz de persoană, exagerând importanţa unui individ, când, de fapt, specia era cea care conta. O viaţă nouă era mereu un motiv de sărbătoare, dar în ochii cancelarului nu avea niciun rost să oferi cuiva un fals sens al propriei importanţe, o dată pe an.

— Sigur că nu.

Mama lui se aşeză pe un scaun lângă el.

— Şi nu e niciun motiv ca acest tort să fie pentru o zi de naştere. Poate fi pentru a te felicita că eşti cel mai bun elev, pentru al treilea an la rând. Sau un tort „ura, în sfârşit, ţi-ai făcut curat în cameră”.

Wells zâmbi.

— Tata va veni în curând?

În general, cancelarul lucra până târziu şi venea acasă după ce Wells se ducea la culcare. Abia îl văzuse, în ultima săptămână, şi se bucura la gândul că ar putea petrece seara toţi trei.

— Ar trebui.

Mama lui se aplecă şi îl sărută pe frunte.

— I-am spus că vom avea o cină specială, în cinstea specialului său fiu.

În timp ce punea salată în boluri, mama lui îl întrebă despre

ore. Îi spuse o poveste amuzantă despre un băiat din clasa lui, care întrebase câţi dinozauri muriseră în timpul Cataclismului.

— De ce nu mănânci? îi zise mama, când stomacul îi chiorăi din nou zgomotos.

Prin ferestre, luminile circadiene începeau să pălească. Mama lui nu zise nimic, dar zâmbetul îi deveni un pic încordat, râsul ceva mai forţat. În cele din urmă, se întinse şi îi strânse uşor mâna lui Wells.

— Cred că tatăl tău a fost reţinut. Hai să începem tortul, da?

— Sigur, zise el, străduindu-se să pară veselă, deşi îi evita intenţionat privirea mamei lui.

Tortul era bun şi dulce, dar Wells era foarte ocupat să-şi ascundă dezamăgirea, aşa că abia gustă din el. Ştia că nu era vina tatălui său. Cancelar fiind, nu răspundea doar de bunăstarea şi siguranţa tuturor celor de pe Colonie. Răspundea şi de viitorul rasei umane. Datoria lui principală era să se asigure că speciile vor supravieţui suficient de mult ca să se poată întoarce pe Pământ. Orice îl reţinea la muncă avea prioritate în faţa zilei de naştere a fiului său.

Simţi un sentiment de vină când şi-l imagină pe tatăl său singur în birou, cu faţa obosită, uitându-se peste ultimele rapoarte îngrijorătoare, incapabil să aprecieze nepreţuitele obiecte care făceau din biroul său locul preferat al lui Wells, de pe întreaga navă. Nu se oprea să vadă vulturul împăiat, nici să admire pictura femeii cu păr negru şi zâmbet misterios. Singurul obiect care i-ar fi putut reţine atenţia era suportul de pixuri pe care era înscrisă o veche vorbă: *Non nobis solum nati sumus.* „Nu suntem născuţi pentru noi înşine”, un citat dintr-un scriitor roman pe nume Cicero.

Uşa se deschise şi intră tatăl său. Deşi era vădit extenuat, avea spatele drept şi pasul hotărât. Se uită mai întâi la mama lui Wells, apoi la tortul mâncat pe jumătate şi oftă.

— Îmi pare rău. Şedinţa Consiliului a ţinut mai mult decât mă aşteptam. Nu reuşeam să îl fac pe Brisbane să semneze noile măsuri de securitate din Walden.

— E în regulă.

Wells se ridică în picioare atât de repede, că împinse masa, iar farfuriile se clătinară.

— Ţi-am păstrat nişte tort.

— Încă mai am ceva de lucru.

O sărută pe obraz pe mama lui şi gesticulă scurt spre Wells.

— La mulţi ani!

— Mulţumesc, zise el, întrebându-se dacă urma de tristeţe din ochii tatălui său era doar închipuirea lui.

Cancelarul dispăru în birou, înainte ca o altă întrebare să se ivească, pe nepregătite, în mintea lui Wells. Dacă tatăl lui fusese reţinut de Brisbane, de ce îl văzuse pe acesta cu câteva ore bune mai devreme pe puntea A? Lui Wells i se strânse stomacul, când un gând ciudat şi incomod îi trecu prin minte.

Tatăl lui minţea.

— Bine, aprobă Wells. Dar dacă o să mergem doar noi doi va trebui să te leg de mine, să nu o poţi lua la fugă imediat ce intrăm în pădure.

— În regulă.

Se ridică şi întinse mâinile. Wells oftă când văzu urmele roşii de pe încheieturile ei, unde o frecaseră frânghiile.

— De data asta, voi folosi cătuşele metalice. Te vor răni mai puţin.

Aduse cătuşele din cortul cu provizii, apoi luă nişte bandaje pe care i le înfăşură Sashei în jurul încheieturii drepte a Sashei, înainte să încuie una dintre cătuşe. Se opri o clipă, apoi închise cealaltă cătuşă, pe încheietura ei stângă, având grijă ca după aceea să bage cheia adânc în buzunar.

— Gata?

Ea aprobă şi, după ce privi în jur prin luminiş, să se asigure că nimeni nu îi vede, o conduse spre linia copacilor, încetinind, când muşcătura metalică îi dădu de înţeles că mergea prea repede. Brusc deveni mai dificil să se mişte odată ajunşi în pădure. În timp ce Wells trebuia să încetinească, să ocolească rădăcinile ieşite din pământ şi pietrele acoperite de muşchi, Sasha iuţea pasul, trecând uşor peste aceleaşi obstacole. Wells nu putea face un pas fără zgomot, pe când Sasha se mişca graţios şi tăcut ca o căprioară. Evident, era un teren pe care îl parcursese de multe ori. Wells se întreba cum o fi să cunoşti o parte a pădurii la fel de bine ca pe o altă persoană, să ridici piciorul peste un buştean căzut, la fel de natural cum ai lua de mână pe cineva.

În scurt timp, ea îl conducea pe Wells în jos pe un deal pe care nu îl mai văzuse, unde copacii erau mai rari şi iarba mai

înaltă, aproape până la genunchi. Coada ei lungă se desfăcuse, iar părul îi cădea pe spate.

— Crezi că sunt îngrijoraţi pentru tine? zise el, în cele din urmă.

La început, crezu că Sasha nu îl auzise, pentru că nu se întoarse şi nici nu se opri. Dar lanţul care îi lega tremură uşor.

— Îngrijoraţi… şi furioşi. Ni s-a spus să stăm departe de voi, dar eu am vrut să văd cu ochii mei.

Wells lungi pasul, astfel că mergeau unul lângă altul, pentru prima dată.

— Mi-am petrecut toată viaţa întrebându-mă cum e în spaţiu, cum sunteţi voi. Nu prea am reuşit să-i cunosc cu adevărat pe cei din primul grup. Abia am apucat să vorbesc cu ei. Aşa că, atunci când aţi aterizat voi, n-am vrut să pierd ocazia.

Wells râse, apoi gemu, când lanţul se întinse. Sasha se oprise şi se uita la el.

— Ce e aşa amuzant?

— Nimic. Doar că mi te imaginez cum te gândeai la noi, în timp ce eu mi-am petrecut toată viaţa închipuindu-mi Pământul.

Sasha îl privi ciudat, dar porni din nou.

— Da? Şi ce vrei să ştii?

Wells nu stătu pe gânduri.

— Câţi oameni au supravieţuit Cataclismului? Mai sunt oraşe în picioare? Ce fel de animale sunt pe aici? Ai văzut vreodată oceanul? Ce se întâmplă când…

Vocea lui se stinse, când o văzu pe Sasha zâmbind.

— Ce e?

— De ce nu le luăm pe rând?

— Bine, zise el zâmbind. Atunci, prima. Cine a supravieţuit? Ce s-a întâmplat după ce au căzut bombele?

— Nu ştim sigur, recunoscu ea. Strămoşii noştri au reuşit să ajungă la un adăpost aflat adânc în pământ, unde rocile din calcar i-au ferit de radiaţii. Abia acum cincizeci de ani au ieşit din nou la suprafaţă. Nu exista nicio altă urmă de viaţă omenească, după câte ştim, noi suntem singurii care au supravieţuit. Dar s-ar putea să fie şi alţii în lume.

— Şi unde suntem, mai exact?

— Pe bune?

Sasha se încruntă, neştiind dacă el glumeşte sau nu.

— În America de Nord, unde era Virginia. Chiar nu v-au spus

unde vă trimit? De ce atâta secretomanie?

Wells ezită, neştiind cât poate să îi spună despre misiune. Să recunoască faptul că toţi comiseseră infracţiuni şi fuseseră condamnaţi la moarte la împlinirea vârstei de optsprezece ani probabil că nu era cel mai bun mod de a-i câştiga încrederea.

— Nava nu avea cel mai sofisticat sistem de navigare. Nu am ştiut foarte sigur unde o să ajungem.

Sasha părea neîncrezătoare.

— Totuşi, aţi aterizat la mai puţin de zece mile de cealaltă navă. Trebuie să fi fost trimişi în această zonă cu un motiv. Probabil că trebuia să ne găsiţi, nu?

Gândul acela îi dădu fiori lui Wells. Nimeni de pe Colonie nu avea cum să ştie de existenţa oamenilor Sashei. Nu?

— Dacă suntem în Virginia, suntem aproape de Washington D.C.? întrebă el, nerăbdător să schimbe subiectul. A scăpat vreo clădire?

Inima i-o luă la trap, gândindu-se că ar putea explora ruinele Casei Albe sau, şi mai bine, ale vreunui muzeu. Existaseră unele celebre în Washington, îşi aminti. Dezamăgirea îl cuprinse, când Sasha scutură din cap.

— Nu, oraşul a fost ras. Doar câteva clădiri mai sunt în picioare şi doar bucăţi din ele. Ai grijă la cap, zise ea şi se apleca pe sub o creangă.

Îl conduse peste un mic pârâu, apoi într-un crâng, unde copacii erau atât de apropiaţi unii de alţii, că ramurile lor aproape formau un acoperiş. Brusc, Wells se simţi prost, pentru că o lăsase să îl ducă într-o direcţie în care ei încă nu fuseseră. Dacă era o capcană? Ceva lipicios şi moale se frecă de ceafa lui şi lăsă să-i scape un strigăt, când dădu cu mâna să vadă ce era. Pe degete văzu ceva ce semăna cu firele de păianjen.

— Ce e asta? întrebă el, încercând să scape de ele.

— Relaxează-te!

Sasha râse, iar el nu se putu abţine să zâmbească, dându-şi seama cât de tâmpit păruse.

— E doar o pânză de păianjen. Vezi?

Îi arătă în sus, iar el văzu că unul dintre copaci era înfăşurat în fire fin ţesute, care străluceau şi se întindeau printre crengi, formând un fel de cuib. Sasha începu să îl tragă în faţă, dar Wells nu îşi putea lua ochii de la pânză. Era neaşteptat de captivantă, cu formele ei geometrice ciudat de frumoase, printre

încrengătura de ramuri şi frunze.

— Credeam că păianjenii sunt mici.

— Uneori. Dar cei care trăiesc în pădure sunt mai mari.

Ridică braţul.

— Picioarele lor pot fi atât de mari.

Wells îşi reprimă un fior şi grăbi pasul, să o ajungă pe Sasha. Continuară să meargă tăcuţi prin crâng, cu frunzele de pe jos absorbindu-le sunetul paşilor. Ceva la acea linişte şi la umbre îl făcu pe Wells să ezite să vorbească. La fel era şi pe navă: oamenii vorbeau mai încet, de câte ori puneau piciorul în Eden Hall, un spaţiu public de pe Phoenix, dominat de ceea ce ei credeau că era singurul copac rămas în univers, adus acolo când Pământul ardea. Adică, până când Wells îi dăduse foc, ca să fie arestat şi trimis pe Pământ, cu Clarke.

După alte zece minute, pădurea se rări din nou, iar Sasha îl conduse în sus pe o pantă abruptă. Când ajunseră pe creastă, ea se opri şi ridică o mână.

— Iată, zise arătând spre un grup de copaci din faţă.

La început, Wells nu observă nimic deosebit la ei. Dar apoi se uită mai atent şi îşi dădu seama că atârna ceva de crengi. Sasha îl conduse spre cel mai apropiat copac. Crengile se aplecau sub greutatea unor teci lungi, verzi şi dreptunghiulare. Ea se ridică pe vârfuri, întinse braţul deasupra capului, dar degetele ei abia atinseră cea mai joasă păstaie.

— Dă-mi voie.

Wells întinse braţul şi abia reuşi să o apuce. O rupse de pe creangă şi i-o dădu Sashei, mirându-se de textura ei denivelată. Cu mişcări de expert, ea începu să dea la o parte stratul exterior şi scoase la iveală nişte seminţe roz.

— Ce e aia?

— Nu aveţi porumb în spaţiu?

— Cultivăm unele legume pe câmpiile solare, dar nu aşa ceva.

Făcu o pauză.

— Porumbul nu creşte din pământ?

Sasha ridică din umeri.

— Poate că aşa era cândva, dar acum creşte în copaci. Doar să ai grijă la cel albastru. E foarte picant.

Ridică o mână încătuşată.

— Dacă ai desface astea, ne-am putea căţăra să culegem cât putem duce.

Wells se opri. Voia să aibă încredere în ea şi, cumva, simţea că putea să aibă, dar se putea dovedi şi un risc de o prostie imensă. În cele din urmă, băgă mâna în buzunar şi scoase cheia.

— Bine. O să le desfac, dacă fugi, dar ştii că vom veni toţi după tine.

Sasha rămase tăcută o clipă, apoi ridică încheietura încătuşată. Fără o vorbă, Wells băgă cheia în încuietoare şi o răsuci până ce cătuşele se deschiseră. Ea îşi strânse şi îşi desfăcu degetele, apoi scutură mâna şi zâmbi.

— Mulţumesc.

Într-o clipă se căţără pe trunchiul copacului şi se agăţă de o ramură. Părea uşor, dar când el încercă să o urmeze, nu reuşi să se prindă bine. Scoarţa era aspră, dar muşchiul care o acoperea era alunecos şi avu nevoie de câteva încercări, ca să reuşească să îşi ia suficient elan. Până să se ridice pe a treia dintre cele mai de jos ramuri, unde porumbul era cel mai des, abia mai respira. Sasha se căţărase până aproape de marginea crengii, o încălecase şi se folosea de ambele mâini pentru a rupe porumbul şi a-l arunca jos, zonă care, brusc, îi părea foarte departe.

Wells trase aer în piept şi se forţă să privească în sus. Imaginea îi tăia respiraţia. Văzuse multe poze cu locuri pitoreşti de pe Pământ, dar niciuna dintre ele nu capturase frumuseţea livezii din faţa lor. Pajiştea se întindea dedesubt şi oferea un contrast uimitor cu contururile de un mov înceţoşat ale munţilor din depărtare. Simţi că i se înfioară pielea, când privirea îi căzu pe vârfurile lor albe. Zăpadă.

— Va trebui să îi arăt asta tatei, când va veni aici, zise el, înainte să aibă timp să se gândească mai bine.

Sasha întoarse capul brusc.

— Tatăl tău? O să mai vină şi alţii de-ai voştri?

Wells nu era sigur de ce tonul ei acuzator îl făcea să se simtă vinovat. Coloniştii petrecuseră ultimii trei sute de ani încercând să afle cum pot aduce rasa umană înapoi pe Pământ. Aveau dreptul să fie acolo la fel de mult ca şi cei născuţi pe Pământ.

— Desigur. Navele nu au fost făcute să reziste o veşnicie. În cele din urmă, toţi vor veni.

În cele din urmă, adică peste câteva săptămâni, se gândi el. *Totul mulţumită mie.* După arestarea lui Clarke, fusese disperat să se asigure că ea fusese trimisă pe Pământ, şi nu la execuţie.

Ştia că cei din Consiliu se gândeau să trimită adolescenţi condamnaţi şi ştia că misiunea trebuia să aibă loc înainte ca ea să împlinească optsprezece ani, aşa că făcuse ceva drastic şi periculos. Agravase cu bună ştiinţă defecţiunea la camera pneumatică. Acum, cei rămaşi pe Colonie nu mai aveau mult timp în spaţiu şi vor fi obligaţi să coboare pe Pământ. Încă i se făcea rău când se gândea la ce făcuse, dar salvase viaţa lui Clarke.

— Tatăl tău nu a vrut să vină cu tine?

Wells simţi o strângere de inimă, când îşi aminti de ultima dată când îşi văzuse tatăl, când sângele păta uniforma cancelarului, în timp ce uşa navei se închidea. În ultimele săptămâni încercase să se convingă că rana fusese una superficială, că tatăl lui îşi va reveni la timp să coboare cu următoarea serie de colonişti. Dar nu avea cum să afle ce se întâmplase, dacă tatăl lui mai era sau nu în viaţă.

— Are o grămadă de responsabilităţi pe navă. El e cancelar.

Sasha îşi holbă ochii.

— Deci el răspunde de toţi? De asta eşti tu liderul grupului?

— Nu sunt liderul, protestă el.

— Toţi par să te asculte.

— Poate. Wells oftă. Dar mereu am impresia că dezamăgesc pe cineva, indiferent ce fac.

Sasha aprobă.

— Ştiu. Tata… mă rog, de fapt, el e şeful aici jos.

Wells o privi surprins.

— Da? Tatăl tău e cancelar?

— Noi nu folosim acest termen, dar pare acelaşi lucru.

— Deci ştii cum e să…

Vocea i se stinse şi se încruntă. Era ciudat să încerce să îşi exprime sentimentele prin cuvinte, sentimente pe care încercase să le ignore în ultimii şaisprezece ani.

— Să ce? Să fii ridicat la un standard mai înalt decât ceilalţi? Ca toţi să presupună că tu ştii răspunsurile, când, de cele mai multe ori, nici nu ştii ce întrebări ar trebui să pui?

Wells zâmbi.

— Da. Cam aşa ceva.

Sasha mai aruncă un porumb pe jos şi îşi muşcă buza.

— Îmi pare rău pentru tata, dar, sincer, şi eu m-am săturat. Ei transformă orice fac eu într-un fel de declaraţie politică.

— Ce ai făcut?

Sasha râse răutăcios.

— Nişte lucruri pe care nu ar fi trebuit să le fac. Inclusiv venirea aici.

Îi fixă privirea lui Wells, iar amuzamentul dispăru de pe faţa ei.

— Dar tu? Tatăl tău chiar trebuie să aibă încredere în tine, dacă te-a trimis singur pe Pământ.

Wells ezită. Era mai bine să o lase să creadă asta. Probabil că se va purta mai cu grijă dacă va crede că cei o sută erau special pregătiţi, aleşi cu atenţie pentru misiune, spre deosebire de nişte infractori buni de nimic, trimişi spre o posibilă moarte.

O rafală de vânt trecu printre copaci şi suflă părul negru al Sashei peste faţă.

— Nu chiar, zise Wells şi se întrebă ce anume la ochii verzi ai Sashei îl făcea să fie nechibzuit. Nu m-ai crede dacă ţi-aş spune adevărul.

Sasha ridică o sprânceană.

— Încearcă-mă.

— Am fost arestat acum câteva săptămâni. Pentru că am dat foc singurului copac de pe Colonie.

Se uită la el ceva mai mult timp, apoi, spre surprinderea lui, râse şi lăsă un picior să-i alunece peste creangă.

— Cred că mai bine m-aş grăbi, înainte să te superi şi pe acesta.

Sasha se lăsă în jos, apoi îşi dădu drumul, aterizând uşor.

— Haide, îi strigă. Avem porumb destul. Sau ţi-e frică?

Wells scutură din cap. Nu conta că habar n-avea cum naiba să coboare. Pentru prima dată de când aterizaseră pe Pământ nu îi era frică de nimic.

12. GLASS

— Nu poţi să faci asta, zise Luke rupând în sfârşit tăcerea care umplea încăperea mică.

Erau într-un post al gardienilor, acum abandonat, unde se ţineau costumele pe care Luke şi ceilalţi ingineri le foloseau pentru ieşirile în spaţiu.

— E mai mult decât periculos, e sinucidere curată. Dacă cineva iese acolo, acela voi fi eu. Sunt antrenat pentru asta.

Glass îi puse o mână pe braţ lui Luke şi rămase surprinsă că tremura.

— Nu, zise ea şi îl privi în ochi, pentru prima dată de când îi spusese despre planul ei. Ar fi o nebunie să îţi rişti viaţa ieşind în spaţiu, doar ca să fii împuşcat odată ajuns pe Phoenix.

— Nu vor fi gardieni la camera pneumatică. Mă îndoiesc că ei se aşteaptă ca cineva să fie suficient de nebun să traverseze prin exterior.

Nu doar că ieşirile în spaţiu erau făcute exclusiv de către el şi ceilalţi din echipa lui bine pregătită, dar făceau asta doar când era absolut necesar şi doar sub supraveghere, cu monitorizarea oxigenului şi a nivelului presiunii, atenţi la corpurile plutitoare, gata să intervină, în caz că echipamentul cedează.

Glass încercă să nu se gândească la faptul că va traversa fără nimic din toate acestea.

— Deschiderea camerei pneumatice va declanşa alarma. M-ar putea aresta, dar nu mă vor împuşca imediat, insistă ea.

— Glass. Vocea lui Luke era răguşită. Nu pot să te las să faci asta.

— Nu o fac doar pentru noi.

Se uită la el, încercând să rămână calmă.

— Când au închis podul, cei de pe Phoenix i-au lăsat pe toţi de pe Walden şi de pe Arcadia să moară. Nu pot lăsa oameni nevinovaţi să sufere, nu dacă pot să fac ceva să-i ajut. Trebuie să deschid podul.

Luke oftă şi închise ochii.

— Bine, zise el şi trase aer în piept. Atunci, haide!

Începu să verifice echipamentul, metodic, explicându-i cum funcţiona totul, costumele presurizate, clemele, cablul care o va ţine legată de navă. Tonul lui era calm, pragmatic, de parcă s-ar

fi convins pe sine că ţinea prezentarea în faţa unui nou gardian şi nu a singurei persoane pe care o iubea din tot universul. O conduse pe Glass la geamul mare de lângă camera pneumatică şi îi arătă spre mânerele care se înşirau de-a lungul ei.

— Camera pneumatică de pe Phoenix poate fi deschisă din exterior – doar desfă roata aceea mare; aşa vei putea intra. Odată ajunsă înăuntru, eu mă voi îndrepta spre pod şi ne vom întâlni acolo.

— Aşa rămâne, zise ea, reuşind să zâmbească.

Luke scoase combinezonul termic al unuia dintre gardieni şi i-l dădu lui Glass.

— Îmi pare rău, zise el, e cel mai mic.

Evident, era făcut pentru cineva mai înalt, dar trebuia să îl folosească. Glass îşi scoase repede tricoul şi pantalonii şi se înfioră când frigul îi făcu pielea de găină pe braţe. În timp ce trăgea pe ea combinezonul, ridică privirea şi îl zări pe Luke uitându-se la ea cu o intensitate pe care nu o mai văzuse, de parcă încerca să reţină fiecare detaliu al trupului ei.

— Nu îl întinzi bine, zise el, cu voce groasă. Nu va funcţiona, dacă nu e lipit de piele. Uite.

Glass rămase nemişcată, în timp ce el îşi trecu mâinile peste material şi îl întinse bine, degetele lui mişcându-se cu dexteritate peste umerii ei, în jos pe spate, peste coapse. Glass se înfioră.

De fiecare dată când mâinile lui se îndreptau spre un alt punct, simţea că pierde câte puţin din el. Dacă o atingea pentru ultima dată?

În cele din urmă, el se dădu la o parte şi verifică diverse piese din echipament, înainte să i-l dea. Niciunul dintre ei nu vorbi cât timp o ajută să intre în partea de jos a costumului şi i-l strânse bine în jurul taliei. Îi zise să ridice braţele şi îi trase partea de sus peste cap. Palid la faţă, prinse una de alta cele două părţi ale costumului. Se auzi un clic, iar Glass trase aer în piept.

— Te simţi bine? întrebă el şi o luă de mână.

Ea aprobă. El deschise gura să spună ceva, dar se răzgândi, luă mănuşile şi le trase pe mâinile lui Glass. Mai rămăsese doar casca.

— Ar fi trebuit să îmi prind părul mai întâi, zise ea şi ridică mănuşile.

— Ţi-l prind eu.

Îi băgă mâna în buzunar şi îi scoase elasticul de păr, apoi se duse în spatele ei, îi adună părul într-o coadă, aranjând cu grijă câteva şuviţe. Apoi zâmbi şi se dădu înapoi.

— Cred că e timpul să pleci.

O luă în braţe şi, cu toate că nu simţi apăsarea prin costum, Glass simţi căldura pe interior.

— Ai mare, mare grijă acolo, da? zise el cu voce înăbuşită. Dacă se întâmplă ceva, te întorci imediat. Nu îţi asuma riscuri.

Glass aprobă.

— Te iubesc.

Glass nici nu mai ştia de câte ori spusese acele cuvinte, dar acum sunau altfel. Auzea în ele ecoul fiecărui *te iubesc* dinainte şi promisiunea unei eternităţi. Luke se aplecă şi o sărută. Pentru o clipă, ea închise ochii şi îşi permise să îşi închipuie că era un sărut normal, că era o adolescentă oarecare, ce îl săruta pe băiatul iubit. Se aplecă în faţă cu nerăbdare şi simţi greutatea costumului ei umflat cum o aduce înapoi la realitate. Luke se trase şi îi luă casca.

— Baftă, îi zise şi se aplecă să o sărute pe frunte.

Apoi îi puse casca la loc. Glass trase aer în piept, când lumea deveni întunecată şi sufocantă. Era din nou în detenţie. Nu vedea, nu putea să respire. Dar apoi simţi strângerea lui de mână prin mănuşă, se relaxă şi inspiră, în timp ce aerul din rezervor îi intră direct în nas. După mai multe zile fără suficient oxigen, să poată respira astfel era de-a dreptul euforic. Brusc, se simţi complet trează, capabilă de orice. Îi făcu lui Luke un semn de încurajare, să ştie că e pregătită, iar el se îndreptă spre panoul de comandă. Se auzi un trosnet în casca ei, apoi vocea lui Luke în ureche.

— Cum te simţi, astronautule?

— Bine, zise ea, fără să fie sigură că trebuia să vorbească. Mă auzi?

— Clar. Staţia e pregătită. Gata de plimbare?

Glass aprobă, iar el o conduse spre camera pneumatică. Costumul era mai uşor decât se aşteptase, dar tot făcea efort ca să meargă, de parcă ar fi fost un bebeluş care învăţa primii paşi. Luke tastă un cod pe panou, lângă uşa metalică, ce se deschise şi lăsă să se vadă micuţa cameră pneumatică. De partea cealaltă era uşa care ducea afară, în vid.

Luke prinse un cablu de partea din faţă a costumului ei, apoi îl

verifică, să vadă dacă era fixat bine. Îi arătă cum să îl prindă de navă şi cum se extinde şi se retrage, în funcţie de mişcările ei.

— Bun, zise el, iar vocea lui se auzi de undeva din spatele urechii ei drepte, mă întorc înăuntru, să închid prima uşă. Apoi o să te anunţ când poţi să o deschizi pe a doua. Vei avea zece secunde să treci de ea, înainte să se închidă automat. Doar prinde-te de primul mâner şi lasă-te afară.

— Pare simplu ca bună ziua.

Luke mai verifică o dată cablul, apoi o strânse de mână.

— O să te descurci.

Îi atinse casca.

— Ne vedem în curând.

Luke dispăru înapoi dincolo de uşă şi o lăsă singură, doar cu o uşă metalică şi un costum de astronaut vechi de trei sute de ani între ea şi imensitatea spaţiului.

— În regulă, se auzi din nou vocea lui. Pregăteşte-te. O să deschid a doua uşă.

Glass se trase în faţă, brusc, simţindu-şi picioarele grele. După cei mai lungi opt paşi din viaţa ei, atinse uşa.

— Gata.

— Bun. Tastez codul.

Se auzi un bâzâit puternic, iar uşa din faţa lui Glass se deschise. Pentru o clipă, nu putu decât să stea pe loc şi să privească. Pentru prima dată, vedea clar spaţiul. Acum înţelegea ce voia să zică Luke atunci când îi spunea că era minunat. Întunericul era dens, precum catifeaua din care mama ei făcuse odată o fustă, iar stelele sclipeau mult mai puternic decât le văzuse prin geam. De data aceea, rotirea Pământului părea mai mult misterioasă decât înspăimântătoare. Era incredibil să îşi închipuie că Wells era acolo jos, se plimba, respira… *dacă încă e în viaţă,* adăugă partea cinică a creierului ei.

— Du-te, îi şopti vocea lui Luke în ureche.

Trase aer în piept şi se întinse către primul mâner, forţând mănuşa să îl prindă, apoi se trase prin uşă. Şi se trezi în spaţiu, ţinându-se de un singur mâner, în timp ce se uita la ameţitoarea mare de stele, aşteptând să o înghită cu totul. În spatele ei, uşa se închise cu o bufnitură. Glass se răsuci şi imediat simţi imponderabilitatea. Apoi văzu drumul spre Phoenix, iar gura i se uscă brusc. Niciodată nu i se păruse atât de lung când se ducea să îl vadă pe Luke, dar de unde era acum îi părea nesfârşit. Va

trebui să treacă pe lângă Walden, abia apoi avea să vadă podul.

Poţi, îşi zise şi strânse din dinţi. *Trebuie să o faci. Încet.* Îşi duse mâna stângă la următorul mâner, apoi îşi trase şi corpul. În lipsa gravitaţiei, efortul era mic, dar inima îi bătea într-un ritm insuportabil.

— Cum te descurci? răsună vocea lui Luke în cască.

— E minunat, zise ea încet. Acum înţeleg de ce te ofereai repede să faci asta.

— Nu e la fel de minunat ca tine.

Glass se mişca de la un mâner la altul, ritmic.

— Pariez că le spui asta tuturor fetelor de la centrul de comandă.

— De fapt, dacă îmi amintesc bine, am mai folosit replica asta cu tine.

Glass zâmbi. Pe vremea când obişnuiau să se furişeze pe câmpiile solare, se uitau la stele prin geam, iar Luke mereu îi spunea că ea era mai frumoasă ca ele.

— Hmmm. Cred că ai nevoie de nişte replici noi, prietene.

Se prinse de următorul mâner şi îndrăzni să privească în spate. Nu mai vedea uşa.

— Cât mai am?

— Te apropii de pod, ceea ce înseamnă că va trebui să ai grijă să nu te vadă cineva. Mai există un rând de mânere sub pod. Foloseşte-le pe acelea, pentru siguranţă.

— Bine.

Glass înainta încercând să nu se gândească ce s-ar întâmpla dacă s-ar defecta ceva la costumul ei, care deodată îi părea foarte fragil, o protecţie insuficientă în faţa vidului. Cu colţul ochiului, văzu podul. Era tot baricadat cu o barieră etanşă între secţiunile Walden şi Phoenix. Mulţimile încă roiau pe partea dinspre Walden, lovind neputincioase în ea, în speranţa că se va sparge. În timp ce se apropia, văzu al doilea set de mânere, de care îi spusese Luke, cele care mergeau pe sub pod, nu pe deasupra. Era o distanţă destul de mare între ultimul mâner de deasupra şi cele de dedesubt, o distanţă mult prea mare pentru ea.

Glass se opri. Dacă se împingea cu suficientă forţă spre partea dinspre Walden, putea să ajungă la primul mâner. Dacă nu, cel mai rău lucru care se putea întâmpla era să plutească pentru câteva secunde, până când Luke retrăgea cablul şi o

ducea înapoi pe navă.

— Bun, trebuie să trec la următorul mâner, zise ea.

Îşi răsuci corpul, astfel încât ambele picioare îi erau pe lateralul navei, şi întinse braţul stâng. Trase aer în piept, îşi încordă muşchii şi se împinse, strângând din dinţi când simţi pentru scurt timp că sare prin spaţiu. Dar supraestimase forţa de care avea nevoie, pentru că trecu dincolo de mâner, iar degetele ei dădură de gol.

— Luke, l-am ratat. Poţi să mă tragi înapoi?

Începu să se rotească şi să-şi piardă direcţia.

— Luke?

Vocea lui nu se auzi. Tot ce auzea Glass era sunetul propriei respiraţii. Continua să se rotească, tot mai departe de navă, iar cablul se desfăcea rapid în urma ei.

— Luke! strigă şi mişcă din braţe. Luke! strigă din nou, respirând greu, pe măsură ce oxigenul părea să dispară din casca ei.

Trăsese prea mult aer în piept şi trebuia să aştepte ca sistemul de ventilaţie să se adapteze. *Nu te panica,* îşi zise. Dar apoi zări Colonia şi se sperie. Deja se îndepărtase prea mult, Walden, Phoenix şi Arcadia erau în raza ei vizuală, dar deveneau tot mai mici, cu fiecare clipă. Cablul părea mult prea lung. Oare ar fi trebuit să o fi tras deja înapoi spre Colonie? Apoi un alt gând o izbi, tăios ca un cuţit. Dacă se rupsese cablul? Glass ştia suficiente despre impuls, ca să îşi dea seama că, dacă nu se va lovi de ceva, va continua să se rotească în aceeaşi direcţie. În zece minute, va rămâne fără oxigen şi va muri. Apoi corpul ei va continua să plutească pentru totdeauna. Îi venea să plângă şi îşi muşcă buza.

— Luke? zise, încercând să nu respire prea mult.

O durea capul de la rotirea derutantă. De câte ori zărea Colonia, era mai mică. Se terminase. Apoi simţi o smucitură puternică în partea din faţă a costumului, iar cablul se încordă.

— Glass? Eşti acolo? Eşti bine?

— Luke!

Niciodată nu fusese atât de fericită să îi audă vocea.

— Am încercat să sar, dar am ratat inelul, apoi… ce s-a întâmplat?

Cablul începu să se retragă încet, trăgând-o înapoi spre navă.

— Am avut nişte… vizitatori neaşteptaţi, în camera de control,

oameni care căutau provizii. Nu-ţi face griji, m-am ocupat de asta.

— Ce vrei să spui? Luke oftă.

— A trebuit să-i pocnesc. Erau patru, Glass, voiau să…

Se opri.

— Nu erau prietenoşi. Eram în pericol amândoi şi nu am avut timp să le explic ce se întâmplă.

— E în regulă. Eu sunt în regulă.

Apoi zări podul şi rândul de mânere. Îşi pregăti degetele. De data aceea, nu avea de gând să rateze.

— Aproape am ajuns.

Mânerul se apropia rapid. Glass întinse braţul, îşi fixă privirea pe el şi se întinse…

— Gata! strigă ea, în timp ce degetele i se prindeau de inelul metalic.

— Asta e fata mea!

Auzea zâmbetul din vocea lui. Expiră, apoi îşi roti cealaltă mână peste inelul alăturat. Nu îi luă mult să traverseze pe sub pod şi să se îndrepte spre camera pneumatică de pe Phoenix. Când, în sfârşit, ajunse la intrare, puse piciorul pe partea laterală a navei şi îşi folosi toată puterea să rotească mânerul greu. Uşa se deschise cu un sunet liniştitor.

— Am ajuns!

Se prinse de margine şi se trase într-o mică anticameră, aproape identică cu cea de pe Walden.

Luke scoase un strigăt de bucurie.

— Bun, vin şi eu. Ne întâlnim pe pod.

— Ne vedem acolo.

Glass aşteptă ca uşa exterioară să se închidă, apoi îşi desprinse cablul şi se grăbi spre a doua uşă, care se deschise automat. Fără să piardă o clipă, îşi scoase casca şi începu să iasă din costum. Îi luă mai mult timp să iasă din el decât îi luase lui Luke să o îmbrace cu el, dar se descurcă. Nu păreau să fie gardieni pe coridoare. Nu părea să fie nimeni. Euforia îi alungă îngrijorarea şi se întrebă oare ce făcea mama ei. Era singură şi cuprinsă de panică? Sau cei de pe Phoenix se prefăceau că totul era normal şi ignorau faptul că două treimi din Colonie fuseseră abandonate şi lăsate să moară?

La pod erau doar doi gardieni şi niciunul dintre ei nu era atent. Amândoi erau dincoace de jumătatea podului, cu mâinile

pe armele de la coapse, privind spre zona de mijloc. Foarte mulţi oameni erau înghesuiţi în peretele transparent, aproape că părea un perete viu. Femei şi bărbaţi îşi lipeau feţele de el strigând şi ţinând ridicaţi copiii vineţi la faţă, astfel încât gardienii să îi vadă. Nu se auzea nimic, dar suferinţa lor răsuna oricum în mintea lui Glass. Un bărbat în vârstă era împins în zid de mulţime, alb la faţă de panică, în timp ce aluneca spre pământ.

Nu avea de ales. Trebuia să le dea drumul. Chiar dacă asta însemna mai puţin oxigen pentru ea, pentru mama ei, pentru Luke. Se precipită spre baraca de control goală. Comutatorul era simplu. Nu părea cine ştie ce tehnologie. Podul era fie deschis, fie închis. Trase aer în piept şi apăsă pe maneta principală. Până să înceapă să sune alarma, era prea târziu. Gardienii se răsuciră şi se uitară şocaţi spre Glass, în timp ce zidul despărţitor începea să se ridice. Un bătrân fu primul care trecu de partea cealaltă, împins de mulţimea frenetică. Apoi câteva femei mai scunde se târâră pe burtă. În câteva clipe, zidul fu complet ridicat, iar podul se umplu de oameni ţipând, plângând de bucurie şi uşurare, trăgând puternic aer în piept.

Glass se ridică pe vârfuri, căutând prin marea de trupuri singura persoană care conta pentru ea. Îl zări, în capătul opus. În timp ce Luke venea spre ea, cu un zâmbet de mândrie pe faţă, ea spera că făcuseră ce trebuie. Tocmai salvase sute de vieţi şi scurtase drastic alte câteva sute.

Inclusiv pe ale lor.

13. CLARKE

Înainte de prânz, baraca aproape că se golise. După douăsprezece ore petrecute înghesuită într-un spaţiu mic ce duhnea a transpiraţie şi a teamă, se pare că toţi hotărâseră că pământenii nu mai erau atât de ameninţători. Dar starea de spirit din tabără era încă tensionată. Un grup mare se pusese deja pe treabă şi construia o a patra baracă, să poată sta mai confortabil. Wells nu era de găsit, aşa că Bellamy preluase controlul. Îi auzea vocea în depărtare, cum dădea ordine cu privire la construcţie.

Clarke zâmbi, dar apoi zâmbetul îi dispăru, când se duse să vadă ce făceau Molly şi Felix. Nu erau mai bine. Mai rău, cei doi – un băiat de pe Arcadia şi o fată de pe Walden – începuseră să aibă aceleaşi simptome de oboseală, confuzie şi greaţă. Priya era înăuntru şi o ajuta pe Molly, care era pe jumătate trează, să ia câteva înghiţituri de apă. O salută din cap pe Clarke, apoi o ajută pe Molly să pună capul jos. Veni spre ea, cu cana în mână.

— M-am gândit să folosim asta pentru cei bolnavi, zise ea încet, în caz că ceea ce au ar fi contagios.

— Bună idee. Deşi tu nu pari să fii speriată că ai putea contacta ceva.

Priya ridică din umeri, apoi îşi dădu după ureche o şuviţă din părul negru şi des.

— Dacă nu avem grijă unii de alţii înseamnă că ei au avut dreptate în privinţa noastră.

— Ei?

— Cei care ne-au condamnat la moarte când urma să împlinim optsprezece ani. Ştii, m-au luat din camera de execuţie. Doctorul avea pregătit acul şi toate celelalte. Era gata să-mi facă o injecţie, când a primit un mesaj, prin care i se spunea că sunt trimisă pe Pământ.

— Pentru ce ai fost condamnată? întrebă Clarke încet, simţind că poate să îi pună întrebarea aceea care era strict interzisă în tabăra lor.

Dar, înainte ca Priya să aibă timp să răspundă, uşa se deschise şi Eric se târî înăuntru, cu îngrijorarea şi extenuarea întipărite pe faţă.

— Cred că ar trebui să le dăm medicamentele, zise el,

abandonând orice urmă de politeţe.

Clarke deschise gura să întrebe despre ce vorbea, dar Eric i-o tăie.

— Ştiu despre pastilele pentru radiaţii. Cred că ar trebui să le dai celor bolnavi. Acum.

Clarke îi aruncă ceea ce voia să fie o privire încrezătoare.

— Nu e vorba despre radiaţii, zise ea, încercând să-şi păstreze bruma de răbdare pe care o mai avea după noaptea aceea groaznică. Iar pastilele acelea îi vor ucide, dacă sunt folosite pentru orice altceva.

— Cum poţi fi atât de sigură? Nici măcar nu ai terminat şcoala medicală. Ce ştii tu despre iradiere?

Clarke păli, nu din cauza insultei – ştia că Eric era doar îngrijorat pentru Felix –, ci din cauza secretului care o chinuia, mult mai toxic decât orice rană. Doar doi oameni de pe planetă ştiau de ce fusese condamnată Clarke. Nimeni altcineva nu ştia despre experimentele părinţilor ei sau despre copiii care suferiseră sub ochii lor. Încercă altfel.

— Dacă ar fi fost niveluri toxice de radiaţii, toţi cei născuţi aici ar fi fost morţi.

— Nu dacă au devenit imuni sau aşa ceva.

Clarke nu avea răspuns la asta. Era disperată să o întrebe pe Sasha mai multe despre ceilalţi colonişti, cei care veniseră cu un an în urmă. În mintea ei prinsese viaţă o teorie, încă de când dăduseră peste nava cealaltă. Bucăţile de metal erau piesa lipsă, ştia sigur. Trebuia doar să afle mai multe.

— Nu-ţi face griji, zise ea şi puse o mână pe umărul lui Eric. O să găsim o soluţie. Tu şi Priya puteţi să staţi cu ochii pe ei un pic? Mă întorc imediat.

Eric aprobă, apoi se lăsă jos lângă patul lui Felix oftând. Priya îl privi o clipă, apoi se aşeză lângă el şi îl strânse uşor de braţ.

— Du-te, Clarke! Ne descurcăm.

Clarke strânse din ochi în momentul când păşi în lumina de afară. Durerea din braţ aproape că dispăruse, iar mintea îi era limpede, pentru prima dată după multe zile. Dar, deşi fizic se simţea bine după muşcătura de şarpe, neliniştea îi strânse stomacul, în timp ce se uita după Sasha. Reuşise cumva să scape de sub supravegherea lui Wells? Sau, mai rău, Graham şi amicii lui o duseseră undeva?

Îşi trecu privirea peste luminiş, care era plin de activitate, mai

ales în jurul noii barăci. Unii cărau uriaşe bucăţi de lemn într-acolo, în timp ce alţii făceau crestături în nişte buşteni mai mici, astfel încât să poată îmbina bucăţile de lemn. Câţiva dintre băieţii mai mari începuseră să rostogolească buştenii mari în şanţurile pe care le săpaseră pentru fundaţie. Bellamy era printre ei. Îşi scosese cămaşa, iar pielea îi lucea de transpiraţie. Chiar şi de la distanţă, Clarke putea să îi vadă muşchii spatelui cum se contractau, în timp ce el îşi folosea toată forţa pentru a pune în poziţie potrivită un buştean. O fată cu părul ondulat se apropie de el, urmată de două prietene care chicoteau. Cele trei duseseră la extrem moda blugilor scurţi, iar acum trăgeau de marginile cu franjuri care abia le acopereau coapsele.

— Avem nevoie de cineva înalt să ne ajute să fixăm acoperişul barăcii din nord. Deja se lasă în jos.

Bellamy abia se uită spre ea.

— Faceţi o scară.

Clarke îşi reprimă un hohot de râs, în timp ce pe faţa fetei se putea vedea o umbră de iritare, înainte să zâmbească timid din nou.

— Poţi să ne arăţi cum?

Bellamy se uită peste umăr şi făcu semn din cap.

— Hei, Antonio, vino aici!

Un băiat scund şi îndesat, cu acnee şi zâmbet amabil, veni alergând.

— Doamnele acestea au nevoie de ajutor. Poţi să le ajuţi tu?

— Cu plăcere, zise Antonio, cu ochii mari, uitându-se de la Bellamy la fete, care încercau să-şi ascundă dezamăgirea, fără să reuşească prea bine.

Clarke zâmbi pentru sine, mulţumită de cât de puţin interesat era Bellamy de alte fete drăguţe. El era atât de ţanţoş şi de fermecător când voia, încât era greu de crezut că avusese doar o singură iubită. Era şi mai greu de crezut că acea iubită fusese cea a cărei faţă o văzuse Clarke în fiecare seară înainte de culcare. A cărei voce încă o auzea când în jur se făcea linişte. Scutură din cap şi porni spre Bellamy.

— Ce domn! îl tachină ea, privind cum fetele plecau cu un Antonio vizibil extaziat.

— Ei bine, bună dimineaţa şi ţie.

Bellamy o îmbrăţişă.

— Cum te simţi?

— De parcă aş avea nevoie de un duş.

Clarke îl împinse râzând.

— Acum, toată transpiraţia ta e pe mine.

— Ei bine, consideră că ţi-am plătit pentru că te-am cărat în braţe şase kilometri, inconştientă. N-am ştiut că e posibil ca cineva să saliveze atât de mult fără să se deshidrateze.

— Nu am salivat pe tine, protestă Clarke.

— De unde ştii? Erai leşinată. Doar dacă…

Miji ochii şi se prefăcu gânditor.

— Doar dacă nu cumva te-ai prefăcut muşcată de şarpe, să nu mai trebuiască să mergi pe jos. Asta ar fi o chestie destul de vicleană.

Clarke doar zâmbi.

— Ştii cumva unde e Sasha?

Faţa lui Bellamy se încruntă.

— Cred că Wells a dus-o undeva. Lipsesc amândoi de câteva ore.

Bellamy scutură din cap şi adăugă:

— Idiotul.

— Oh, zise ea, încercând să-şi păstreze tonul neutru.

Nu avea niciun motiv să-i pese că Wells plecase cu Sasha. Avea în egală măsură dreptul de a discuta cu Sasha. Dar, nu ştia de ce, ideea că erau singuri în pădure o făcea să nu se simtă prea bine.

— Da, ştiu, zise el, confundând surprinderea ei cu dezaprobarea. Nu ştiu ce naiba o fi fost în capul lui. Eu nu o pot obliga să mă ajute să o găsesc pe Octavia, dar Wells poate să o ducă la un picnic. Logic.

— Ascultă, vii cu mine? Vreau să mă întorc să mă uit la resturile de navă pe care le-am găsit.

— Doar că… n-aş vrea să mă îndepărtez prea mult de tabără, în caz că se întoarce Octavia. Nu vreau să ratez asta.

Clarke aprobă, cu un aer vinovat. Ea era prinsă de teoria ei ridicolă, iar Bellamy tot nu ştia unde era sora lui sau dacă mai era în viaţă. Unii dintre ei poate că erau pe moarte în infirmerie, iar ea avea pastile care le puteau salva vieţile.

— Ai dreptate. O să merg singură.

— Ce? scutură el din cap. Nici vorbă. Mai degrabă mă las acoperit de saliva lui Graham decât să te las să pleci singură.

— Să mă laşi? repetă Clarke. Scuză-mă, ultima dată când am

verificat, nimeni nu era şeful meu.

— Ştii ce vreau să spun. Sunt doar îngrijorat pentru tine.

— O să mă descurc.

— Mda, ştiu că o să te descurci, pentru că o să vin cu tine.

— Bine, zise ea, forţându-se să pară mai iritată decât era.

Ştia că Bellamy nu încerca să o controleze. Îi păsa de ea, iar gândul acela o făcu să se înroşească.

Se strecurară fără să spună nimănui unde mergeau, iar după câteva minute erau adânc în liniştea pădurii. Mergeau mai mult tăcuţi, amândoi uşuraţi să scape de întrebările nesfârşite ale celorlalţi. Dar după vreo oră o senzaţie de îngrijorare o făcu pe Clarke să vorbească.

— Eşti sigur că acesta e drumul? întrebă ea, după ce trecură de un bolovan acoperit de muşchi, parcă pentru a doua oară.

— Categoric. E locul unde aproape că te-am scăpat, zise el şi arătă vag în faţă. Acolo m-am oprit să mă asigur că nu te îneci cu propria vomă. Şi, oh, uite, acolo ţi-ai recăpătat cunoştinţa pentru câteva secunde şi mi-ai spus că am cea mai mare…

Se opri strigând, când Clarke îl lovi cu cotul în stomac. Râse, apoi ceva în depărtare îi atrase atenţia, iar el redeveni serios.

— Cred că suntem aproape!

Clarke aprobă şi începu să scaneze pământul, căutând vreun obiect metalic. Era hotărâtă să afle de la ce erau rămăşiţele. O navă? Un adăpost făcut de primii colonişti? Dar în loc de vreo sclipire metalică privirea îi căzu pe mai multe forme care îi făcură inima să galopeze. Trei pietre mari ieşeau din pământ. Cândva poate că fuseseră drepte, dar acum două dintre ele erau înclinate una spre alta, în timp ce a treia era îndepărtată de ele. Aveau cam aceeaşi mărime şi, fără îndoială, fuseseră puse acolo cu un scop. Chiar şi de la distanţă, Clarke vedea nişte marcaje nefinisate pe ele, litere săpate în grabă, cu unelte nepotrivite. Sau, îşi dădu ea seama, în timp ce încerca să descifreze formele, crestate de cineva care tremura de teamă şi suferinţă.

ODIHNEASCĂ-SE ÎN PACE.

Clarke nu auzise niciodată acele cuvinte rostite cu voce tare, dar putea să le simtă în piept, de parcă amintirea fusese înmagazinată undeva în oasele ei. Mâna ei o căută pe a lui Bellamy, dar degetele ei dădură doar de aer. Se întoarse şi îl

văzu ghemuit în faţa uneia dintre pietre. Se duse la el şi îi puse o mână pe umăr.

— Sunt morminte, zise el încet, fără să o privească.

— Deci chiar a existat o altă misiune. Sasha spunea adevărul.

Bellamy aprobă şi îşi trecu degetul peste piatră.

— E frumos, ştii, să ai un loc unde să-i vizitezi pe cei pe care îi pierzi. Aş vrea să fi avut aşa ceva pe Colonie, ceva mai personal decât Zidul comemorării.

— Pe cine ai fi vrut să vizitezi? întrebă Clarke încet, întrebându-se dacă era posibil ca el să fi aflat că Lilly murise.

— Doar… nişte prieteni. Oameni de la care nu am apucat să-mi iau rămas-bun.

Bellamy se ridică în picioare cu un oftat, apoi îşi puse braţele în jurul ei. Ea se rezemă de el, apoi îşi îndreptă din nou atenţia spre morminte.

— Crezi că au murit când au aterizat? Sau mai târziu, după cele întâmplate cu pământenii?

— Nu sunt sigur. De ce?

— Aş vrea să fi venit mai devreme. Poate că am fi făcut ceva să îi ajutăm.

Bellamy o strânse uşor.

— Nu poţi salva pe toată lumea, Clarke, zise el încet.

Habar n-ai, gândi ea.

14. WELLS

— Ai grijă, strigă Wells, în timp ce privea cum unul dintre băieţii mai tineri se întindea spre foc. Ia un băţ.

— Bine, zise el şi luă cu grijă porumbul de pe pietrele fierbinţi şi înroşite pe care Wells le pusese deasupra flăcărilor, aşa cum îi spusese Sasha.

Realmente, porumbul le salvase vieţile. Acum, în loc de şoapte pe furiş şi plângeri obositoare, tabăra era plină de sunetele flăcărilor şi de o pălăvrăgeală plină de energie. Toţi stăteau în jurul focului, ronţăind din alimentul ciudat, dar binevenit.

După ce s-au întors cu cât de mult porumb au putut căra, Wells şi Sasha au luat două vase de apă goale şi s-au dus să mai aducă. Până să se întoarcă, zâmbind şi obosiţi din cauza efortului, Wells aproape uitase că Sasha era prizoniera lor. Se simţise foarte ciudat când, după ce o luase cu el să îl ajute, trebui să o furişeze înapoi în infirmerie. Din fericire, Clarke plecase, iar bolnavii dormeau, astfel că nimeni nu l-a văzut când şi-a cerut scuze de la Sasha, în timp ce îi lega din nou mâinile.

Ai prins-o când vă spiona, îşi aminti el, în timp ce privea cum un grup de fete provocau nişte băieţi de pe Walden la o întrecere de aruncat cu ştiuleţi de porumb. Wells vru să protesteze – Sasha îl avertizase să nu lase ştiuleţii în luminiş, nu cumva să atragă vizitatori nedoriţi, vreun animal –, dar îşi înghiţi cuvintele. Avea să-i fie mult mai uşor să şterpelească ceva de mâncare pentru Sasha, dacă nu făcea o scenă.

Wells luă discret câţiva ştiuleţi de pe jar şi îşi întinse cămaşa – astfel încât să-i poată duce fără să se ardă la mâini –, apoi se îndreptă spre baraca-infirmerie.

— Hei, şopti el, îndreptându-se spre patul ei. Ţi-am adus unul.

Îi dădu unul dintre ştiuleţi – care se răcise suficient să îl poată ţine –, apoi îi puse pe ceilalţi lângă Molly, Felix şi Tasmin, să găsească şi ei ceva de mâncat când aveau să se trezească. Era din ce în ce mai greu să găsească voluntari pentru adus mâncare şi apă pentru cei bolnavi. Zvonurile despre boala lor se răspândeau şi, în afară de Clarke, Wells, Bellamy, Priya şi Eric, rar mai punea cineva piciorul acolo.

— Mulţumesc, zise Sasha şi aruncă o privire precaută spre

uşă, înainte să ia o muşcătură.

— Cum e? întrebă el şi se întoarse să se aşeze pe marginea patului ei. Mai bun decât pasta de proteine?

Ea zâmbi.

— Da, categoric, mai bun. Totuşi, destul de fad. De ce nu l-aţi asezonat cu frunzele acelea de piper, cum ţi-am spus?

— M-am gândit că porumbul era deja suficient de ciudat. Să le spun despre nu ştiu ce pont culinar ar fi iscat mai multă bătaie de cap decât merita.

Se aşteptă să îl tachineze în legătură cu priceperea lui la gătit, dar faţa ei deveni serioasă.

— Ei chiar nu au încredere în mine, nu-i aşa?

În vocea ei se simţi o încordare, când se mişcă pe pat.

— Ce pot face să vă conving că nu am nicio legătură cu atacurile?

— E nevoie doar de ceva timp, zise Wells, deşi încă nu era sigur dacă el o credea.

Ştia că Sasha era un om bun şi raţional, dar asta, cu siguranţă, nu însemna că oamenii ei – tatăl ei – nu erau capabili de violenţă. Dacă, cumva, Colonia ar fi fost ameninţată de vreun duşman până acum de neimaginat, tatăl lui Wells nu s-ar fi gândit de două ori înainte să lanseze un atac.

Uşa se deschise şi intră Kendall. Wells sări în picioare, iar Kendall se holbă la el cu o privire de nepătruns.

— Scuze că vă deranjez, zise ea, privind de la Wells la Sasha. Am venit doar să aţipesc un pic. Evident, nu prea am dormit azi-noapte.

— E în regulă, zise Wells.

Arătă spre paturile goale.

— Este loc destul.

Aparent, Kendall nu îşi făcea griji că ar putea lua misterioasa boală.

— Nu, nicio problemă, voi încerca în una dintre celelalte barăci.

Îi mai aruncă lui Wells o privire galeşă, înainte să se întoarcă şi să iasă în luminiş.

— Vezi? Nimeni nu vrea măcar să fie în aceeaşi încăpere cu mine. Toţi cred că sunt o criminală.

Wells privi spre Tasmin, al cărei picior bandajat poate că fusese marcat de un avertisment al pământenilor. Ca să nu mai

spună despre proaspătul mormânt făcut în cimitir. Până când Sasha avea să dovedească faptul că într-adevăr exista o bandă de rebeli, oameni care nu au nicio legătură cu ea, avea să le fie imposibil să vadă în ea altceva decât o ameninţare.

— Vrei să faci o plimbare? întrebă el, brusc. E o prostie să fii închisă aici toată ziua.

Sasha îl privi lung, cercetător, înainte să-şi ridice mâinile legate.

— Bine. Dar fără cătuşe. Ştii că nu plec nicăieri.

Wells o dezlegă, apoi, în timp ce Sasha îşi aranja blana, se duse să vadă ce face Molly.

— Hei, îi şopti şi se ghemui lângă patul ei. Cum te simţi? Ea murmură ceva, dar nu deschise ochii.

— Molly?

Cu un oftat, Wells îi trase pătura peste umerii slabi, apoi îi dădu după ureche o şuviţă de păr udă de transpiraţie.

— Mă întorc repede, zise el încet.

Wells se uită prin luminiş. Mare parte dintre oameni erau încă adunaţi în jurul focului sau terminau noul acoperiş. Dacă se grăbeau, puteau să plece neobservaţi. Preferă să nu se gândească la faptul că, pentru a doua oară în ziua aceea, făcea ceva în secret, fără ca restul grupului să ştie. Se întoarse şi îi făcu semn Sashei, apoi se îndreptară repede spre linia copacilor.

De data aceasta, Sasha îl conduse în altă direcţie, una în care el nu mai fusese. Spre deosebire de Bellamy, el nu petrecuse prea mult timp prin pădure şi era obişnuit doar cu drumul pe care o luau de obicei pentru a aduce apă de la râu.

— Ai grijă, strigă Sasha peste umăr. Aici începe să fie destul de abrupt.

Abrupt era cam puţin spus. Terenul se prăbuşea brusc, iar Wells fu obligat să se prindă de arbuştii subţiri şi flexibili care creşteau pe coasta dealului, să nu cadă. Panta era atât de abruptă, că unele dintre rădăcinile lor crescuseră în afară, nu în pământ. Sasha nu părea deranjată de pantă. Abia încetinise şi era cu câţiva metri în faţa lui. Îşi întinsese braţele lateral, folosindu-şi degetele pentru echilibru. Părea o pasăre ca acelea pe care le văzuse plonjând deasupra luminişului.

Din spate se auzi un trosnet puternic. Surprins, Wells întoarse capul. Mişcarea fu suficientă să îl facă să cadă şi să alunece pe iarbă. Încercă să se prindă cu degetele de pământ, să

încetinească, dar continuă să prindă viteză, până când ceva îl opri. Cu sufletul la gură, privi în sus şi o văzu pe Sasha zâmbind, în timp ce îl ţinea de gulerul gecii.

— Va trebui să aştepţi câteva luni până să te dai cu sania, zise ea şi îl ajută să se ridice.

— Cu sania? repetă el, în timp ce îşi curăţa pantalonii şi încerca să nu se gândească la cât de idiot părea. Vrei să spui că o să ningă?

— Dacă o să mai fii în viaţă până atunci, zise ea şi îl prinse de cot, când el alunecă din nou.

— Dacă o să mor înainte să văd zăpada, o să fie din cauză că o să am în spate săgeata vreunuia dintre prietenii tăi, nu pentru că o să tot cad în fund.

— De câte ori trebuie să explic? Oamenii aceia, categoric, nu sunt prietenii mei.

— Mda, dar nu îi cunoşti suficient de bine să le ceri să nu ne mai omoare? zise el, căutând pe faţa ei vreun semn sau o urmă care să îi spună că ascundea ceva.

— E ceva mai complicat de-atât, zise ea şi îl trase de-a lungul pantei.

Wells făcu semn în jos.

— Ţie par să îţi placă lucrurile complicate. Sasha dădu ochii peste cap.

— Crede-mă, băiete din spaţiu. O să merite.

Când aproape ajunseră jos, Wells vru să sară cei câţiva metri rămaşi. Dar în loc să aterizeze pe iarbă picioarele lui dădură de ceva tare. Impactul fu suficient de puternic să îl facă să simtă un val de durere prin picioare, dar, din fericire, reuşi să nu cadă, de data aceea. Gemu, dar când se uită în jos surpriza alungă senzaţia de disconfort. Pe jos nu era iarbă sau pământ. Era piatră. Se aplecă şi îşi trecu degetele peste suprafaţa gri dură. Nu, nu piatră, acela era un drum. Se dădu înapoi şi privi dintr-o parte în alta, aşteptându-se să audă zgomotul unui motor.

— Te simţi bine? întrebă Sasha, venind lângă el.

Wells aprobă, fără să ştie cum să explice. Când o găsise pe Clarke printre ruinele bisericii, fusese prea îngrozit să fie atent la altceva decât la cum să o scoată de acolo. Acum se aplecă să studieze cimentul, felul în care fisurile din el se lărgeau şi printre crăpături se vedeau plante mici. Pe Colonie, fusese uşor să se gândească la Cataclism într-un mod abstract. Ştia câţi oameni

muriseră, câte tone de toxine fuseseră eliberate în aer şi aşa mai departe. Dar acum se gândea la oamenii care fuseseră la volan, alergaseră sau poate chiar se târâseră sub acel drum, într-o încercare disperată de a scăpa de bombe. Oare câţi oameni muriseră chiar în locul acela, în timp ce pământul se cutremura şi cerul se umplea de fum?

— E chiar acolo, zise Sasha şi îşi puse o mână pe umărul lui. Urmează-mă.

— Ce e chiar acolo? întrebă şi se uită în jur.

Aerul părea altfel acolo, nu ca în luminiş, plin de amintiri care îl făcură să se înfioare.

— O să vezi.

Merseră tăcuţi câteva minute. Cu fiecare pas, inima lui Wells bătea tot mai rapid.

— Trebuie să îmi promiţi că nu vei spune nimănui despre asta, zise Sasha.

Vocea ei deveni mai joasă şi privi agitată peste umăr. Wells ezită. Învăţase pe pielea lui ce se întâmpla când făceai promisiuni pe care nu le puteai ţine.

— Poţi să ai încredere în mine, zise în cele din urmă.

Sasha se uită la el o clipă, apoi aprobă. În timp ce luară o curbă, Wells începu să simtă furnicături pe piele, nervii lui lucrau, în timp ce corpul lui se pregătea pentru orice îl aştepta. Dar apoi drumul deveni din nou drept şi nu văzu nimic. Doar şi mai mult asfalt crăpat, cu plante crescute din el.

— Uite, zise Sasha şi arătă spre copacii care mărgineau drumul. Vezi?

Wells vru să scuture din cap, apoi îngheţă, când o formă geometrică începu să se zărească printre crengile copacilor.

Era o casă.

— Oh, Doamne, şopti Wells şi înaintă câţiva paşi. E imposibil. Am crezut că n-a rămas nimic!

— Nu e mare lucru. Dar munţii ăştia au protejat de explozie câteva structuri. Mare parte dintre oamenii de pe aici au scăpat de bombe, dar au murit de foame mai târziu sau din cauza radiaţiilor.

Pe măsură ce se apropiau, Wells văzu că era o casă făcută din piatră, care, presupunea el, avusese şanse mai mari să reziste, deşi partea dreaptă era aproape complet prăbuşită. Nu mai era sticlă în geamuri, iar pereţii rămaşi în picioare erau acoperiţi cu

plante căţărătoare. Era ceva aproape prădător la felul în care acopereau pereţii, încolăcindu-se prin geamuri şi în sus, spre ceea ce cândva fusese hornul, de parcă pământul încerca să şteargă orice urmă de viaţă omenească.

— Putem intra? întrebă Wells, când îşi dădu seama că se holba la casă şocat, în tăcere.

— Nu. Cred că ar fi mai amuzant să stăm aici toată ziua, să te văd cum caşti gura ca un peşte.

— Mai slăbeşte-mă. E chestia cea mai nebunească pe care am văzut-o vreodată.

Sasha clipi spre el, neîncrezătoare.

— Tu ai trăit în spaţiu. Ai văzut Marte!

Wells zâmbi.

— Trebuie să foloseşti un telescop să vezi Marte, şi chiar şi atunci arată doar ca un punct roşu. Haide. Intrăm sau nu?

Se îndreptară spre partea laterală a casei, cât mai departe de zidul prăbuşit, unde era o fereastră, la vreo doi metri deasupra pământului, cu un pervaz tentant sub ea. Wells o privi pe Sasha cum se urcă lejer pe el, apoi se lasă prin fereastră şi dispare în bezna din interior.

— Vii? strigă ea.

El zâmbi din nou şi se căţără prin fereastră, aterizând cu o bufnitură, care îi zdruncină toate gândurile din minte. Era într-o casă, într-o casă adevărată, unde oamenii locuiseră înainte de Cataclism. Întoarse capul dintr-o parte în alta. Părea că se aflau în ceea ce cândva fusese o bucătărie. Podeaua era acoperită cu gresie galben cu alb, iar deasupra unei chiuvete adânci, cea mai mare pe care o văzuse Wells vreodată, atârnau uşor înclinate dulapuri albe. Singura lumină venea de la geamul spart şi, filtrată de copacii din jur, dădea încăperii o strălucire slabă, verzuie, de parcă ar fi fost o poză veche. Dar, incontestabil, era ceva real. Înaintă câţiva paşi şi îşi trecu încet degetul peste blatul acoperit cu straturi de praf. Se ridică şi, chiar mai grijuliu, deschise unul dintre dulapuri. Înăuntru erau farfurii şi boluri. Deşi alunecaseră într-o parte, când dulapul se desprinsese, era evident că fuseseră aranjate cu grijă. Unele păreau să fie dintr-un set, altele nu. Wells luă o farfurie. Avea pe ea un desen care arăta de parcă ar fi fost făcut de un copil. Erau patru siluete cu feţe uriaşe zâmbind, aliniate şi ţinându-se de mâinile diforme. ÎMI UBESC FAMLIA scria deasupra capetelor, cu scris de copil.

Wells puse grijuliu farfuria la loc, se întoarse şi o văzu pe Sasha privindu-l în întunericul tăcut şi prăfuit.

— A fost acum mult timp, zise ea încet.

Wells aprobă. Cuvântul *ştiu* se contură în mintea lui, dar se pierdu undeva în drumul spre gură. Ochii începură să îl înţepe şi se întoarse repede. Opt miliarde. Atâţia oameni muriseră în timpul Cataclismului. Întotdeauna îi păruse ceva abstract, ca orice cifră uriaşă, ca vârsta Pământului sau ca numărul stelelor din galaxie. Totuşi, acum, ar fi dat orice să ştie că oamenii care luaseră cina împreună în acea bucătărie, din acele farfurii, scăpaseră cumva de pe planeta în flăcări.

— Wells, vino să vezi asta.

Se întoarse şi o văzu pe Sasha îngenuncheată lângă o grămadă de moloz, în cealaltă parte a încăperii, unde peretele cedase. Ştergea praful de pe ceva aflat pe jos. Se duse acolo şi se ghemui lângă ea.

— Ce e? întrebă, în timp ce ea trăgea de ceva ce părea să fie o cataramă. Ai grijă, o avertiză, amintindu-şi de şarpele lui Clarke.

— E un geamantan, zise ea, cu un amestec de surpriză şi altceva în voce. Nelinişte? Teamă?

Geamantanul se deschise şi răspândi în jur un nor de praf, dar amândoi se aplecară să vadă mai bine. Erau doar câteva lucruri înăuntru. Trei tricouri mici decolorate, pe care Wells le examină pe rând, atent să le pună la loc, exact cum le găsise. Era şi o carte. Cele mai multe pagini putreziseră, dar rămăseseră suficiente ca Wells să îşi dea seama că era despre un băiat pe nume Charlie. Ezită înainte să o pună la loc în geamantan. I-ar fi plăcut să o vadă la lumina zilei, dar cumva nu i se părea corect să ia nimic din casă. Singurul obiect de recunoscut mai era un ursuleţ de pluş. Blana lui probabil că fusese galbenă, deşi era greu de spus sigur, din cauza prafului. Sasha îl luă şi îl privi o clipă, înainte să-i pună un deget pe nasul negru.

— Bietul urs, zise ea zâmbind, deşi nu reuşea să îşi ascundă prea bine emoţia din voce.

— E atât de trist, zise el şi îşi trecu degetul peste unul dintre tricouri. Dacă ar fi plecat mai devreme, poate că ar fi scăpat.

— Unde să meargă? întrebă Sasha privindu-l, în timp ce ştergea praful de pe una dintre lăbuţele ursuleţului. Ai idee cât costa să prinzi un loc în navele care plecau? Cei care locuiau pe

aici nu aveau atâţia bani.

— Nu aşa se proceda, zise Wells, cu voce uşor iritată.

Trase aer în piept, să-şi recapete autocontrolul. Părea complet nepotrivit să strige într-un loc ca acela.

— Oamenii nu trebuiau să plătească pentru a urca pe nave.

— Nu? Atunci coloniştii cum au fost selectaţi?

— Au provenit din diverse naţiuni, zise el şi, brusc, se simţi de parcă era în şcoala primară. Cei care nu erau lacomi sau suficient de proşti să fie prinşi în războiul nuclear.

Privirea pe care Sasha i-o aruncă nu semăna cu niciuna de pe feţele profesorilor lui, nici măcar atunci când greşea. Niciodată nu se uitaseră la el cu un amestec de milă şi dispreţ. Din contră, Sasha îl privea mai degrabă ca tatăl său.

— Atunci de ce toată lumea de pe navă vorbeşte engleza? întrebă ea încet.

Nu avea un răspuns pentru asta. Îşi petrecuse toată viaţa închipuindu-şi cum ar fi să vadă ruinele adevărate, iar acum, că era aici, când se gândea la toate vieţile distruse de Cataclism, abia putea să respire.

— Ar trebui să ne întoarcem, zise el şi se ridică în picioare, apoi se întinse să o ajute.

Ea privi spre geamantan un moment lung, apoi puse ursuleţul sub braţ şi îi luă mâna lui Wells.

15. BELLAMY

Durase ceva să o convingă pe Clarke să se întoarcă în tabără. Ea insistase să caute mai multe bucăţi din epavă, orice le-ar fi oferit vreo informaţie despre ceilalţi colonişti. Dar, pe măsură ce umbrele se lungeau, pielea lui Bellamy se înfiora într-un fel care nu avea nicio legătură cu răcoarea din aer. Era o prostie să stea prea mult prin pădure, cu băştinaşii dând târcoale. Imediat ce micul lor spion le va spune unde o poate găsi pe Octavia, Bellamy va porni după ei, cu suliţe şi săgeţi, la naiba. Dar nu voia să dea ochii cu ei până nu era pregătit şi, categoric, nu cu Clarke lângă el.

După o oră de căutări fără rezultat, Clarke fusese de acord că era timpul să se întoarcă.

— Doar... încă o clipă, zise ea şi se precipită spre marginea luminişului.

Se opri în faţa unui copac plin cu flori albe. Părea fragil şi, cumva, prea mic pentru toate florile acelea. Bellamy îşi aminti cum arăta Octavia când îşi punea hainele mamei lor, straturi şi straturi de textile, şi defila prin faţa lui.

Clarke se ridică pe vârfuri, luă câteva flori din copac şi îngenunche să le aranjeze în faţa mormintelor. Rămase acolo tăcută o clipă, cu capul plecat. Apoi veni şi îl luă de mână pe Bellamy, conducându-l departe de cimitirul singuratic, uitat de restul lumii. Pe drumul înapoi spre tabără, Clarke fu neobişnuit de tăcută. În cele din urmă, Bellamy rupse tăcerea.

— Te simţi bine?

Întinse braţul, să o ajute să treacă peste un copac căzut, dar ea nici nu observă.

— Sunt bine, zise ea şi sări peste buştean, aterizând lin dincolo de el.

Bellamy nu zise nimic. Ştia că era mai bine să nu o forţeze. Clarke nu era genul de fată care să încerce să-l zăpăcească. Avea să vorbească atunci când va vrea să vorbească. Dar când o privi din nou, ceva la faţa ei făcu să i se strângă pieptul şi-i făcu franjuri hotărârea. Nu părea doar serioasă sau chiar tristă – părea bântuită. Se opri şi îşi puse braţele în jurul ei. Ea tresări scurt, fără să-i răspundă la îmbrăţişare. Bellamy vru să se dea înapoi, dar se gândi mai bine şi o strânse mai tare.

— Clarke, ce e?

Când ea vorbi, vocea îi era calmă.

— Nu pot să-mi iau gândul de la mormintele acelea. Aş vrea să ştiu ale cui sunt, cum au murit…

Vocea ei se stinse, dar Bellamy ştia că se gândea la oamenii bolnavi pe care îi lăsaseră în tabără.

— Ştiu. Dar, Clarke, oricine au fost oamenii aceia sunt morţi de mai bine de un an. Nu ai fi putut face nimic să-i ajuţi.

Rămase tăcut o clipă.

— Şi gândeşte-te în felul următor – măcar au ajuns aici, pe Pământ, chiar dacă nu pentru mult timp. Probabil că erau entuziasmaţi, chiar fericiţi.

Spre surprinderea lui, Clarke zâmbi, un zâmbet mic, dar suficient să-i alunge un pic din tristeţea din privire.

— Ca atunci când eşti atât de fericit că ai vrea să asculţi jazz?[1]

— Ai vrea să asculţi jazz? Probabil că vrei să spui „fericit pentru că poţi asculta jazz”. Atât de fericit, că inima începe să-ţi bată în ritm de jazz.

— De parcă tu ştii jazz, îi răspunse ea, încă zâmbind. Mare parte din muzica asta a dispărut cu secole în urmă.

Bellamy se strâmbă.

— Poate pe Phoenix. Odată, am găsit un mp3 player vechi, cu nişte jazz pe el.

Ridică din umeri.

— Cel puţin aşa am presupus, că era jazz.

Sunase aşa cum se aşteptase mereu să sune jazzul, vesel, expresiv, liber.

— Şi cum sună un ritm de jazz?

— Mai degrabă e vorba despre cum îl simţi, zise el şi îi luă mâna.

Începu să bată un ritm pe braţul ei. Ea se înfioră, când degetele lui dansară pe interiorul braţului ei.

— Deci, jazzul se simte ca un fel de gâdilat ciudat pe braţ?

— Nu pe braţ. În tot corpul. Îl simţi în gât…

Îşi duse degetele la gâtul ei şi bătu ritmul pe claviculă.

— În picioare…

Îngenunche şi bătu ritmul pe cizma ei, iar Clarke râse.

— În piept…

---

[1] *Jazzed* – în orig. (n.tr.).

Se ridică şi îşi puse mâna blând pe inima ei, unde rămase nemişcat. Ea închise ochii, iar respiraţia îi deveni sacadată.

— Cred că acum îl simt, îi zise.

Bellamy o privea uimit. Cu ochii închişi şi cu buzele uşor deschise, cu lumina după-amiezii dansând în părul ei blond-roşcat părea una dintre zânele pe care i le descria Octaviei în poveştile de seara. Îşi lăsă capul spre ea şi îşi atinse buzele de ale ei. Ea îi răspunse la sărut pentru o clipă, apoi se trase înapoi încruntată.

— Parcă voiai să o luăm din loc? Suntem plecaţi de ceva vreme.

— E drum lung până în tabără. Poate că ar trebui să ne odihnim mai întâi.

Fără să aştepte răspunsul, Bellamy îşi lăsă mâinile în jos pe spatele ei şi o luă în braţe, la fel cum o dusese ultima dată. Dar acum ochii ei străluceau şi îi priveau pe ai lui, cu braţele prinse de gâtul lui. Încet, Bellamy se lăsă pe pământul acoperit de muşchi şi frunze umede.

— E mai bine? îi şopti.

Clarke îi răspunse băgându-şi mâinile în părul lui şi sărutându-l. Bellamy închise ochii şi o trase mai aproape, uitând de tot, în afară de trupul ei lipit de al lui.

— Ţi-e frig? întrebă ea, iar el îşi dădu seama că, la un moment dat, ea îi trăsese tricoul peste cap.

— Nu, zise încet.

Ştia că era frig afară, dar nu simţea. Se ridică şi o privi, cum stătea cu părul risipit pe iarbă.

— Ţie?

Îşi trecu degetele pe corpul ei, iar Clarke se încordă.

— Bellamy, şopti ea, ai făcut vreodată…

Nu termină propoziţia, dar nu era nevoie. Bellamy nu se grăbi să răspundă, o sărută pe frunte, apoi pe nas, apoi pe buzele moi.

— Da, zise el în cele din urmă.

Îşi dădu seama după îmbujorarea ei că ea nu o făcuse şi fu oarecum surprins, având în vedere trecutul ei cu Wells.

— Dar numai cu o singură persoană, adăugă el. Cineva la care am ţinut sincer.

Vru să spună mai mult, dar ezită. Toate acele amintiri despre Lilly erau învăluite în durere. Şi singurul lucru la care dorea să

se gândească în clipa aceea era fata frumoasă de lângă el: o fată pe care nu voia să o piardă niciodată, indiferent ce s-ar fi întâmplat.

— Pe bune? Le-ai luat pe toate? întrebă Bellamy surprins şi mai mult decât impresionat.

Erau la ieşirea de urgenţă, din spatele centrului de îngrijire, practic, era trecut de stingere, dar nimeni nu prea stătea cu ochii pe copiii mai mari, aşa că lui Bellamy şi lui Lilly le era uşor să se întâlnească acolo. Lilly ridică farfuria cu prăjituri pe care o furase din centrul de distribuire. Erau destinate unei ceremonii a Comitetului de pe Phoenix, dar în clipa aceea erau pe cale să fie destinate stomacurilor lor. Bellamy zâmbi.

— Chiar am avut o influenţă proastă asupra ta, nu-i aşa?

— Te rog. Nu te supraestima.

Lilly băgă în gură o tartă cu mere. Luă una cu vanilie – preferatele lui Bellamy – şi i-o întinse.

— E un talent înnăscut.

Lilly ridică o sprânceană, într-un fel adorabil, astfel că Bellamy fu cuprins de o dorinţă bruscă şi nebună de a o săruta. Dar ştia cum era mai bine să procedeze. Mai sărutase fete, dar nu dusese la nimic bun, doar le zdruncinase creierii şi le transformase într-un fel de hlizeli ambulante, care voiau mereu să îl ţină de mână. Lilly era cea mai bună prietenă a lui. Să o sărute ar fi fost, categoric, o greşeală.

— Pe asta păstreaz-o pentru Octavia, zise ea şi îi întinse o prăjitură cu fructe.

Bellamy puse prăjitura cu grijă pe treapta de lângă el, apoi se întoarse să o devoreze pe a lui. Ştia din experienţă că cel mai bine era să scape de lucrurile furate cât de repede putea. Lilly râse, iar el o privi rânjind.

— Ce e? o întrebă şi îşi şterse gura cu dosul palmei. Să nu îndrăzneşti să îmi critici manierele de la masă. Nu e nicio masă în apropiere.

— De fapt, sunt curioasă, zise ea, cu prefăcută sinceritate, cum reuşeşti să îţi pui atâta prăjitură pe faţă?

El o îmbrânci uşor şi râse.

— Cred că n-aş reuşi să mă mânjesc în halul ăsta nici dacă m-aş strădui.

— De acord.

Bellamy se întinse, luă glazura de pe o prăjitură şi i-o întinse pe bărbie şi peste gură. Ea ţipă şi îl împinse, dar nu înainte ca el să apuce să îi pună şi pe vârful nasului.

— Bellamy! Ai idee cu cât am fi putut vinde aia?

El se strâmbă. Era greu să iei în serios pe cineva mânjit cu glazură.

— Oh, crede-mă, imaginea asta e nepreţuită.

Expresia ei se schimbă în ceva ce nu prea reuşi să identifice.

— Da? întrebă ea încet.

El închise ochii, pregătindu-se să fie mânjit pe toată faţa, dar simţi buzele lui Lilly pe ale lui. Îngheţă surprins o clipă, apoi o sărută şi el. Sărutul ei era blând şi avea gust de zahăr. Când, în cele din urmă, ea se trase, o privi, întrebându-se ce s-a întâmplat.

— Oh, zise ea, cred că am uitat ceva.

— Ce?

Bellamy se mişcă stânjenit. Ştiuse că fusese o idee proastă să o sărute pe cea mai bună prietenă a lui, n-ar fi trebuit…

— Mi-a scăpat un loc, murmură Lilly şi îl trase spre ea, să îl sărute din nou.

Clarke se ridică atât de repede, că se lovi cu capul de bărbia lui Bellamy.

— Hei, zise el şi o luă de umeri. Clarke, e în regulă. Nu trebuie să facem nimic acum.

O frecă pe spate, în cercuri lente. Îi simţea pielea rece prin tricou.

— Nu e asta, zise ea repede. Doar că… trebuie să îţi spun ceva.

El îi luă mâna şi îşi împleti degetele cu ale ei.

— Poţi să îmi spui orice, o asigură el.

Clarke îşi trase mâna, îşi duse genunchii la piept şi îi strânse puternic.

— Nu prea ştiu cum să o spun, începu ea, mai mult pentru ea decât pentru el.

Privi drept în faţă, fără să vrea sau fără să poată să îl privească în ochi.

— Am spus asta unei singure persoane şi nu a ieşit prea bine.

El îşi dădu seama instinctiv că se referea la Wells.

— Orice ar fi, putem găsi o soluţie.

În sfârşit, îşi întoarse faţa spre el, cu o expresie abătută.

— Eu n-aş face o astfel de promisiune.

Expiră, de parcă se dezumfla, apoi, cu poticniri, începu să vorbească. La început, Bellamy crezu că povestea ei despre experimente era un fel de glumă. Nu-i venea să creadă ce îi spunea, cum părinţii ei testaseră radiaţiile, cum fuseseră obligaţi de vicecancelar să facă experimente pe copiii neînregistraţi. Dar o singură privire în ochii ei şi îşi dădu seama că totul era îngrozitor de real.

— E monstruos, o întrerupse el, în cele din urmă, rugându-se ca ea să spună ceva ca totul să aibă vreun sens, să îi explice de ce îi spunea toate acele lucruri atunci.

Brusc, un alt gând făcu să îi îngheţe sângele în vene.

— Octavia era neînregistrată, zise el încet. Urma şi ea să facă parte din micul vostru experiment?

Se înfioră de groază, când şi-o imagină pe sora lui încuiată într-un laborator ascuns, unde nimeni n-ar fi auzit-o plângând, unde nimeni nu ar fi ştiut că era otrăvită încet, până avea să moară.

— Nu ştiu. Nu ştiu cum erau aleşi copiii. Dar era îngrozitor. M-am urât în fiecare zi.

— Atunci de ce nu le-ai oprit? De ce părinţii tăi au omorât copii nevinovaţi? Cât de diabolici puteau fi?

— Nu erau. Nu aveau de ales!

Era pe cale să plângă, dar lui Bellamy nu-i păsa.

— Sigur că aveau. Eu am ales să fac tot ce pot ca să o apăr pe Octavia. Iar tu ai ales să stai pe margine şi să priveşti cum o grămadă de copii mor.

— Nu mereu am stat pe margine. Clarke închise ochii.

— Nu şi cu Lilly.

Lui Bellamy îi trebui un moment să înţeleagă ce spunea.

— Lilly? De acolo o ştiai? Lilly era unul dintre… subiecţii voştri?

Clarke aprobă gemând, iar vocea lui Bellamy se umplu de furie.

— Nu a murit de vreo boală misterioasă. A murit din cauză că părinţii tăi criminali au făcut experimente pe ea.

Lilly. Singura persoană de pe navă căreia îi păsase de el, în afară de Octavia. Singura persoană pe care o iubise vreodată. Se opri, în timp ce cuvintele lui Clarke îi pătrunseră în minte.

— Ce vrei să spui că nu mereu ai stat pe margine?

Când ea nu răspunse, insistă.

— Vrei să spui că ai ajutat-o să fugă? E încă în viaţă?

— A fost prietena mea, Bellamy!

Lacrimile curgeau pe obrajii lui Clarke, dar el le ignoră.

— Ea mi-a spus cum să vorbesc cu băieţii şi m-a pus să promit că o să-mi las părul desfăcut o dată pe săptămână. Obişnuiam să îi duc cărţi, iar ea le citea cu voce tare, cu voci ca ale personajelor, până s-a îmbolnăvit prea rău şi i le-am citit eu. Apoi, când mi-a cerut să o ajut, a trebuit, nu mi-a dat de ales…

— Să o ajuţi cum? întrebă el, cu voce joasă şi periculoasă.

— Eu… M-a implorat să fac durerea să dispară. Mi-a cerut…

Clarke suspină şi îşi şterse nasul cu dosul palmei.

— Să o ajut să moară.

— Minţi! zise el simţind cum i se face greaţă.

Cu o oră în urmă ar fi insistat că fata din faţa lui era incapabilă de aşa ceva, i-ar fi apărat onoarea, până la moarte. Dar acum îi părea o străină monstruoasă.

— Ea n-ar fi spus aşa ceva niciodată, mârâi el şi se ridică în picioare. Ar fi făcut orice să supravieţuiască jocului vostru bolnav.

— Bellamy, începu ea slab, nu înţelegi…

Vocea ei se stinse, în timp ce un suspin îi urcă în gât.

— Să nu îndrăzneşti să îmi spui ce înţeleg! i-o tăie el. Nu vreau să te mai văd niciodată. Poţi să îţi oferi serviciile celor de pe Pământ. N-ar fi amuzant? O întreagă populaţie de copii pe care să faci experimente.

Se răsuci pe călcâie şi plecă, lăsând-o pe Clarke singură şi tremurând în pădure. Bellamy porni orbeşte printre copaci, străduindu-se să nu plângă. N-ar fi trebuit să aibă încredere în Clarke, niciodată n-ar fi trebuit să-şi permită să se apropie de ea. Învăţase cu mult timp în urmă că singura persoană pe care se putea baza era el însuşi. Şi singura persoană care conta pentru el era Octavia. Deja pierduse prea mult timp. Era momentul să-şi recupereze sora. Gata cu amabilităţile faţă de pământeanca aceea. Gata cu joaca.

16. WELLS

Wells nu ştia cum să se furişeze înapoi în tabără fără să fie văzuţi, deşi, de data aceea, el şi Sasha nu aduceau mâncare – doar amintirile casei dărăpănate, care îi rămăsese în minte ca un strat fin de praf. Când o văzu pe Clarke ieşind din spatele unui copac mare, respiră uşurat.

Erau suficient de aproape de luminiş, astfel încât să i-o paseze pe Sasha lui Clarke şi să pretindă că o însoţise pe prizonieră la baie. Ea l-ar ajuta. Dintre toţi oamenii, Clarke îşi dăduse seama că era o prostie să o ţină pe Sasha legată în baracă.

Wells ridică mâna în semn de salut, apoi observă că ceva nu era în regulă. Clarke mereu se mişca sigură pe ea, fie că se ducea după o carte – în biblioteca de acasă –, fie că se grăbea să examineze vreo plantă care îi atrăsese atenţia. Era un şoc să o vadă că îşi târa picioarele de parcă trăgea după ea vreo greutate invizibilă.

— Clarke! o strigă el.

Schimbă o privire cu Sasha, care fu de acord să rămână unde era, apoi o luă la fugă. Când se apropie, văzu că avea ochii roşii. Clarke, care asistase la procesul părinţilor ei într-o tăcere de mormânt, plânsese?

— Te simţi bine?

— Da, zise ea privind drept în faţă şi evitând să-i întâlnească ochii.

Chiar şi fără lacrimi, ştia că minte.

— Haide, Clarke, zise el privind peste umăr, să se asigure că Sasha era suficient de departe să nu audă, după toate prin câte am trecut – după toată durerea pe care ne-am cauzat-o unul altuia –, nu crezi că îmi dau seama când ceva nu e în regulă?

Ea aprobă suspinând, dar nu zise nimic. Wells se încruntă.

— S-a întâmplat ceva cu Bellamy?

Se aştepta să îl trimită la plimbare, dar, spre surprinderea lui, se uită la el, cu ochii lucind de lacrimi.

— Îmi pare rău, Wells. Te-am pedepsit atât de mult timp. Ar fi trebuit să te iert…

Vocea ei se stinse şi se întoarse dinspre el.

— E în regulă, zise Wells ezitând şi îşi puse un braţ în jurul ei. Cumva, ştia că scuzele ei aveau legătură mai mult cu Bellamy

decât cu el. Cu ce pot să te ajut? Vrei să mă duc să îl caftesc?

— Nu, suspină ea, dar măcar zâmbi.

Înainte ca el să spună altceva, ochii i se făcură mari, când privirea ei prinse ceva, peste umărul lui. Pentru o clipă, crezu că se uită la Sasha, dar când se întoarse şi urmă privirea lui Clarke, neliniştea lui se transformă în groază. Ceva atârna de o creangă a unui copac înalt şi gros, rotindu-se încet, în timp ce se lovea de trunchi. *E un om*, se gândi Wells, înainte să îşi dea seama că era imposibil. Capul nimănui nu avea cum să atârne aşa. Faţa nimănui nu putea să fie atât de vânătă. În spatele lui, Clarke scoase un sunet pe care el nu-l mai auzise, pe jumătate ţipăt, pe jumătate geamăt. Wells înaintă câţiva paşi, aşteptând ca mintea lui să-i ofere o explicaţie, dar degeaba.

— Nu, zise el tare, clipind repede, să alunge imaginea, cum făcea cu mesajele de pe cornee.

Dar imaginea care se rotea nu dispăru. Era o fată mică şi, cu toate că faţa îi era atât de umflată că nu putea fi recunoscută, îşi dădu seama cine era după părul negru strălucitor. Încheieturile subţiri şi mâinile mici care mereu îl surprinseseră cu puterea lor.

— Priya, şopti Clarke în spatele lui.

Veni împleticindu-se până lângă el şi îl prinse de braţ. Pentru prima dată de când aterizaseră pe Pământ, era prea îngrozită să facă altceva decât să se uite. Frânghia care era înfăşurată în jurul gâtului fetei îi intrase în piele, piele care fusese aurie cu câteva ore în urmă şi care acum era de un albastru-vânăt.

— Trebuie să o dăm jos, zise Wells, deşi ştia că nu mai puteau să o ajute.

Înaintă un pas clătinându-se, apoi îşi dădu seama că Sasha deja se urca în copac.

— Dă-mi cuţitul, zise ea şi începu să se târască de-a lungul crengii. Acum! îi ordonă, când văzu că Wells nu se mişcă. Apoi el înaintă câţiva paşi împleticiţi, în timp ce căuta prin buzunar după cuţit, pe care i-l întinse Sashei, care îl prinse cu o singură mână. Fără o vorbă, ea tăie frânghia care o lega pe Priya de copac şi o lăsă în jos cu grijă.

— Crezi că… că şi-a făcut asta singură? întrebă Wells şi se întoarse, în timp ce Clarke verifică gâtul învineţit, să vadă dacă se mai simţea pulsul pe care, însă, toţi ştiau că nu îl va mai simţi. Priya cea liniştită, săritoare, de neclintit. De ce să fi făcut

ea aşa ceva? Să îi fi fost îngrozitor de dor de casă? Sau simţise că nu aveau nicio şansă? Sentimentul de vină începu să îşi croiască drum spre suprafaţă, de dincolo de groază. Ar fi putut face mai mult ca ea să se simtă în siguranţă?

— Nu, zise Sasha, cu voce tremurândă.

Coborâse din copac, iar acum era la câţiva metri în spatele lui.

— Încă nu sunt sigură, zise Clarke, fără să îşi ia ochii de la Priya. Va trebui să mai verific urmele de pe gâtul ei, poziţia frânghiei…

Vocea i se stinse. Wells ştia că lui Clarke nu-i plăcea rolul de medic legist.

— Nu s-a sinucis, zise Sasha, mai ferm, de data aceea.

— Şi de unde ştii? întrebă Clarke şi, în sfârşit, îşi luă ochii de la Priya.

Wells nu îşi dădea seama dacă lui Clarke nu îi plăcea că îi era pusă la îndoială autoritatea medicală sau intruziunea cuiva din afară în durerea ei.

— Picioarele ei, zise Sasha încet şi arătă spre ele.

Până în clipa aceea, Wells nu îşi dăduse seama că Priya avea picioarele goale. Înaintă şi se uită mai atent, încercând să vadă despre ce vorbea Sasha. Pe tălpile ei erau urme care la început i se păru că semănau cu urme de mizerie. Dar când se apropie văzu că erau tăieturi, nişte tăieturi în formă de litere.

— Of, Doamne, zise Clarke.

Era un mesaj scris în carnea ei. Câte un cuvânt pe fiecare talpă mică. *Plecaţi. Acasă.*

Nu mai trebuia să-şi facă griji pentru întoarcerea Sashei în baracă. În momentul în care sunetul paşilor şi strigătele înăbuşite vestiră că oamenii veneau să vadă de ce strigase Clarke, Wells o trimise pe Sasha înapoi în pădure, cu instrucţiuni să se furişeze înapoi în luminiş, când se va face linişte. Pe măsură ce zvonurile despre Priya se vor răspândi, luminişul se va umple de suficientă zarvă ca nimeni să nu observe dispariţia ei.

Zece minute mai târziu, Eric şi o fată de pe Arcadia cărau trupul Priyei în jos pe deal, în timp ce Antonio o escorta pe Clarke, care avea ochii holbaţi şi tremura. Wells îşi dori să o fi putut ajuta el – mai ales având în vedere cât de supărată fusese

mai devreme în legătură cu Bellamy –, dar cineva trebuia să investigheze locul crimei, înainte ca soarele să apună.

Se uită cum ceilalţi porneau în urma trupului. Îndată ce procesiunea funerară improvizată dispăru după copaci, începu să se uite pe jos, încercând să îşi dea seama dacă Priya fusese prinsă în pădure sau târâtă din altă parte. Wells încercă să nu se gândească la cât de speriată trebuie să fi fost sau la ce trebuie să-i fi făcut atacatorii ca să o forţeze să tacă. Încercă să nu se gândească dacă simţise cuţitul intrând în tălpile ei sau dacă aşteptaseră să moară mai întâi şi abia apoi scriseseră în carnea ei.

Se căţără pe creangă, să vadă resturile de frânghie. Părea să fie una dintre frânghiile subţiri, din nailon, cu care legaseră pe navă cutiile cu provizii. Asta însemna că pământenii fuseseră în tabăra lor. Pe măsură ce tot mai multe gânduri sumbre puneau stăpânire pe determinarea lui, un alt ţipăt se auzi dintre copaci şi făcu să îi tremure inima în piept.

Sasha.

Cu o singură mişcare sări de pe creangă şi o luă la fugă.

Ţipătul se auzi din nou, mai tare. Wells alergă mai repede, înjurând de fiecare dată când aluneca pe noroi sau se împiedica de vreo piatră. Goni pe cărarea formată de paşii celor care mergeau des spre izvor, urmând zgomotele, care îl duceau mai adânc în pădure. Când trecu printr-o grămadă de tufişuri şi îi văzu pe Sasha şi pe Bellamy, prima reacţie fu una de uşurare. Bellamy auzise şi el ţipetele şi venise acolo repede. Dar apoi două detalii ale scenei îi săriră în ochi: teama de pe faţa Sashei şi sclipirea metalică de la gâtul ei.

Bellamy avea braţul înfăşurat în jurul gâtului ei, pe la spate, şi ţinea apăsat pe pielea ei ceva ascuţit şi lucios.

— Spune-mi unde au dus-o prietenii tăi pe sora mea, zicea el, cu ochii bulbucaţi. Unde trăiesc oamenii tăi? Ce fac cu ea?

Sasha trase aer în piept şi şopti ceva ce Wells nu auzi. Cu un strigăt, el se repezi şi îl puse pe Bellamy la pământ.

— Eşti nebun? strigă Wells şi dădu cu piciorul în bucata de metal – o bucată din rămăşiţele navei – din mâna lui Bellamy.

Se întoarse spre Sasha, care îşi strânsese braţele în jurul taliei, tremurând.

— Eşti bine? o întrebă el mai blând.

Ea aprobă, dar când duse mâna la gât se murdări de sânge.

— Lasă-mă să văd.
Wells îi dădu la o parte părul să vadă mai bine. Era o rană mică, la baza gâtului, dar numai o zgârietură. Avea să fie bine. Wells nu voia să se gândească ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi ajuns mai târziu.
— Ce naiba? strigă el întorcându-se spre Bellamy, care se ridica în picioare clătinându-se.
Când Bellamy zări sângele de pe gâtul Sashei, parcă păli uşor, dar tonul lui era ofensat.
— Făceam ce trebuia să fac pentru a o aduce pe Octavia înapoi. E evident că sunt singurul căruia încă îi pasă de ce se întâmplă cu ea.
Se uită spre Sasha.
— Nu aveam de gând să îi fac rău. Am vrut doar să îi arăt că nu e un joc. E vorba de viaţa surorii mele.
— Trebuie să stai naibii departe de ea, zise Wells păşind în faţa Sashei.
Faţa lui Bellamy se strâmbă într-un rânjet.
— Serios? De partea cui eşti, Wells? Cu fiecare zi care trece, şansele mele de a o găsi pe Octavia scad. Ce crezi că face, e la un ceai cu pământenii? Se prea poate să o tortureze.
Durerea din vocea lui făcu să se dezlănţuie ceva în pieptul lui Wells. Ştia cum se simţea Bellamy, groaza şi disperarea care îl împingeau să se poarte astfel, pentru că exact aşa se simţise şi el când aflase că Clarke urma să fie executată.
— Ştiu, zise Wells, străduindu-se să-şi păstreze tonul normal. Dar nu mai încerca să răneşti pe cineva, da? Nu aşa trebuie procedat.
— Te rog, spuse Bellamy. Dacă aş fi încercat cu adevărat să îi fac rău, ar fi fost plin de sânge pe jos acum.
— Ajunge! strigă Wells, cu voce dură. O duc pe Sasha înapoi în tabără. Îţi sugerez să rămâi aici până o să fii pregătit pentru o discuţie raţională.
Wells o prinse pe Sasha de încheietură şi porni cu ea înapoi spre luminiş.
— Trădător, îl auzi pe Bellamy mormăind în barbă.
Încercă să-l ignore, dar nu reuşea să nu se întrebe dacă nu cumva Bellamy avea dreptate. Era fraier că avea încredere în Sasha? Privi spre faţa ei, care era împietrită, uitându-se drept înainte. Fără să vrea, în minte îi reveni o imagine cu trupul

spânzurat al Priyei. *Au fost la noi în tabără.* Folosiseră frânghia lor să o omoare.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat acolo, zise Wells încet. Te simţi bine?

— Da, sunt bine.

Dar vocea ei încă tremura şi o simţea şi pe ea tremurând. Apoi antebraţul ei se răsuci şi îşi strecură palma în a lui, tot cu privirea aţintită în faţă şi cu chipul impasibil. Wells nu zise nimic pe drumul înapoi spre tabără, doar se ţinură de mâini.

17. GLASS

— Nu te uita, zise Luke şi o trase pe Glass de lângă corpul de pe jos.

Ea întoarse privirea, înainte să apuce să vadă dacă era un gardian sau un civil. Nu ştia nici măcar dacă era bărbat sau femeie. Glass nu era sigură la ce se aşteptase. Chiar crezuse că podul se va deschide şi toţi cei de pe Walden şi de pe Arcadia vor trece pe Phoenix calm şi în ordine, salutându-i politicos pe cei care îi lăsaseră să moară? Nu, ştiuse că nu va fi simplu şi organizat. Dar nu se aşteptase la hărmălaia care umpluse podul când se ridicase bariera, un asurzitor cor de suspine, şi strigăte, şi ovaţii, şi ţipete. Nu se aşteptase să se audă o voce masculină din difuzoare. În ultimii şaptesprezece ani, difuzoarele publice de pe Phoenix fuseseră folosite doar pentru anunţurile stupide, înregistrate, citite de aceeaşi voce feminină care semăna cu a unui robot. „Vă rugăm: nu uitaţi să respectaţi ora stingerii” şi „Orice semne de boală vor fi raportate persoanelor care monitorizează starea de sănătate”. Dar când primul val de oameni năvăli peste pod, o voce cu totul diferită răsună peste vacarm.

— Toţi rezidenţii de pe Walden şi Arcadia trebuie să se întoarcă imediat pe navele lor. Aceasta este singura avertizare. Toţi cei care trec vor fi împuşcaţi.

Să auzi vocea unui bărbat în difuzoare era la fel de derutant ca vederea podului închizându-se, aproape ca şi cum nava ar fi fost capturată. Dar nici măcar acest lucru nu era la fel de tulburător ca vederea unei duzini de gardieni mărşăluind spre pod, cu armele ridicate. Chiar şi aşa, Glass nu se aştepta ca ei chiar să împuşte pe cineva.

Se înşela.

Gardienii deschiseră focul asupra primului val de waldeniţi care traversară podul, dar nici acest lucru nu fu suficient să oprească mulţimile care se buluciră spre gardieni, să le ia armele. În câteva minute, Phoenix era plină de arcadieni şi waldeniţi. La început, cei mai mulţi păreau doar uşuraţi că pot respira, trăgeau în piept aerul cu oxigen. Dar apoi începură să se împrăştie pe Phoenix, luând cu ei orice puteau, pe post de arme, şi intrând peste localnici, să fure. Rapid, situaţia deveni

violentă şi scăpă de sub control.

Luke o trase pe Glass într-o parte, în timp ce doi bărbaţi alergară pe lângă ei, fiecare cu câte o cutie mare de batoane de proteine. Apoi o altă pereche de waldeniţi coti, dar aceştia nu cărau provizii, trăgeau după ei un gardian care îşi pierduse cunoştinţa. Glass duse mâna la gură îngrozită, privind cum capul tânărului gardian se mişca dintr-o parte în alta. Pe un obraz avea o vânătaie mare şi sângera dintr-o tăietură de pe umăr, lăsând în urmă o dâră de sânge. Îl simţea pe Luke încordat lângă ea şi îl prinse de braţ, să îl oprească.

— Nu, îi şopti. Lasă-i să plece.

Luke privi cum cei doi cotiră cu gardianul târât şi dispărură, deşi încă le auzeau râsetele pe coridor.

— Puteam să îi dobor, zise el îmbufnat.

În altă situaţie, poate că Glass ar fi zâmbit la indignarea lui, dar în clipa aceea simţea o panică tot mai mare. Se gândea doar să o găsească pe mama ei şi să se îndrepte spre puntea de lansare. Spera doar că era în siguranţă acasă, că nu îi trecuse prin cap să se aventureze în haosul acela. Glass îşi iubea mama, dar ştia că niciodată nu se descurcase prea bine în situaţii de criză. De-a lungul anilor, îşi dăduse seama că existau unele bătălii cărora Sonja, pur şi simplu, nu putea să le facă faţă. Astfel învăţase Glass să lupte pentru amândouă.

I se părea ciudat să se întoarcă singură de la magazinul de schimb, neînsoţită de Cora sau Huxley, pălăvrăgind despre ce cumpăraseră sau plănuind cum să ascundă de părinţii lor câte puncte cheltuiseră. Absenţa lor o făcu pe Glass mai conştientă de cât de goale îi erau buzunarele. Cu doar câteva minute în urmă, avusese în ele ultimul colier al mamei sale.

Mama lui Huxley apăruse la cabina cu bijuterii exact când Glass începuse să negocieze cu vânzătorul în legătură cu câte puncte merita colierul.

— E un obiect frumos, scumpo, murmurase ea şi îi aruncase un zâmbet plin de milă, înainte să se aplece să îi spună ceva unei femei pe care Glass nu o recunoscuse.

Roşise, dar continuase să se tocmească. Ea şi mama ei aveau nevoie de punctele acelea de raţie. Învârtindu-se pe acolo, simţise ochii tuturor pe ea. Cei de pe Phoenix erau uşor şocaţi de scandalul din jurul familiei sale. Aventurile nu erau ceva nou,

dar ca cineva să se mute era un pas uriaş, având în vedere criza de locuinţe. Şi, potrivit regulamentelor, doi oameni nu puteau să ocupe un apartament de trei persoane, astfel că Glass şi Sonja fuseseră forţate să se mute într-un apartament mai mic, într-o zonă nu tocmai bună. Acum, fără punctele de raţie ale tatălui ei, care înainte păruseră fără sfârşit, trebuiau să vândă tot ce aveau, să nu ajungă să trăiască doar cu apă şi pastă de proteine.

Glass coti pe hol şi răsuflă uşurată când văzu că era gol. Singurul avantaj al faptului că trăiau într-un astfel de loc era că nu dădea peste oameni pe care îi cunoştea. Sau pe care îi cunoscuse. Trecuseră săptămâni de când Cora abia dacă o saluta pe hol şi o înghiontea pe Huxley, când îi zâmbea lui Glass. Wells era singurul dintre prietenii ei care se purta de parcă nimic nu s-ar fi schimbat, dar el începuse recent pregătirea ca ofiţer, iar asta îl ţinea atât de ocupat încât abia avea timp să o viziteze pe mama lui la spital, nu să mai iasă cu Glass.

Apăsă cu palma pe senzorul uşii şi intră, strâmbând din nas. Vechiul lor apartament mereu mirosea a fructe scumpe de seră şi a parfum şi încă nu se obişnuise cu mirosul rânced, de neaerisit, al acelui apartament mai mic. Era întuneric înăuntru, aşadar Sonja nu era acasă. Luminile erau conectate la senzorii de mişcare. Dar, când Glass intră, nu se aprinseră. Era ciudat. Mişcă mâna în sus şi în jos, dar tot nu se întâmplă nimic. Oftă. Acum trebuia să trimită o cerere către administraţie şi avea să dureze o veşnicie. Cândva, tatăl ei i-ar fi trimis un mesaj prietenului său Jessamyn – şeful unităţii de reparaţii – şi s-ar fi rezolvat imediat. Dar Glass nu putea digera ideea de a cere favoruri de la tatăl ei.

— Glass? Tu eşti?

Sonja se ridică de pe canapea, o siluetă fără formă, în lumina slabă. Porni către Glass, dar ţipă când se lovi de ceva care căzu pe podea.

— De ce stai în beznă? întrebă Glass. Ai trimis vreun mesaj celor de la administraţie?

Sonja nu răspunse.

— O s-o fac eu, zise Glass iritată.

— Nu, nu o face. Nu va funcţiona.

Sonja părea ostenită.

— Ce vrei să spui?

Ştia că ar fi trebuit să se străduiască să fie răbdătoare cu mama ei, dar fusese atât de exasperantă în ultima vreme.

— Senzorul nu e stricat. Ne-am consumat cota de curent şi nu mai avem puncte de raţie să plătim.

— Cum? E ridicol. Nu ne pot face asta.

— Nu avem de ales. Va trebui să aşteptăm până…

— Nu aşteptăm, zise ea indignată.

Se răsuci pe călcâie şi ieşi din apartamentul întunecat.

Biroul tatălui Corei era la capătul unui coridor lung, unde lucrau cei mai mulţi şefi de departament. Holul nu era foarte aglomerat – din experienţa ei, cei mai mulţi dintre şefii desemnaţi de Consiliu petreceau foarte puţin timp în birouri –, dar stomacul tot i se strânse la gândul că ar putea da peste unul dintre prietenii tatălui ei.

Asistentul domnului Drake, un bărbat tânăr, pe care Glass nu îl recunoscu, stătea la un birou şi aranja nişte cifre într-un holograf. Se uită la ea şi ridică o sprânceană.

— Pot să te ajut?

— Trebuie să vorbesc cu domnul Drake.

— Mă tem că şeful resurselor e ocupat momentan. Ce-ar fi să lăsaţi un mesaj şi îl voi anunţa…

— E în regulă. Îl voi anunţa eu.

Glass îi oferi un zâmbet încrezut, trecu pe lângă el şi intră în birou. Tatăl Corei ridică privirea, din spatele biroului, când Glass intră. Pentru o clipă, doar o privi surprins, dar apoi faţa lui fu acoperită de un zâmbet larg, prefăcut.

— Glass! Ce surpriză plăcută! Ce pot să fac pentru tine, scumpo?

— Puteţi să-mi reporniţi lumina. Sunt sigură că a fost doar o greşeală. Nu ne-aţi lăsa intenţionat să stăm în beznă următoarea lună.

Domnul Drake se încruntă, bătând cu degetele în birou, şi deschise un fişier de pe monitor.

— Ei bine, aţi depăşit raţia, aşa că, dacă nu mai aveţi puncte de transferat în cont, mă tem că nu se poate face nimic.

— Amândoi ştim că asta e o minciună. Sunteţi şeful Resurselor, puteţi face orice vreţi.

Îi aruncă lui Glass o privire rece, evaluatoare.

— Trebuie să mă gândesc la bunăstarea întregii Colonii. Dacă

cineva consumă mai mult decât i se cuvine, ar fi iresponsabil din partea mea să fac excepţii. Glass înclină capul într-o parte.

— Deci faptul că aţi dat mită ca să aveţi acces la sere şi vindeţi fructe pe piaţa neagră nu se pune ca excepţie? zise ea, cu prefăcută inocenţă.

Domnul Drake se înroşi.

— Habar nu am despre ce vorbeşti.

— Scuze. Probabil că am înţeles-o greşit pe Cora. O să-l rog pe prietenul meu Wells să-mi explice. El ştie mult mai multe despre astfel de lucruri, din moment ce e fiul cancelarului.

Domnul Drake rămase tăcut o clipă, înainte să-şi dreagă vocea.

— Cred că pot să fac o excepţie, de data asta. Acum ar trebui să pleci, am o şedinţă.

Glass zâmbi larg.

— Mulţumesc foarte mult pentru ajutor, zise ea, apoi ieşi din birou, oprindu-se doar pentru a-l saluta din cap pe asistent.

Când ajunse acasă, curentul era deja pornit.

— Tu ai făcut asta? întrebă Sonja, arătând uimită spre lumini.

— Doar am lămurit o mică neînţelegere, zise ea şi porni spre bucătărie, să vadă care erau opţiunile pentru cină.

— Mulţumesc, Glass. Sunt foarte mândră de tine.

Glass simţi un imbold de satisfacţie, dar când se întoarse să îi zâmbească Sonjiei îşi dădu seama că mama ei deja se dusese în dormitor. Zâmbetul ei dispăru privind spre locul unde fusese mai devreme Sonja. Toată viaţa crezuse că nu va fi niciodată la fel de frumoasă ca mama ei, la fel de fermecătoare. Dar poate că ea avea să reuşească în privinţele în care mama ei eşuase. Va găsi o soluţie pentru a obţine ce îşi dorea – ce avea nevoie –, chiar şi atunci când genele ei lungi nu vor reuşi să convingă, când trupul ei nu va mai fi tânăr şi frumos. Va fi mai mult decât drăguţă. Va fi puternică.

Holul unde se afla apartamentul lui Glass era surprinzător de pustiu. Nu era sigură dacă era un semn bun sau rău. Cu inima bătându-i cu putere, se îndreptă spre uşa lor şi apăsă cu degetul mare pe scanner, în timp ce Luke îi puse o mână pe umăr, să o liniştească. Dar, înainte ca aparatul să îi citească amprenta, uşa se deschise.

— Of, Doamne, Glass!

Într-o clipă, braţele mamei sale erau în jurul ei.

— Cum te-ai întors? Podul e închis…

Vocea ei se stinse, când îl văzu pe Luke. Glass se pregăti ca uşurarea Sonjei să se transforme în dispreţ, la vederea lui, a băiatului pe care îl acuza că îi distrusese viaţa. Dar, spre surprinderea ei, Sonja păşi afară şi îi luă mâna lui Luke.

— Mulţumesc, zise cu demnitate. Mulţumesc că ai adus-o înapoi.

Luke aprobă, evident, neştiind cum să răspundă, dar bunele lui maniere şi autocontrolul câştigară, ca de obicei.

— De fapt, Glass a fost cea care m-a adus. Aveţi o fiică foarte curajoasă, doamnă Sorenson.

Sonja zâmbi, îi dădu drumul lui Luke şi-o cuprinse cu braţul pe Glass.

— Ştiu.

Îi conduse înăuntru, în sufrageria mică, dar curată. Glass privi în jur, dar nu văzu niciun semn că mama ei ar fi împachetat sau vreo altă intenţie de a pleca.

— Ce se întâmplă pe aici? întrebă, fără să stea pe gânduri. Au idee cât va mai ţine oxigenul? Au vreun plan de evacuare?

Sonja scutură din cap.

— Nimeni nu ştie. Cancelarul nu a ieşit din comă, tot Rhodes e la conducere.

Glass simţi tristeţe pentru Wells, trecuseră trei săptămâni; era posibil ca tatăl lui să nici nu-şi revină. Nu la timp să reuşească să plece de pe navă.

— Şi ce le spun oamenilor? întrebă Glass, privind-o pe mama ei.

Cu o noapte înainte să fugă, îi văzuse pe mama ei şi pe Rhodes împreună şi păruseră mai apropiaţi decât ar fi trebuit să fie nişte simpli prieteni. Dar Sonja doar scutură din cap.

— Nimic. Nu s-a mai anunţat nimic.

Oftă şi se întristă.

— Dar oamenii vorbesc, desigur. Odată ce au închis podul, a devenit clar că… ei bine… că situaţia nu se îmbunătăţeşte.

— Dar navele? A zis cineva ceva?

— Nu oficial. Intrarea spre puntea de lansare e tot închisă, din câte ştiu. Dar oamenii au început să se îndrepte spre ea, să fie pregătiţi.

Nu era nevoie să spună mai mult. Nava era prevăzută cu

suficiente nave pentru populaţia iniţială de pe Colonie. După secole în spaţiu, numărul oamenilor era de patru ori mare. Nici măcar controlul sever al populaţiei, adoptat cu un secol în urmă, nu reuşise să ajute prea mult.

Pentru copiii de pe Phoenix, numărul limitat de nave fusese mereu doar un motiv de glume. Când cineva răspundea greşit în clasă sau o dădea în bară în timpul unui joc pe pista gravitaţională, unul dintre prieteni avea inevitabila replică: „O să dăm altcuiva locul tău de pe navă”. Râdeau fără probleme, deoarece se presupunea că oamenii vor sta pe Colonie cel puţin încă un secol. Iar când, în sfârşit, aveau să se întoarcă pe Pământ, va fi suficient timp ca navele să îi ducă pe toţi pe rând. Nimeni nu îşi imaginase vreodată ce s-ar întâmpla dacă ar fi nevoie de o evacuare rapidă. Perspectiva era prea sumbră.

— Ar trebui să plecăm, atunci, zise Glass ferm. Nu are rost să aşteptăm un anunţ. Până atunci, va fi prea târziu. Toate locurile vor fi ocupate.

— Să îmi iau lucrurile, zise Sonja, apoi privi în jur şi făcu un scurt inventar al puţinelor ei bunuri.

— Nu avem timp, zise Luke şi o luă de braţ pe mama lui Glass, conducând-o spre uşă. Nimic nu merită să pierdem şansa de a pleca pe Pământ.

Sonja aprobă, cu ochii scânteind de teamă, şi îl urmă pe Luke spre uşă.

Pe măsură ce se apropiau de puntea de lansare, coridoarele erau tot mai aglomerate – pline cu phoenicieni neliniştiţi, unii cu bagaje şi copii după ei, alţii doar cu hainele făcute boccea. Luke o prinse pe Glass cu o mână şi pe Sonja cu cealaltă, îndrumându-le prin mulţime, spre casa scării. Glass încercă să evite contactul vizual cu oricine. Nu voia să îşi amintească feţele lor, când se va gândi la moarte.

18. CLARKE

— Nu e grav, îi zise Sashei, când îi termină de curăţat rana de la gât şi se întoarse să caute prin cutia lor cu bandaje, care se împuţinau.

Clarke ezită, neştiind dacă să folosească sau nu unul dintre puţinele bandaje rămase. Deşi rana Sashei nu era adâncă şi cu siguranţă avea să se vindece singură, ar fi fost bine să poată să facă ceva.

— O să fii bine, îi zise, dorindu-şi să poată spune la fel şi despre fata întinsă în celălalt capăt al barăcii, cu faţa desfigurată acoperită cu o pătură, pe care nimeni nu voia să o dea la o parte.

Clarke ceruse să mai examineze trupul Priyei, înainte să o îngroape, să vadă dacă era vreo dovadă importantă pe care ea şi Wells puteau să o fi ratat, din cauza şocului şi a groazei.

Wells îi făcu semn din cap, de la uşă, unde stătea de pază, iar Clarke îl urmă afară.

— Bellamy a luat-o razna, îi şopti el şi îi explică ce făcuse, cum încercase să o oblige pe Sasha să-i dea o informaţie pe care ea nu o avea. Trebuie să vorbeşti cu el.

Clarke oftă. Nu se îndoia că ea îl făcuse să fie aşa; faptul că îi spusese despre Lilly îl înnebunise. Dar nu îşi închipuia că poate să îi spună lui Wells ce se întâmplase în pădure.

— Nu o să mă asculte, îi zise privind prin luminiş, cumva uşurată, dar şi dezamăgită că nu îl vedea pe Bellamy pe acolo.

— O să-l caut, zise Wells obosit. Vrei să rămâi aici, cu ochii pe Sasha? Dacă Bellamy se întoarce şi nu o găseşte, ne va omorî pe toţi.

Se strâmbă auzind cum sunau cele spuse, apoi închise ochii şi îşi frecă tâmplele. Mâna lui Clarke se întinse spre el fără să vrea, obişnuită să-i ciufulească părul, de câte ori stresul îl făcea să semene în mod ciudat cu tatăl său. Se opri la timp şi, în schimb, îi puse mâna pe umăr.

— Ştii că nu e vina ta, da?

— Da, ştiu.

Cuvintele sunară mai tăios decât intenţionase, pentru că oftă şi scutură din cap.

— Scuze, adică, mulţumesc.

Clarke aprobă, apoi se uită peste umăr, spre baraca-infirmerie.

— Chiar trebuie ca ea să stea acolo? Îmi pare nemilos să o punem să stea atât de aproape de…

Se opri, înainte să spună *cadavru*.

— Priya.

Wells se înfioră, apoi se uită cu un aer de revoltă spre cealaltă parte a luminişului, unde stătea Graham cu prietenii lui. Erau prea departe să audă, dar privirile lor se mutau de la mormântul pe care îl săpa Eric la infirmeria din spatele lui Wells şi Clarke.

— Cred că e mai bine să o ţinem departe de ceilalţi, deocamdată. Nu putem risca să îi enervăm pe pământeni, dacă i se întâmplă ceva. Uite ce au făcut deja, fără să îi provocăm.

Vorbea calm, logic, pe acelaşi ton pe care îl folosea când era vorba despre cărat apa şi făcut focul, dar era ceva în expresia lui care o făcea pe Clarke să se întrebe dacă nu cumva avea şi alt motiv pentru care dorea să o ştie pe Sasha în siguranţă.

— Bine, aprobă ea.

După ce Wells plecă, trase aer în piept şi se întoarse în baracă. Sasha stătea cu picioarele încrucişate pe pat şi îşi plimba degetul de-a lungul bandajului de la gât.

— Încearcă să nu îl atingi, zise Clarke şi se puse pe marginea propriului pat. E curat, iar mâinile tale nu sunt.

Mâinile Sashei căzură în poală şi aruncă o privire spre Priya.

— Îmi pare rău, zise ea, nu pot să cred că i-au făcut asta.

— Mulţumesc, zise Clarke încordată, neştiind cum să reacţioneze.

Dar când văzu că durerea de pe faţa Sashei era reală, se înmuie.

— Îmi pare rău că am adus-o aici, cu tine. Nu e pentru mult timp.

— E în regulă. Nu trebuie să vă grăbiţi. E important să petreci timp cu cei morţi. Noi întotdeauna aşteptăm până la al treilea apus, să îngropăm pe cineva.

Clarke se uită la ea.

— Vrei să spui că lăsaţi corpul afară?

Sasha aprobă.

— Oamenii jelesc diferit. E important să oferi tuturor ocazia să îşi ia rămas-bun.

Se opri şi o privi pe Clarke gânditor.

— Presupun că pe Colonie e altfel. Moartea e mai rară acolo, nu? Aveţi medicamente pentru orice?

Vocea ei era un amestec de curiozitate şi nostalgie, lucru care o făcu pe Clarke să se întrebe ce fel de provizii aveau cei de pe Pământ şi câţi oameni pierduseră din astfel de lipsuri.

— Pentru multe. Dar nu pentru orice. Un prieten şi-a pierdut mama acum câţiva ani. A fost groaznic. A stat în spital multe luni, dar în final nu au avut ce să-i facă.

Sasha îşi duse genunchii la piept. Îşi dăduse jos cizmele negre din piele şi rămăsese în şosetele groase, care i se întindeau până în sus pe gambe.

— Mama lui Wells, nu-i aşa?

Clarke clipi surprinsă.

— El ţi-a spus?

Sasha se întoarse şi începu să se joace cu tivul neregulat al bluzei negre.

— Nu, doar mi-am dat seama că a suferit mult. Se vede în ochii lui.

— Ei bine, a provocat şi el ceva suferinţă, zise Clarke, ceva mai dur decât intenţionase.

Sasha ridică privirea şi se uită la ea cu o expresie mai degrabă curioasă decât jignită.

— Nu toţi am făcut asta? Ştii, e ciudat. Când mă gândeam la copiii de pe Colonie, îmi imaginam că toţi eraţi complet lipsiţi de griji. În fond, ce probleme puteaţi avea? Aveaţi roboţi care să vă ajute, medicamente care permiteau oricui să trăiască până la 150 de ani şi vă petreceaţi toată ziua înconjuraţi de stele.

— Roboţi? repetă Clarke, simţind că se încruntă. Unde ai auzit asta?

— Din poveştile oamenilor. Ştiam că probabil cele mai multe nu erau adevărate, dar era amuzant să ni le închipuim.

Se opri, cu un aer ruşinat, apoi se încălţă din nou cu cizmele.

— Vino, vreau să îţi arăt ceva.

Clarke se ridică încet.

— I-am spus lui Wells că vom rămâne aici.

— Deci el e şeful?

Era o întrebare nevinovată, dar tot o irită pe Clarke. Da, Wells se străduise să evite haosul în tabără, dar asta nu însemna că el trebuia să le dea tuturor ordine.

— Nu e şeful meu. Deci, unde mergem?

— E o surpriză.
Văzând că ezită, Sasha oftă.
— Încă nu ai încredere în mine?
Clarke cântări întrebarea.
— Cred că am încredere în tine la fel cum am în oricine de aici. La urma urmei, nu eşti pe Pământ pentru că ai comis o infracţiune.
Sasha se uită la ea confuză, dar, înainte să aibă timp să întrebe ceva, Clarke se întoarse să îşi verifice scurt pacienţii. Molly şi Felix erau la fel, dar era ceva ciudat la buzele fetei de pe Walden. Păreau pătate cu ceva, era sânge? Clarke îşi reprimă o tresărire, când îşi aminti de ultimele zile ale lui Lilly, când gingiile ei sângeraseră atât de tare, încât abia mai putea vorbi. Dar când luă o haină să şteargă sângele de la gura fetei, aceasta se şterse uşor, de parcă era…
— Eşti gata?
Clarke se întoarse cu un oftat şi aprobă. Poate că Sasha putea să-i arate nişte plante medicinale pe care le foloseau pământenii. În faza aceea, era gata să încerce orice.
Deschise uşa şi ieşiră în luminiş.
— E în regulă, le strigă ea băiatului şi fetei pe care Wells îi pusese să păzească baraca, pe un ton cât mai autoritar. O duc doar la baie.
Fata se uită la ele neîncrezătoare, dar băiatul aprobă.
E în regulă, îl văzu Clarke mimând către fată, care tot nu era convinsă.
Clarke nu o învinovăţi. Încă nu exista nicio dovadă care să susţină cele spuse de Sasha despre rebelii de pe Pământ. După ce trecură de linia copacilor, Clarke simţi fiori pe ceafă şi începu să se întrebe dacă fusese o idee bună să plece în pădure doar cu Sasha. Un gând teribil îi trecu prin minte. Dacă Sasha fusese cea care îi omorâse pe colonişti?
Mergeau tăcute. Sasha se opri să examineze o plantă ce creştea de-a lungul unui buştean căzut, dar Clarke se gândea doar la cât de mult se îndepărtaseră de tabără şi dacă cineva ar auzi-o strigând. Îi tot revenea în minte Priya, faţa ei vânătă şi umflată şi cuvintele teribile scrise pe tălpile ei.
Îşi ridică privirea şi o văzu pe Sasha uitându-se la ea.
— Scuze, ce ziceai?
— Ziceam doar că probabil ar trebui să smulgeţi astea, cresc

îngrozitor de aproape de tabăra voastră.

Clarke se uită la buştean, observând bobiţele roşii.

— Alea sunt bune? întrebă, brusc, incapabilă să îşi aducă aminte când mâncase ultima dată.

— Nu! Sunt foarte otrăvitoare, zise Sasha şi se întinse să o împiedice să le atingă, deşi Clarke nici nu se apropiase de ele.

Un gând îi străbătu mintea lui Clarke, apoi inima.

— Care sunt simptomele?

Sasha ridică din umeri.

— Vomiţi mult, cred. Practic, nu te poţi da jos din pat vreo săptămână.

Clarke trecu în revistă rapid simptomele copiilor bolnavi: greaţă, febră, oboseală.

— Of, Doamne, murmură ea, amintindu-şi de pata de la gura lui Molly. Asta e, zise şi se întoarse spre Sasha. De asta le e rău. Probabil că au mâncat din astea.

Sasha făcu ochii mari, apoi îi zâmbi.

— Deci se vor face bine. Se spune că nu trebuie să te apropii de ele, dar, dacă nu mănânci o tufă întreagă, nu sunt fatale.

Clarke răsuflă uşurată.

— Există vreun fel de antidot?

— Din câte ştiu eu, nu. Dar un prieten a mâncat câteva, îndemnat de cineva. Ar fi trebuit să vezi expresia de pe feţele părinţilor lui când au aflat, oh, Doamne. Dar după vreo săptămână şi-a revenit complet, adică s-a apucat de alte năzbâtii. Deci cred că trebuie doar să aştepţi.

Clarke zâmbi şi, înainte să se gândească mai bine, o îmbrăţişă.

— Aşadar, unde mă duceai? întrebă ea, brusc, fericită că era în pădure. Parcă nu mai fusese de o veşnicie în altă parte decât în baraca-infirmerie.

— Mai mergem. Nu mai avem mult.

Porniră din nou şi, după vreo zece minute, Sasha se opri, se uită peste umăr – să se asigure că nu era nimeni prin preajmă –, apoi dădu la o parte nişte tufişuri şi lăsă să se vadă intrarea într-un fel de tunel, în partea laterală a dealului.

— Pe aici, zise Saha. Vino. Eşti în siguranţă.

Din nou, Clarke simţi o urmă de nelinişte, când se gândi cât de departe erau de tabără. Dar când văzu zâmbetul Sashei, expresia de nerăbdare de pe faţa ei, suspiciunea îi dispăru. Ei

erau cei care o capturaseră pe Sasha, care o legaseră, nu îi dăduseră mâncare, o ţinuseră departe de ai ei. Dacă ea avea încredere în Clarke, atunci îi datora acelaşi lucru.

O privi pe Sasha cum se apleacă şi dispare în grotă, apoi trase aer în piept şi o urmă. Simţi o strângere în piept, când se trezi înconjurată de beznă. Întinse braţele lateral, încercând să-şi dea seama cât de mare era spaţiul acela. Apoi ochii i se obişnuiră cu lumina slabă şi văzu că grota era mai mare decât camera ei de pe Colonie. Era suficient aer şi suficient loc să stai drept, în picioare. Suprafaţa murdară de pe jos era acoperită cu grămezi de obiecte. Le recunoscu pe unele – cum ar fi scaune rupte, de pe navă, şi o tabletă veche, ca acelea pe care le dădeau copiilor să se joace, pe Colonie –, dar erau şi multe lucruri pe care nu le recunoştea: bucăţi de metal care semănau cu cele pe care ea le descoperise în pădure, dar nu erau chiar la fel.

— Ce sunt toate astea? întrebă Clarke şi îngenunche, să examineze un vas de apă crăpat.

— Le-am găsit după prăbuşirea primei nave, zise Sasha încet. Coloniştii au lăsat mare parte din ele unde a căzut nava, dar eu nu am putut să le las acolo, pur şi simplu. Mi-am petrecut toată viaţa închipuindu-mi cum e pe Colonie, iar când am dat peste lucruri reale, de acolo… a trebuit să aflu mai multe.

Se întinse şi luă tableta, cu un zâmbet ironic.

— Presupun că nu folosiţi astea să vă chemaţi roboţii.

Clarke se pregăti să facă o glumă despre trimiterea unui robot să facă ceva de mâncare, când o sclipire argintie îi fură privirea. Sasha îi urmă privirea.

— Acela e preferatul meu, zise ea şi îl luă de jos. Cred că e…

— Un ceas, zise Clarke, brusc, paralizată. Sasha o privi amuzată şi i-l întinse.

— Te simţi bine?

Clarke nu răspunse, nu putea să răspundă. Îşi trecu degetul peste cadran, apoi, tremurând, peste brăţara argintie.

— Clarke, o strigă Sasha, parcă de undeva de departe. Ce e?

Ea întoarse ceasul încet, deşi nu avea nicio îndoială, ştia ce va vedea. Erau acolo. Trei litere scrise în metal. *D.B.G*.

Era al tatălui său, un ceas care fusese transmis în familia ei de la strămoşul lor David Bailey Griffin, de când acesta îl luase cu el pe Phoenix, chiar înainte de Exod. Clarke clipi rapid. Nu putea fi adevărat. Probabil că avea halucinaţii. Ceasul acela nu

avea cum să ajungă pe Pământ. Tatăl ei îl purtase ultima dată când îl văzuse, cu câteva clipe înainte să moară. Înainte să i se facă injecţia letală şi să i se dea drumul în spaţiu. Îşi trecu degetul peste brăţară şi se înfioră. Parcă ţinea de mâini o stafie.

Până la urmă, o lăsară să-şi ia rămas-bun de la tatăl ei. Deoarece Clarke fusese judecată, dar nu şi condamnată încă, gărzilor li se permise să o escorteze până la centrul medical. Din păcate, decizia cancelarului venise prea târziu să o poată vedea pe mama ei. Îşi dădu seama că mama ei nu mai era, încă înainte ca gardienii să îi spună, vedea asta pe feţele lor. O conduseră într-o zonă a centrului medical în care nu mai fusese. Cei care învăţau medicina nu participau la execuţii. Tatăl ei stătea pe un scaun, într-o încăpere care, la o primă privire, părea o sală de examene oarecare, doar că acolo nu erau dulapuri cu medicamente, bandaje şi nici echipament medical – nimic din ce ar fi fost necesar pentru a salva o viaţă. Doar instrumentele necesare pentru a-i pune capăt.

— Clarke, zise tatăl ei, cu un zâmbet care nu îi ajunse la ochii mari, bântuiţi. O să fie bine.

Vocea îi tremura, dar continua să zâmbească. Ea se desprinse din mâinile gardienilor şi zbură spre el. Îşi promisese că nu va plânge, dar degeaba. Când îi simţi braţul în jurul ei, un val de suspine îi trecu prin tot corpul. Lacrimile îi curgeau pe faţă şi pe umerii tatălui ei.

— Trebuie să fii curajoasă, zise el, cu voce răguşită. O să te descurci, trebuie doar să fii puternică. Aniversarea ta de optsprezece ani nu e departe; te vor rejudeca atunci şi vei fi graţiată. Trebuie să fii.

Vocea lui deveni o şoaptă.

— Ştiu că vei fi bine, fata mea curajoasă.

— Tată, suspină ea. Îmi pare rău, îmi pare foarte rău, niciodată n-am vrut…

— Timpul a expirat, zise brusc unul dintre gardieni.

— Nu!

Clarke îşi înfipse unghiile în umărul tatălui ei, refuzând să-i dea drumul.

— Tată, nu, nu-i lăsa, nu!

El o sărută pe creştet.

— Nu e un rămas-bun, scumpo. Eu şi mama o să te revedem

în rai.

Rai? se gândi Clarke nedumerită. Pe neaşteptate, versul vechiului cântec îi apăru în minte. *Raiul e un loc pe Pământ.* Cum putea să se gândească la ceva atât de ridicol, într-un astfel de moment? El îi luă mâinile şi i le strânse în ale lui. Încă purta ceasul, nu i-l confiscaseră. Să i-l ceară? Ar fi fost ultima ei şansă să aibă ceva care să îi amintească de el. Dar gândul la tatăl ei care l-ar da jos cu mâini tremurânde, lăsându-şi încheietura ciudat de goală, când îl vor lega de masă, era prea mult pentru ea.

Un gardian o prinse de braţ.

— Haide.

Clarke strigă, ca arsă.

— Nu! ţipă ea şi încercă să se elibereze. Dă-mi drumul!

Ochii tatălui ei se umplură de lacrimi.

— Te iubesc, Clarke!

Clarke îşi înfipse picioarele în podea, dar fără folos. O traseră cu spatele.

— Te iubesc, tată, zise ea, printre suspine. Te iubesc.

Clarke strângea ceasul atât de tare, că îi amorţise palma. Îşi ţinea privirea pe secundar, dar desigur că nu se mişca; ceasul se oprise cu ani în urmă. Când îl întrebase pe tatăl ei de ce îl purta, îi spusese: „Treaba lui nu mai e să îmi arate timpul, ci să ne amintească de trecutul nostru, de toate lucrurile care sunt importante pentru noi. Poate că nu mai ticăie, dar poartă în el amintirea fiecărei vieţi pe care a măsurat-o. Bate cu ecoul a milioane de bătăi de inimă”.

Acum ea le ţinea pe ale tatălui ei.

— Te simţi bine? întrebă Sasha şi îi puse o mână pe umăr.

Tresări şi se întoarse.

— De unde ai ăsta?

— Din pădure. La fel ca restul obiectelor. Unul dintre colonişti trebuie să îl fi pierdut când s-au prăbuşit. L-aş fi înapoiat, dar până să-l găsesc dispăruseră toţi.

Era posibil? Era posibil ca tatăl ei să fi fost trimis pe Pământ, în ziua aceea, în loc să fie executat? Dar mama ei? Ştia că era o nebunie, dar nu-i venea în minte vreo altă explicaţie pentru faptul că ceasul ajunsese acolo. De drept, ar fi trebuit să i-l dea ei, după moartea tatălui ei, dar fiind şi ea închisă fusese arhivat,

împreună cu alte obiecte istorice, parte a moştenirii colective de pe navă. Şi totuşi nu era pe Colonie, închis într-o cutie prăfuită din arhive. Era acolo, pe Pământ.

Se gândi la momentul când îşi luase rămas-bun de la tatăl ei, cum îi spusese că o va revedea în rai. Întotdeauna i s-a părut ciudat să spună asta, ea nu prea crezuse niciodată în viaţa de apoi. Chiar fusese un mesaj? Poate că el dorise ca ea să se gândească la versurile cântecului şi să facă legătura, pentru că, evident, nu putea să-i spună aşa ceva în faţa gardienilor?

Clarke avu nevoie de tot autocontrolul să nu îi spună Sashei totul. Era disperată să povestească această teorie, să aibă pe cineva să îi confirme că nu era nebună. Probabil, Sasha îi văzuse pe părinţii ei. Dar cum Sasha se uita la ea cu o expresie de confuzie şi milă, doar se bâlbâi:

— Ceasul ăsta… îmi pare cunoscut.

Speranţa creştea în ea şi umplea crăpăturile din inima ei frântă şi ştia că n-ar suporta să rămână fără acea speranţă. Nu încă. Nu până nu afla sigur ce se întâmplase cu coloniştii. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât îi părea mai realizabil. Poate că părinţii ei făcuseră parte din prima expediţie. Fuseseră condamnaţi la moarte, dar poate că tatălui lui Wells i se făcuse milă de ei. Nu putuse să îi cruţe public, dar poate că reuşise să îi trimită în prima misiune secretă pe Pământ. La urma urmei, pe cine era mai bine să trimită, dacă nu pe cei care studiaseră planeta toată viaţa?

— Sasha, zise ea, folosindu-se de toată puterea pentru a-şi păstra calmul, trebuie să îl văd pe tatăl tău. Trebuie să aflu nişte lucruri despre prima expediţie.

Sasha se uită la ea, cu faţa, brusc, impenetrabilă. În cele din urmă, aprobă.

— Cred că e în regulă. Dar nu pot să te duc chiar până la adăpost. Va trebui să aştepţi în pădure, să mă duc după el. Nu mă vor ierta niciodată, dacă te duc înăuntru.

— E în regulă. Înţeleg.

— Vrei să mergi chiar acum?

Clarke aprobă. Pieptul îi era atât de încordat de nelinişte, că nu era sigură că va mai putea respira mult timp, darămite să mai şi vorbească.

— Bine. S-o facem.

Clarke o urmă pe Sasha afară din grotă, iar după ce ochii lor

se obişnuiră cu lumina, porniră. Sasha începu să-i explice traseul, dar Clarke abia o auzea. Nu se oprea din a-şi trece degetele peste metalul rece al ceasului, în timp ce în minte întorcea pe toate feţele cele întâmplate. Era atât de distrasă, încât atunci când Sasha se opri brusc, dădu peste ea.

— Ce se întâmplă? Am ajuns deja?

Sasha se întoarse şi duse un deget la buze, făcându-i semn să tacă. Dar era prea târziu. Peste o clipă, cinci siluete ieşiră dintre copaci. Wells, Graham şi alţi trei, pe care Clarke îi mai văzuse cu Graham. Adunau lemne să mai facă săgeţi, iar beţele lungi şi ascuţite pe care le aveau păreau mai ameninţătoare decât fuseseră în luminiş.

— Ce naiba? strigă Graham, în timp ce unul dintre slugarnicii lui o prinse pe Sasha de braţ. Privirea lui se îndreptă furioasă spre Clarke.

— O ajutai să fugă?

— Graham, strigă Wells, grăbindu-se spre ei, termină!

Graham alergă spre Clarke şi îi răsuci braţul la spate. Doi dintre prietenii lui apărură în spate şi o înconjurară.

— Chiar ţi-ai forţat norocul, de data asta, doctore. Vii cu noi, mârâi Graham.

Clarke îi privi pe băieţi, cântărind opţiunile. Nu avea cum să se bată cu ei şi îi blocau calea.

— Ascultă, începu ea, încercând să găsească o modalitate de a explica de ce o dusese pe Sasha atât de departe în pădure, dar, înainte să termine propoziţia, Graham se îndoi brusc şi îi dădu drumul la braţ.

Pentru moment, Clarke nu realiză ce se întâmplase. Apoi o văzu pe Sasha zbătându-se în mâinile băiatului care o ţinea şi înţelese că ea îl lovise pe Graham, să îi ofere ocazia să fugă. Privirea ei se aţinti asupra ochilor verzi ai Sashei, care mimă un *fugi*.

Clarke aprobă scurt, recunoscătoare, înainte să o ia la fugă, lăsându-i pe toţi în urmă.

19. BELLAMY

Împacheta din nou. O mai făcuse de două ori, dar de fiecare dată ceva îl adusese înapoi. Octavia dispăruse în timpul incendiului. Clarke fusese muşcată de şarpe. Dar acum pleca de tot. Se săturase de jocurile lui Wells şi de trădarea lui Clarke. În timp ce îndesa câteva batoane de proteine în buzunar, un nou val de furie urcă în pieptul lui, gândindu-se la ce renunţase pentru a o aduce pe Clarke în siguranţă înapoi în tabără. Pierduse urma Octaviei şi irosise mai multe zile aşteptând ca fata de pe Pământ să vorbească. Ar fi trebuit să o lase pe Clarke în pădure, să-i lase mâinile să se umfle, căile respiratorii să se închidă, să nu mai poată rosti niciodată vreo minciună. O torturase pe Lilly, apoi fusese suficient de prefăcută să pretindă că Lilly îşi dorise să moară.

Nu avea multe de luat. O pătură. Arcul. Câteva tablete de purificat apa. El şi Octavia se vor descurca. Înainte ca Wells să-l doboare, fata de pe Pământ şoptise: „Patru mile nord-vest. Pe la jumătatea drumului în sus pe munte”.

Bellamy nu ştia ce va găsi acolo, poate că Sasha voise să spună că ceilalţi ai ei trăiau pe munte sau că grupul de rebeli fusese văzut pe acolo. Poate că era o capcană. Dar în clipa aceea era tot ce ştia şi nu avea de gând să mai piardă vremea.

Plecă fără să îşi ia rămas-bun de la nimeni. N-aveau decât să creadă că se ducea la vânat. Wells dispăruse şi nu era nici urmă de Clarke, slavă Domnului. Nu credea că ar mai putea să o privească. Gândul că aproape se culcase cu fata care o ucisese pe Lilly era suficient să îl facă să vomite.

Cu cât punea o distanţă mai mare între el şi tabără, cu atât îi era mai uşor să respire. Aerul mirosea altfel aici decât între copacii din apropierea luminişului. Poate că erau alte specii de copaci sau solul era altfel, dar mai era ceva. Mirosul de frunze, de pământ şi de ploaie fusese amestecat secole la rând, neperturbat de oameni. Părea mai curat acolo, mai pur, un loc unde nimeni nu rostise vreo vorbă şi nimeni nu plânsese.

Soarele începea să apună şi, cu toate că iuţi pasul, ştia că nu va ajunge înainte de a se întuneca. Ar fi fost mai bine să caute un loc unde să înnopteze şi să continue dimineaţă. Era nesăbuit – şi periculos – să exploreze zone necunoscute noaptea, mai

ales odată intrat pe teritoriul pământenilor.

În depărtare, auzi sunetul slab al unei ape curgătoare. Îl urmă şi se trezi pe malul unui mic râu. Era atât de îngust, încât copacii de pe ambele maluri se uneau în unele locuri, formând un arc de frunze verzi şi galbene. Bellamy scoase vasul pentru apă, îngenunche şi îl scufundă în râu. Se înfioră uşor, când apa rece îi trecu peste mână. Dacă acum îi era rece, cum avea să fie la iarnă? Nu găsise haine pentru vreme rece, printre proviziile lor. Fie arseseră la aterizare, fie, cel mai probabil, Consiliul nu se aşteptase ca cei o sută să supravieţuiască suficient de mult încât să aibă nevoie de ele. Se întoarse pe mal, întrebându-se dacă merita să folosească una dintre tabletele de purificare a apei, când fu surprins de o mişcare. Când se întoarse, privirea îi căzu pe un animal mic, roşcat, cu păr lung, care stătea pe mal şi îşi întindea botul spre apă. Simţind prezenţa lui Bellamy, întoarse capul spre el. Avea blană albă în jurul ochilor mari şi urechi exagerat de mari, care se mişcau înainte şi înapoi, în timp ce îl privea. Picături de apă îi atârnau de mustăţile lungi şi, în ciuda expresiei intense a animalului, părea mai degrabă un copil cu faţa mânjită de pastă de proteine decât un prădător.

Bellamy zâmbi. Văzuse câteva specii de animale prin pădure, dar niciuna care să pară a comunica atât de evident. Înainte să se gândească mai bine la asta, întinse mâna.

— Bună!

Nasul negru al creaturii se mişcă, scuturând picăturile de apă de pe mustăţi. Bellamy se aştepta să se întoarcă şi să o ia la fugă, dar, spre surprinderea lui, înaintă ezitant câţiva paşi, mişcând coada stufoasă şi roşcată dintr-o parte în alta.

— Hei, zise el din nou, e în regulă, nu-ţi fac nimic.

Era destul de sigur că era o vulpe. Animalul adulmecă aerul din nou, apoi veni spre el şi îl înghionti uşor. Bellamy zâmbi când nasul lui umed şi mustăţile ude îi atinseră pielea.

— Bellamy?

Se răsuci la auzirea numelui, iar vulpea o luă la fugă. La câţiva metri de el era Clarke, cu un rucsac pe umăr şi o expresie de surprindere pe faţă.

— N-am vrut să o sperii, zise ea, urmărind vulpea cu privirea.

— Mă urmăreşti? i-o tăie Bellamy şi se ridică în picioare.

Nu-i venea să creadă că îl găsise, exact când, în sfârşit, pusese ceva distanţă între el şi tabără. Când, în sfârşit, pleca.

— Nu contează, scutură el din cap, nici măcar nu vreau să ştiu.

— Nu te urmăream, zise încet şi înaintă câţiva paşi. Vreau să-i găsesc pe pământeni.

Bellamy se uită la ea uimit.

— De ce? întrebă în cele din urmă.

Ea făcu o pauză. Fusese o vreme când el crezuse că poate citi gândurile lui Clarke şi poate vedea dincolo de zidurile ridicate de ea. Dar Bellamy îşi dădu seama atunci că totul fusese doar în mintea lui. Îşi dorise foarte mult să aibă pe Pământ pe cineva în care să poată avea încredere, dar nu ştiuse absolut nimic despre ea.

— Eu... cred că părinţii mei au fost în primul grup de colonişti. Trebuie să aflu ce s-a întâmplat cu ei.

Bellamy se holbă la ea. Cu siguranţă, nu se aşteptase ca ea să îi spună asta. Dar se forţă să-şi reprime curiozitatea. În niciun caz nu avea de gând să o lase pe Clarke să îl atragă în vreuna dintre nebuniile ei.

— Sasha mi-a spus cum să ajung unde trăiesc. Zicea că e la distanţă de mai puţin de o zi de mers de aici.

— Atunci, mai bine ţi-ai vedea de drum, i-o tăie el.

Bellamy începu să adune lemne. Fără să-i spună o vorbă, aranjă vreascurile într-o grămăjoară, scoase un chibrit din rucsac şi aprinse un foc mic. N-avea decât să plece ea înainte. Când, în sfârşit, ridică privirea, o văzu pe Clarke stând în acelaşi loc. Lumina flăcărilor se reflecta în ochii ei şi o făcea să pară mai tânără şi mai inocentă. Dincolo de furie, simţi o pornire afectuoasă, nu pentru fata care stătea în faţa lui, ci pentru cea care ea pretindea că era. Oare acea Clarke chiar era acolo înăuntru, undeva? Clarke cea care putea să fie foarte serioasă într-o clipă şi să izbucnească în râs în următoarea? Fata care considera miraculos tot ce vedea pe Pământ şi care îl sărutase de parcă el fusese cea mai mare descoperire?

— Arăţi ciudat stând acolo. Vino aici sau pleacă, îi zise morocănos.

Clarke se apropie de foc, îşi dădu jos rucsacul şi se lăsă încet pe pământ. Un vânt rece trecu printre copaci, iar ea îşi duse genunchii la piept, înfiorându-se. Cu doar câteva zile în urmă, el şi-ar fi pus braţele în jurul ei, dar în clipa aceea braţele îi atârnau pe lângă corp, ca două greutăţi. Nu era sigur că îşi

dorea ca ea să rămână. Dar nici nu îi spuse să plece.

Petrecură următoarea oră privind în tăcere flăcările ce dansau, ascultând trosnetul vreascurilor şi ecoul vântului deasupra lor.

20. GLASS

Era mai rău decât orice coşmar. Chiar şi în cele mai negre momente ale ei Glass nu se imaginase călcându-şi în picioare vecinii, în încercarea de a-şi asigura un loc înaintea lor pe navă. Trecu pe lângă una dintre fostele ei profesoare, care se chinuia să tragă după ea o geantă mare, pe coridorul aglomerat.

— Lasă-l! strigase Glass către ea, gonind.

Dar cuvintele ei se pierdură prin nebunia de ţipete, tropăituri şi suspine. În faţă, tatăl Corei stătea pe mijlocul coridorului, privind disperat dintr-o parte în alta, scanând mulţimea dezlănţuită, după soţia şi fiica lui. Le striga numele, clipind repede, evident, încercând să le transmită mesaje prin cornee. Dar eforturile lui erau în zadar. Reţeaua căzuse şi dispozitivele erau inutile. Până să reuşească ei să coboare scările şi să ajungă pe coridorul care ducea la puntea de lansare, era atât de aglomerat, încât abia se mai puteau mişca. Luke făcea tot posibilul să-şi croiască drum printre oameni, cât mai aproape de zid, trăgându-le pe Glass şi pe Sonja după el. Glass gemu, când se lovi de un bărbat care strângea ceva în braţe. Îl ţinea cu atâta grijă, încât ea presupuse că era un copil, dar când trecu grăbit pe lângă ea, îşi dădu seama că era o vioară. Se întrebă dacă era vreun muzician sau doar un iubitor de muzică, unul care se gândise să ia acel obiect din camera de conservare, singurul lucru pe care, se pare, nu putea să îl lase în urmă.

Mulţi dintre cei din mulţime nu erau de pe Phoenix; nu că mai conta asta. Nu mai erau phoenicieni, waldeniţi sau arcadieni. Erau cu toţii disperaţi, îngroziţi, gata să facă orice le stătea în putere să scape de pe nava aceea condamnată.

Până recent, ideea unui colaps al Coloniei o preocupase pe Glass la fel de mult ca aceea a unei explozii solare, ceva ce ştia că se va întâmpla în cele din urmă, dar mult după ce ea nu va mai fi. Îşi aminti când avea şapte ani, anul în care grupul ei de la şcoală învăţase despre modul în care funcţiona nava. Unul dintre ingineri îi condusese în camera motoarelor şi le arătase mândru un sistem de ventilaţie complex şi o serie de camere pneumatice. Toate maşinăriile şi generatoarele păruseră atât de solide, şi lucioase, şi invincibile, de parcă ar fi putut ţine o veşnicie. Ce se întâmplase între timp?

Un strigăt răsună din celălalt capăt al coridorului şi generă alte strigăte pe hol.

— Cineva trebuie să fi reuşit să deschidă uşa spre puntea de lansare, zise Luke încet.

— Crezi că a fost vicecancelarul? întrebă Glass.

Nu era clar cine era la conducere sau de la cine îşi primeau ordinele gardienii rămaşi. Cei câţiva care încă mai erau în uniforme îşi abandonaseră posturile şi se alăturaseră mării de trupuri, să îşi croiască drum spre nave. Teroarea din aer era palpabilă. Mulţimea se împinse brusc înainte, iar Sonja se clătină strigând, în momentul în care glezna ei se suci.

— Oh, nu, zise şi făcu un pas împleticit, cu ochii plini de durere şi panică.

— Luke.

Glass îl trase de mânecă.

— Cred că mama s-a lovit!

— Sunt bine, insistă Sonja, printre dinţii strânşi. Nu vă opriţi. Vă ajung din urmă.

— Nu, zise Glass, cu o senzaţie de *déjà vu*.

Când avusese nouă sau zece ani, pe Phoenix se organizase un exerciţiu de evacuare. Totul fusese bine pregătit, din timp. Când sunaseră alarmele, copiii ieşiseră din clase şi se îndreptaseră doi câte doi spre puntea de lansare. Cei mai mulţi dintre ei fuseseră într-un fel de dispoziţie exuberantă, pentru că plecaseră de la şcoală, dar lui Glass i se păruse un chin îngrozitor. Consiliul chiar avea de gând să-i trimită pe copii pe Pământ fără părinţi? Cum avea să fie dacă trebuiau să plece fără să îşi ia rămas-bun? Fusese suficient să o aducă în pragul plânsului, deşi, din fericire, nu observase nimeni, în afară de Wells. El o luase de mână, ignorând chicotelile şi tachinările, şi o ţinuse aşa până la finalul exerciţiului.

Luke le trase pe amândouă într-o parte a holului, apoi se aplecă, astfel încât să ajungă la nivelul ochilor mamei lui Glass.

— Totul o să fie bine, o asigură el. Acum arătaţi-mi unde vă doare. Ea îi arătă. Luke se încruntă, apoi se întoarse.

— Va trebui să vă duc eu.

— Oh, Doamne, mormăi Glass, simţind cum i se taie brusc respiraţia.

Deja rămăseseră în urmă faţă de mulţime, nu-şi permiteau să încetinească mai mult.

— Luke? se auzi o altă voce.
Glass se întoarse şi o văzu pe Camille privindu-i. Avea obrajii roşii, de parcă alergase, iar transpiraţia i se vedea pe părul care îi ieşise din coada de cal.
— Eşti aici! Ai reuşit!
Ignorând-o pe Glass, îl îmbrăţişă pe Luke, apoi îl prinse de braţ.
— Navele se umplu. Trebuie să ne mişcăm repede! Vino cu mine!
O parte din îngrijorare dispăru de pe faţa lui Luke, în timp ce îi zâmbi uşurat fostei lui iubite, fostei lui prietene din copilărie, pe care o ştia de-o viaţă, cum îl ştia Glass pe Wells.
— Camille, slavă Domnului că eşti bine! Când Glass mi-a spus ce ai făcut, eu... vocea lui se stinse.
— În fine. Nu avem timp. Tu du-te înainte, îi zise şi îi făcu semn din cap. Venim şi noi într-o clipă.
Camille se uită de la Luke la Sonja şi la Glass şi se întunecă la faţă.
— Trebuie să vii, zise ea privindu-l doar pe el. Nu vei reuşi să ajungi, dacă va trebui să ai grijă de ele.
— Nu le las, zise Luke, cu voce brusc dură.
Camille se uită de la Luke la Glass, dar, înainte să apuce să răspundă, fu împinsă dintr-o parte de un bărbat înalt, care îşi făcea loc pe coridorul aglomerat. Luke o prinse pe Camille de braţ, să o echilibreze, iar ea îşi puse mâna peste a lui.
— Vorbeşti serios? Luke, fata aceea nu merită să mori pentru ea.
Chiar şi prin vuietul mulţimii, Glass auzea veninul din vocea lui Camille. Luke scutură din cap, de parcă ar fi încercat să împiedice cuvintele să se apropie prea mult de el şi, chiar dacă îi aruncă lui Camille o privire nemulţumită, Glass simţi un val rece de frică. Camille voia ca Luke să meargă cu ea, iar Camille nu se oprea până nu obţinea ce voia.
— Nu o cunoşti. Nu ştii ce a făcut, insistă Camille.
Glass o avertiză din privire. Nu va îndrăzni să-i spună secretul, nu? Nu acolo şi atunci, nu după ce o ajutase să ajungă în siguranţă pe Phoenix. Aveau o înţelegere. Dar ochii lui Camille nu se lăsau citiţi. Erau duri şi întunecaţi.
— Nu ştiu despre ce crezi că vorbeşti, dar o iubesc. Şi nu plec nicăieri fără ea.

Luke îi luă mâna lui Glass şi o strânse tare, înainte să se întoarcă din nou spre Camille.

— Uite ce e, îmi pare rău că eşti supărată, dar nu am vrut să te fac să suferi şi nu cred că…

Camille îl întrerupse cu un râs amar.

— Crezi că e din cauză că m-ai părăsit pentru ea?

Făcu o pauză. În clipa aceea scurtă, Glass simţi cum inima îi îngheaţă în piept.

— Nu te-ai întrebat vreodată ce s-a întâmplat, de fapt, cu Carter? De ce infracţiune a fost acuzat, brusc?

Luke se uită la ea.

— Ce ai putea şti tu despre asta?

— A fost arestat pentru că a încălcat legea populaţiei. Aparent, o fată de pe Phoenix l-ar fi declarat tatăl copilului ei nelegitim.

O femeie cu un copil se opri şi se uită la Camille, dar apoi îşi luă privirea de la grupul lor şi îşi continuă drumul.

— Nu, şopti Luke.

Strânsoarea lui pe braţul lui Glass deveni mai puternică. În jurul lor, oamenii strigau şi alergau spre nave, dar Glass nu putea urni nicio celulă din corpul ei.

— Nici măcar nu s-au sinchisit să facă un test ADN, din câte am auzit. Doar au crezut-o pe mica târfă. Cred că ea încerca să îl apere pe adevăratul tată. Dar, sincer, ce fel de persoană ar face aşa ceva?

Luke se întoarse spre Glass.

— Nu e adevărat, nu?

Era mai mult o implorare decât o întrebare.

— Glass. Nu poate fi adevărat.

Ea nu zise nimic. Nu era nevoie. Luke vedea adevărul scris pe faţa ei.

— Oh, Doamne, şopti şi se îndepărtă cu un pas de ea.

Închise ochii şi gemu.

— Nu… le-ai spus că a fost Carter?

Când Luke deschise ochii, privirea îi ardea cu o furie mai rea decât orice şi-ar fi putut închipui Glass.

— Luke… eu…

Încercă să vorbească, dar cuvintele i se stinseră pe buze.

— I-ai făcut să îmi omoare cel mai bun prieten.

Vocea lui era goală, de parcă ar fi fost golit de emoţii.

— A murit din cauza ta.

— Nu am avut de ales. Am făcut-o să te salvez pe tine!

Înainte ca vorbele să îi iasă din gură, îşi dădu seama că n-ar fi trebuit să spună asta.

— Aş fi preferat să mor, zise el încet. Mai bine aş fi murit decât să las un om nevinovat să fie pedepsit în locul meu.

— Luke, şopti Glass şi se întinse spre el.

Dar el deja se întorsese în direcţia punţii de lansare, lăsând degetele lui Glass să prindă aerul.

21. WELLS

— Îmi pare rău, zise Wells şi îi dădu drumul Sashei, cu un oftat.

Nu fusese foarte surprins când el şi ceilalţi dăduseră peste Sasha şi Clarke în pădure, îndreptându-se, cu siguranţă, spre tabăra pământenilor. Nici măcar nu putea să se înfurie pe Clarke, ea făcea doar ceea ce ar fi făcut şi el. Avusese nevoie de fiecare dram de voinţă să se întoarcă spre Graham, cu o privire condescendentă, şi să-i spună să se întoarcă în tabără.

— Mă ocup eu de asta. Tu bagă-te în apă. Aia pare să doară, adăugă, cu o privire semnificativă spre organele genitale ale lui Graham, unde îl lovise Sasha.

Unul dintre băieţi chicoti. Se uitară nesiguri unii la alţii, apoi se îndreptară spre râu. Fără să spună altceva, Wells o duse pe Sasha înapoi în tabără şi rămase tăcut, până când se îndepărtară suficient de ceilalţi.

— Îmi pare rău pentru tot, continuă apoi.

Nu era suficient, dar avea nevoie să o spună, oricum.

— Ar fi trebuit să îţi dăm drumul de mult.

Să o ţină pe Sasha prizonieră păruse logic la început, dar acum Wells nu se putea uita la urmele de pe încheieturile ei, fără să simtă dezgust şi regret.

Dacă acum ar fi aterizat următoarea navă, iar tatăl lui ar fi fost în ea, ce ar fi crezut? Ce i-ar spune lui Wells, când ar afla că, practic, răpiseră primul pământean pe care îl întâlniseră? L-ar fi considerat pe fiul său un erou sau un tâmpit? Un laş sau un criminal?

— E în regulă, zise Sasha şi îşi lăsă capul într-o parte, de parcă încerca să îl vadă pe Wells dintr-o altă perspectivă. Deşi, pentru o clipă, chiar am crezut că eşti furios. Coborî vocea şi încercă să îl imite. „Mă ocup eu de asta.”

— De ce să fiu furios?

Sasha îl privi curioasă. Cerul serii era de un portocaliu intens, iar lumina ce pătrundea printre frunze făcea ca ochii ei verzi să lucească.

— Pentru că se presupune că sunt prizoniera ta.

Wells îşi întoarse privirea, brusc, jenat.

— Îmi pare rău că m-am lăsat dus de val. Cu toţii am fost

speriaţi, după Asher şi Octavia, şi nu am ştiu ce altceva să fac.

— Înţeleg, zise ea încet.

Se opriseră amândoi şi, cu toate că lumina scădea, Wells nu se grăbea să ajungă înapoi în tabără.

— Vrei să ne odihnim un pic? întrebă el şi arătă spre un buştean acoperit de muşchi, aflat în faţa lor.

— Sigur.

Se aşezară şi pentru ceva timp niciunul dintre ei nu zise nimic. Wells se uita drept în faţă, privind cum copacii deveneau doar siluete, până când erau aproape imposibil de distins. Apoi se uită spre Sasha şi observă că îl fixa cu o expresie pe care nu o mai văzuse de mult timp. Nu de când el şi Clarke stăteau pe puntea de observare, împărţind noutăţile pe care le păstraseră toată ziua unul pentru altul, ştiind că celălalt era singura persoană din univers cu care voiau să le împartă.

— Nu e vina ta, zise ea, rupând tăcerea. Făceai ce credeai că e mai bine pentru a-i ţine în siguranţă. Nu e uşor să iei astfel de decizii. Ştiu. Şi mai ştiu şi care e diferenţa dintre Wells cel care încearcă să fie lider şi Wells cel care e doar un băiat.

— E ciudat că spui asta, zise surprins.

— Ce anume?

— Că vezi diferenţa dintre mine ca lider şi ca persoană.

— Cred că am zis băiat, îl corectă.

Simţea zâmbetul din vocea ei. Deasupra lor, florile unuia dintre ciudaţii copaci nocturni sclipeau roz, de parcă petalele se agăţau de bucăţi din apus.

— Ei bine, m-am promovat.

— Categoric, persoană e un pas înainte faţă de băiat, aprobă Sasha cu gravitate. Deşi nu sunt sigură că fac parte din aceeaşi specie.

El se întinse şi atinse uşor o şuviţă din părul negru mătăsos care îi cădea pe umeri.

— Încă nu sunt sigur dacă noi doi suntem din aceeaşi specie.

Ea zâmbi şi îl împinse jucăuş cu umărul, apoi se trase lângă el.

— De ce e ciudat, totuşi? întrebă ea.

Wells aproape că uitase ideea de la care pornise, atât era de pierdut în privirea ei, în ochii care luceau în lumina serii.

— Oh, mereu mă gândeam astfel la tata. Exista cancelarul şi exista tata. Uneori, mi se părea că erau două persoane complet

diferite.

— Ştiu exact ce vrei să spui, zise ea încet. Tatăl tău va fi foarte mândru de tine, când va veni.

Dacă va veni, se gândi el. Rămase tăcut, în timp ce durerea deja familiară îi strânse pieptul.

— Uite!

Sasha arătă spre cer, unde prima stea curajoasă se vedea ieşind din întuneric.

— Pune-ţi o dorinţă.

— O dorinţă? repetă Wells, întrebându-se dacă auzise bine.

Sasha arătă spre cer.

— Trebuie să îţi pui o dorinţă, când apare prima stea.

Wells se întoarse spre ea, să vadă dacă glumea, dar faţa ei era sinceră.

Trebuie că era vreun obicei de pe Pământ, îşi dădu el seama. Dacă stelele ar fi îndeplinit dorinţe oamenilor din spaţiu, viaţa lui ar fi fost cu totul altfel. Mama lui ar fi fost încă în viaţă. Tatăl său nu ar fi fost împuşcat. Nu avea nimic de pierdut, aşa că închise ochii. Se gândi că îşi dorea ca tatăl lui să vină pe Pământ, apoi îşi dădu seama ce ar fi gândit tatăl lui despre asta. *Nu suntem născuţi pentru noi înşine.* Eu îmi doresc ca Bellamy să o găsească pe Octavia şi să putem trăi în pace cu pământenii.

Se uită din nou la Sasha, care îl privea zâmbind.

— Nu vrei să ştii ce îmi doresc? o tachină, dar ea scutură repede din cap.

— Nu! protestă. Nu ai voie să spui nimănui dorinţele tale. Trebuie să fie secrete.

Wells ştia destule despre păstrarea secretelor, în fond, învăţase de la cei mai bun.

Wells nu reuşise să uite de minciuna tatălui său. Petrecuse săptămâna de după ziua lui mult mai atent la tot ce făcea sau spunea cancelarul, sperând că vreun detaliu cât de mic îi va explica de ce minţise când spusese că nu ajunsese la cină din cauza unei şedinţe de Consiliu. Dar nimic. Tatăl său pleca exact la aceeaşi oră în fiecare dimineaţă, înainte ca luminile circadiene de pe hol să înceapă să alunge întunericul, şi se întorcea la timp să o sărute pe mama sa pe obraz, înainte ca ea să meargă la culcare – fusese foarte obosită în ultima vreme – şi să-l întrebe pe Wells despre şcoală. Mamei lui îi plăcea să spună

în glumă că întrebarea „cum te-ai descurcat la examenul de analiză matematică” era pentru cancelar echivalentul lui „te iubesc şi sunt mândru de realizările tale”. Wells ştia că tatăl său chiar lucra până târziu, pentru că se furişase de multe ori până la biroul său şi îşi lipise urechea de uşă. De fiecare dată, inima lui, care bătea nebuneşte, fusese liniştită de vocile din Consiliu, care discutau pe tonuri obosite, sau de zăngănitul cănii tatălui său pe birou, când mai lua câte o gură de ceai.

Atunci de ce nu putea scăpa de sentimentul că tatăl său ascundea ceva, ceva important? Până la Ziua eroilor, Wells abia reuşi să îl privească pe tatăl său fără o senzaţie de disconfort. Niciodată nu-i plăcuse sărbătoarea aceea, când trebuia să petreacă toată dimineaţa între părinţii lui, străduindu-se să nu pară plictisit, în timp ce îi vizitau pe copiii de pe Walden şi de pe Arcadia. De când ţinea minte, pe durata ceremoniei se uita pe furiş la crengile Copacului Edenului. Dacă privea din unghiul potrivit, putea să îşi închipuie că era un explorator pierdut prin pădure. Uneori, se lupta cu un tigru înfometat. Alteori, construia o barcă, să meargă cu ea pe vreun râu periculos.

Dar în anul acela nu putea să îşi ia ochii de la tatăl său. Cancelarul, care în mod normal privea întregul proces cu un zâmbet fad, se uita cu atenţie la unul dintre orfanii de la Centrul de îngrijire Walden. Era atât de neobişnuit, că Wells se trezi vorbind.

— Ce se întâmplă? îi şopti tatălui său.

— Despre ce vorbeşti?

Cancelarul îi aruncă o privire scurtă şi tăioasă, înainte să îşi întoarcă atenţia către copilul de la Centrul de îngrijire, care începuse să recite o poezie învăţată pentru acea ocazie. Furia clocotea în pieptul lui Wells.

— Ce ascunzi?

De data aceea, cancelarul se uită la el.

— Habar n-am despre ce vorbeşti, zise el rostind cuvintele foarte lent. Acum taci şi poartă-te frumos, înainte să ne faci de râs, pe mine şi pe mama ta.

Tonul lui era normal – sacadat, sigur pe el –, dar era ceva diferit la el, era în ochii lui ceva ce Wells nu mai văzuse niciodată.

Teamă.

— Poţi să îmi spui dacă dorinţa ta se va împlini totuşi, şopti Sasha. Stătea atât de aproape de el, încât îi simţea respiraţia pe obraz.

— Cum? zise surprins.

— Dorinţa ta. S-a împlinit?

— Oh, zise brusc, confuz. Ar trebui să se întâmple imediat? Pentru că a mea s-ar putea să dureze o vreme.

— Înţeleg.

Era o uşoară dezamăgire în vocea ei, lucru care îl nedumeri.

— Tu ce ţi-ai dorit?

Sasha se întinse şi îl sărută. Wells ezită o clipă, un milion de gânduri i se învârteau prin cap, dar Sasha îşi puse braţele în jurul taliei lui şi toate gândurile dispărură. O trase spre el, pierdut în sărutul ei. În cele din urmă, ea se desprinse şi îşi întreptă gura spre urechea lui.

— Asta mi-am dorit, îi şopti, iar respiraţia ei îl gâdilă. El îi dădu la o parte de pe faţă o şuviţă de păr.

— Mă bucur că dorinţa ta s-a împlinit.

Se simţea de parcă ar fi putut rămâne cu Sasha în pădure pentru totdeauna. Nu îşi dorea nimic mai mult decât să-şi petreacă noaptea privind stelele, folosind fiecare strălucire argintie drept scuză să îşi lipească buzele de ale ei. Dar desigur că aceea nu era cu adevărat o opţiune. *Nu suntem născuţi pentru noi înşine.* Wells nu putea să-i abandoneze pe ceilalţi, după groaza din ziua aceea. Trebuia să se întoarcă să ajute la îngroparea Priyei, să îi liniştească pe cei care nu vor reuşi să doarmă. Să-i oprească pe cei ale căror suferinţă şi teamă s-ar putea transforma în nevoie de răzbunare.

— Trebuie să pleci, zise el, incapabil să-şi ascundă emoţia din voce.

— Să plec?

— Da, zise, de data asta, mai ferm. Du-te acasă, aşa cum plănuiai cu Clarke. Nu eşti în siguranţă aici, ai văzut ce a făcut Bellamy şi ştiu de ce e în stare Graham.

Se întinse prin beznă şi o prinse de mână.

— O să reuşeşti să ajungi cu bine singură?

— Acasă, zise ea uşor nostalgică.

Zâmbi, un zâmbet slab, trist.

— O să fiu bine. Mulţumesc.

Se aplecă şi îl sărută din nou, uşor, înainte să dispară în

noapte. Dacă nu ar fi fost fiorii de pe buzele lui, ar fi putut crede că ea nici nu fusese acolo vreodată.

22. BELLAMY

Chiar şi cu trosnetele flăcărilor, tăcerea era insuportabilă. El voia să o întrebe de ce o făcuse. De ce minţise în legătură cu Lilly. Dar de câte ori încerca să dea formă gândurilor, îi mureau pe buze. În cele din urmă, îşi luă arcul şi câteva săgeţi şi plecă să caute ceva pentru cină. Până se întoarse, cu un iepure atârnat pe umăr, Clarke întinsese păturile. Observă, cu un ciudat amestec de uşurare şi dezamăgire, că le pusese depărtate una de alta.

Amurgul se lăsase peste copaci, iar focul mic lucea primitor. Clarke stătea pe jos, întorcând în mâini un ceas. Se întrebă de unde îl avea şi dacă era legat de ce zisese mai devreme, cum că părinţii ei ar fi fost în prima misiune trimisă pe Pământ. Lumina flăcărilor îi licări pe faţă şi, pentru o clipă, lăsă să se vadă ceea ce putea fi o lacrimă ce îi curgea pe obraz. Dar când vorbi, vocea ei era calmă.

— Mulţumesc, îi zise şi făcu semn spre iepure, ştergându-şi repede ochiul, cu dosul palmei.

Bellamy aprobă din cap, dar nu zise nimic cât jupui iepurele şi începu să pună metodic bucăţile de carne pe un băţ ascuţit.

— Vrei să fac eu asta? întrebă Clarke, privindu-l ghemuit lângă foc.

El gemu, când un nor mic de cenuşă îi sări spre faţă.

— Mă descurc.

— Iar în tot acest timp eu credeam că eşti doar o mironosiţă.

— Ce? Bellamy se întoarse cu faţa spre ea, ignorând sfârâitul cărnii, care acum se ardea.

— Scuze, zise ea repede, glumeam. Toţi ştiu că graţie ţie suntem încă în viaţă.

— Nu, nu e asta.

Bellamy se întoarse să salveze iepurele, înainte să se carbonizeze. *Credeam că eşti doar o mironosiţă.*

— Doar că… m-ai făcut să mă gândesc la ceva.

El vorbise atât de încet, că ea probabil nici nu îl auzise, din cauza trosnetelor flăcărilor, dar lui nu îi păsa. Voia doar să îşi amintească în linişte.

— Haide, gâfâi Bellamy.

O trase pe Lilly după colţ, apoi se opri să îşi tragă amândoi respiraţia.

— Eşti… bine?

Ea aprobă din cap, prea obosită să vorbească.

— Trebuie… să… continuăm… să mergem, zise el gâfâind.

Fusese un tâmpit, să se furişeze cu Lilly pe Phoenix. Dar avea să fie un idiot şi mai mare, dacă nu o scotea de acolo. Avea să fie un criminal. Ar fi trebuit să se gândească. Ar fi trebuit să fie practic. Dar privirea ei tristă, de câte ori vorbea despre citit, îi topise orice urmă de logică. Ea murea să se întoarcă la biblioteca de pe Phoenix, încă de când o văzuse în clasele elementare, cu ani în urmă.

Sunetul unor paşi care se apropiau îi făcu pe amândoi să tresară.

— Hai să lăsăm cartea şi să fugim, zise el şi o trase pe hol. Doar de asta le pasă, de fapt. Nu vor veni după noi, dacă o vor recupera.

Lilly strânse la piept cartea grea. Era legată într-un textil verde, culoarea care mereu ieşise în evidenţă pe părul ei roşcat-închis.

— Nici vorbă. O caut de mulţi ani. Trebuie să aflu dacă ea rămâne cu băiatul care a numit-o „morcovi”.

— Dacă ştie ce e bine pentru el, o să-şi caute o blondă. Roşcatele aduc doar belele.

Bellamy zâmbi şi întinse mâna după carte.

— Dă-mi-o. Chestia aia cântăreşte jumătate din greutatea ta… Morcovi.

I-o întinse, cu un zâmbet.

— Era şi timpul. Nu te-am adus doar ca să faci pe mironosiţa.

El rânji, dar înainte să apuce să îi răspundă, se auzi un strigăt, de după colţ.

— Au luat-o pe-aici!

Bellamy şi Lilly porniră în fugă.

— Uite-i, în faţă!

— Of, Doamne, gâfâi ea. O să ne prindă.

— Nu, nu o să ne prindă.

Bellamy o apucă mai bine de mână şi iuţi pasul, trăgând-o după el. Patinară şi cotiră pe un alt hol, apoi ţâşniră într-o nişă de sub casa scărilor. Bellamy lăsă jos cartea şi îşi puse braţele în jurul lui Lilly, care tremura, lipindu-se cu ea de perete şi

rugându-se oricui îl asculta ca gărzile să nu se uite în direcţia lor. Lilly închise ochii, când paşii se apropiară, iar strigătele gărzilor se auziră mai tare. Apoi sunetul paşilor se îndepărtă. Gărzile trecuseră pe lângă ei. Pentru siguranţă, Bellamy rămase tăcut încă un minut, apoi respiră zgomotos.

— E în regulă, murmură şi ciufuli părul roşcat şi ondulat al lui Lilly. O să fie bine.

— Nu se poate să fiu condamnată, zise ea cu voce pustie, încă tremurând.

— Nu o să fii.

Bellamy o strânse mai tare.

— Nu o să-i las.

— Mai bine mor decât să fiu închisă.

— Nu vorbi aşa, o mustră, cu un zâmbet. Nu o să las să ţi se întâmple nimic. Promit!

Ea se întoarse spre el cu ochii plini de lacrimi şi aprobă. El se aplecă şi îi sărută fruntea înroşită şi zise din nou:

— Promit!

Se întoarse spre Clarke. Stătea cu genunchii strânşi la piept, jucându-se cu ceasul.

— Te-a făcut să promiţi, nu-i aşa?

Clarke îşi ridică privirea, surprinsă să îl audă vorbind. Apoi înţelese şi aprobă încet.

— Te-a pus să promiţi că… o să-i pui capăt suferinţei.

— Da.

Clarke trase aer în piept, apoi continuă.

— Nu mai putea suporta. Ura durerea, dar mai mult ura să nu aibă control asupra vieţii ei. Nu voia să fie un prizonier în laborator.

Nota de durere din vocea lui Clarke era aceeaşi cu cea din pieptul lui. Clarke nu minţea, îşi dădu el seama. Lilly cea pe care o ştia era puternică, dar să o implore pe Clarke pentru îndurare era, în felul ei, un semn de putere. Lilly cea pe care o ştia ar fi preferat să moară decât să devină un subiect de test bolnav, lipsit de ajutor. Iar el nici măcar nu se gândise cât de îngrozitor trebuie să fi fost pentru Clarke să aibă o prietenă care să îi ceară aşa ceva. Nu îl va ierta niciodată pe vicecancelar sau pe alţii responsabili de oribilele experimente care îi luaseră viaţa lui Lilly, dar acum ştia că nu fusese vina lui Clarke. Ea o iubise pe

Lilly la fel de mult ca el. O iubise suficient de mult să facă acel lucru oribil, dureros, pe care i-l ceruse prietena ei.

Bellamy se duse şi se aşeză lângă Clarke.

— Îmi pare rău că ţi-am spus toate acelea, zise el, privind spre foc.

Clarke scutură din cap.

— Nu trebuie să îţi pară rău. Le merit, pe cele mai multe.

— Nu. Nu le meriţi deloc.

El oftă, când Clarke îl luă de mână şi îşi împleti degetele cu ale lui.

— Iar eu, categoric, nu merit iertarea ta.

— Bellamy, zise ea, iar tonul ei îl făcu să o privească, cu toţii am făcut lucruri de care nu suntem mândri.

Sprânceana ei se încruntă, iar el se întrebă dacă se gândea la Wells.

— Ştiu, dar…

— O să vreau să taci, acum, zise ea şi îl sărută.

Bellamy închise ochii şi îşi lăsă buzele să rostească tot ce era prea stupid sau prea înverşunat pentru a fi pus în cuvinte. O trase uşor de buza de jos.

— Îmi pare rău.

Îşi mută gura blând spre locul moale de sub bărbia ei. *Am fost un prost.*

Îi sărută golul de pe gât. *Te vreau.*

Respiraţia ei devenea sacadată şi de fiecare dată când buzele lui atingeau un alt loc de pe pielea ei se înfiora.

Îşi duse gura spre urechea ei. *Te iubesc.*

Nu era suficient. Voia să îl audă când o spune. Voia să se audă spunând-o. Se trase şi-i luă faţa în mâini.

— Te iubesc, îi şopti şi o privi în ochii care luceau de la lumina flăcărilor, şi nu numai.

— Şi eu te iubesc.

Bellamy o sărută din nou, mai apăsat, de data aceea, repetându-şi declaraţia de fiecare dată când buzele lui atingeau pielea ei. Cu trosnetul flăcărilor lângă ei, îi puse mâna sub cap şi o întinse pe jos.

23. CLARKE

Clarke se mişcă. Îşi ţinea capul pe pieptul lui Bellamy, întrebându-se cum era posibil să se simtă atât de confortabil întinsă pe jos, în toiul nopţii. De obicei, tremura sub pătura subţire, dar căldura care se răspândise prin ea în clipa în care Bellamy o luase în braţe nu dispăruse. Ochii lui erau închişi, dar la fiecare câteva minute o strângea sau o săruta pe obraz, sau îşi trecea degetele prin părul ei. Focul se stinsese şi singura lumină venea de la cele câteva stele care se zăreau prin acoperişul de frunze.

Clarke se întoarse pe cealaltă parte, astfel că spatele ei era lipit de pieptul lui Bellamy. El răspunse strângând-o mai tare şi trăgând-o mai aproape, dar de data aceea păru mai degrabă un reflex. După respiraţia regulată, ritmică, îşi dădu seama că adormise.

Un licăr slab de lumină clipi dinspre beznă. Poate că focul nu se stinsese? Dar lumina aceea părea să vină de la câteva sute de metri distanţă, din apropiere de formaţiunea de pietre care ieşea din deal. Cu inima galopând, Clarke se răsuci la loc, cu faţa spre Bellamy.

— Hei, îi şopti la ureche, trezeşte-te.

Când văzu că nu funcţionează, îl scutură blând de umăr.

— Bellamy.

Capul lui căzu într-o parte şi sforăi puternic.

— Bellamy!

Brusc, Clarke se ridică în fund, eliberându-se din strânsoarea lui. Bellamy deschise ochii.

— Ce e? întrebă clipind somnoros. Ce se întâmplă?

Când îi văzu expresia, îngrijorarea alungă somnolenţa şi se ridică.

— Te simţi bine?

Clarke arătă spre lumină.

— Ce crezi că e aia?

În beznă, văzu cum mijeşte ochii.

— Habar n-am.

Se întinse după arc, pe care îl lăsase pe jos lângă el, înainte de culcare, şi se ridică în picioare.

— Dar hai să aflăm.

Clarke îl prinse de mână.

— Stai aşa, ar trebui să ne facem un plan.

Bellamy îi zâmbi.

— Un plan? Planul nostru e să vedem ce este. Haide.

Se strecurau printre copaci, spre lumină, care devenea mai strălucitoare, pe măsură ce se apropiau. *Lumină electrică,* îşi dădu seama Clarke. O formă rotundă perfectă, care arunca peste copacii şi rocile din apropiere o lumină galbenă caldă.

— Clarke, zise Bellamy, cu voce încordată de îngrijorare.

O trase, să se oprească.

— Nu sunt sigur dacă facem bine. Poate că ar trebui să aşteptăm până dimineaţă.

— Nici vorbă.

Acum, că erau atât de aproape, nu suporta să nu afle ce era. Îl strânse mai tare şi înaintă. Sursa luminii era caldă şi aproape sigur metalică. Clarke se ridică pe vârful picioarelor, să ajungă la ea, şi văzu că era un bec închis într-un fel de cuşcă, avea gratii în faţă, de parcă lumina ar fi fost o creatură ce putea să fugă.

— Ce naiba? îl auzi pe Bellamy şoptind lângă ea. Nu poate să funcţioneze de la Exod, nu?

Clarke scutură din cap.

— Nici vorbă. S-ar fi ars cu mult timp în urmă. Făcu un pas înapoi şi tresări.

— Ce e? întrebă el surprins. Ce e?

Formaţiunea nu era doar o grămadă de roci. Erau scări săpate în pământ, care duceau în jos, în partea laterală a dealului. Clarke nu ezită. Se îndreptă spre ele. În lumina gălbuie, îl vedea pe Bellamy înţepenit.

— Nici vorbă, Clarke, nu mergi nicăieri, până nu avem măcar idee despre ce naiba e vorba.

Ea se chinui să vadă ceva pe treapta pe care o confundase cu o umbră şi se aplecă să vadă mai bine. Era o placă din metal, cu ceva scris pe ea, deşi era veche şi destul de ştearsă.

— „Muntele Weather”, citi cu voce tare.

— Ce înseamnă asta?

O amintire năvăli în mintea ei şi se ridică în picioare tresărind.

— Ştiu unde suntem! Mi-au spus despre asta!

— Cine? întrebă Bellamy, cu voce nerăbdătoare. Cine ţi-a spus despre asta, Clarke?

— Părinţii mei, zise încet.

Bellamy se holba la ea cu ochi mari, în timp ce îi povestea ce îşi amintea despre Muntele Weather, cum fusese proiectat ca adăpost pentru guvernul SUA, pentru perioadele de criză.

— Dar părinţii mei spuneau că nimeni nu a ajuns aici la timp.

— Ei bine, poate că cineva a ajuns, zise el. Puteau să supravieţuiască aici? În subsol?

Clarke aprobă.

— Şi am impresia că nu au mai plecat. Cred că aici stau pământenii.

Bellamy se uită la scări, apoi din nou la Clarke.

— Ei bine, ce mai aştepţi? îi zise, când o văzu că nu se mişcă. Să mergem să vorbim cu ei.

Clarke îl luă de mână şi împreună începură să coboare scările, în beznă.

24. WELLS

Wells se rezemă de trunchiul copacului şi gemu când muşchii lui obosiţi protestară. Se iviseră zorii, dar el nu reuşise să doarmă deloc. În cele din urmă, renunţase şi se oferise să facă de gardă, lucru pe care arcadianul cu ochi tulburi îl acceptase bucuros. Privirea lui se îndreptă spre cimitir, unde, din iarbă, se ridica o nouă grămadă de pământ, ca o cicatrice. Wells petrecuse mare parte din noapte lângă mormântul Priyei, pe care pusese flori, deşi nu reuşise să o facă la fel de artistic ca Molly. Dar cel puţin lui Molly îi scăzuse febra, se gândi uşurat. Înainte să plece, Clarke îi ceruse Sashei să transmită ce descoperiseră despre planta aceea şi singurul lucru bun pentru Wells în ziua aceea fusese că le spusese tuturor celor din infirmerie că îşi vor reveni complet, îndată ce planta va ieşi din corpurile lor.

Privi din nou spre proaspăta lespede de mormânt, pe care scria doar *Priya*. Nici măcar nu îi cunoştea celălalt nume şi nici nu ştia de ce fusese condamnată sau dacă fusese îndrăgostită vreodată. Părinţii ei vor afla vreodată că a murit? Dacă brăţările încă funcţionau, exista o şansă ca deja să fi aflat. Dacă nu, va trebui să aştepte până când ei vor veni pe Pământ. Îşi imagina o femeie care semăna cu Priya coborând din navă, privind în jur, cu ochi căprui mari, în căutarea fiicei ei, care a fost luată de lângă ea şi, în timp ce alţi părinţi îşi vor îmbrăţişa copiii, el va trebui să o conducă pe mama Priyei la mormântul fetei.

Un vreasc trosni, iar Wells tresări, uitându-se în jur după vreo mişcare, dar era doar o veveriţă rătăcită. Deşi n-ar fi recunoscut niciodată, sperase să fie Sasha. Ştia că era tâmpit. Nu avea să apară în mod magic, doar pentru că el nu-şi putea lua gândul de la ea. Şi făcuse ce trebuia, când o lăsase să plece. Îşi dorea doar să o fi întrebat unde trăiau oamenii ei sau dacă se va întoarce vreodată. Dacă nu o va revedea niciodată?

Un alt gând începu să încolţească în mintea lui, refuzând să fie respins. Dacă Sasha doar se prefăcuse? Dacă sărutul ei făcuse parte din planul ei de scăpare? Din luminiş se auziră strigăte, care îl scoaseră din perplexitate. Nu erau obişnuitele strigăte matinale, de genul „ia-ţi mâinile de pe mâncarea mea” sau „dacă încerci să te fofilezi de la cărat apă, te omor”. Wells

se ridică în picioare şi se îndreptă într-acolo. Avea o presimţire că ştia care era cauza.

Un grup se adunase în jurul barăcii-infirmerie, iar când se apropie, două duzini de feţe se întoarseră spre el. Cele mai multe erau nedumerite, dar câteva erau furioase.

— A dispărut, scuipă Graham, zorindu-se către Wells.

Pentru o clipă, Wells se gândi să facă pe prostul, pretinzând că Sasha evadase, cumva. Dar ştia ce ar spune tatăl lui despre asta. Un adevărat lider îşi recunoaşte greşelile, nu dă vina pe alţii. Nu că el s-ar fi gândit că eliberarea Sashei fusese o greşeală.

— Ai zis că o aduci înapoi, dar ai lăsat-o să plece.

Graham se uită în jur, să se asigure că vorbele lui transmit indignarea adecvată.

— Ce-a fost în capul tău, Wells? întrebă Antonio, cu ochii mari, nevenindu-i să creadă. Ea era singurul nostru atu în faţa pământenilor. Deja i-au ucis pe Asher şi pe Priya. Ce o să-i oprească să ne termine pe toţi?

— Nici măcar nu ştim unde sunt oamenii Sashei, nu să ştie că ea era la noi. În plus, nu ei i-au ucis pe Asher şi pe Priya, protestă Wells. A fost o altă facţiune a pământenilor. Cea violentă.

— Asta ţi-a spus ea, ciripi o fată.

Wells se întoarse şi o văzu pe Kendall privindu-l cu un amestec de regret şi milă.

— Dar niciodată nu am avut vreo dovadă, nu-i aşa?

Expresia de pe faţa ei spunea clar că ea credea că Wells fusese păcălit.

— Recunoaşte! mârâi Graham. Ai lăsat-o să plece, nu-i aşa?

— Da, zise Wells calm. Am lăsat-o. Aşa era corect. Nu ştia nimic despre Octavia şi nu câştigam nimic dacă o ţineam aici. Nu putem închide oamenii pur şi simplu, fără motiv.

— Serios?

Antonio se holba la el neîncrezător. Faţa lui de obicei veselă era acum schimonosită de furie, în timp ce gesticula dramatic spre mulţime:

— Tatăl tău ne-a închis pe toţi pentru mult mai puţin.

— Şi? întrebă Wells, ridicând tonul, frustrat. O să tot facem aceleaşi greşeli? Avem ocazia să schimbăm ceva. În mai bine.

Graham pufni:

— Termină cu prostiile, Wells. Ştim cu toţii că singurul lucru pe care îl „faci” e o târfă mutantă născută pe Pământ.

Furia pe care Wells încercase să şi-o reţină izbucni în pieptul lui şi se aruncă sălbatic spre Graham, cu pumnii ridicaţi. Dar, înainte să apuce să şteargă zâmbetul arogant de pe faţa nemernicului, Eric şi un alt băiat arcadian îi răsuciră braţele la spate.

— Potoleşte-te, Wells! strigă Eric.

— Vedeţi?

Graham se întoarse spre ceilalţi, evident, încântat.

— Vedeţi? Cred că ne-a arătat destul de clar unde naiba îi e loialitatea.

Nu cuvintele lui Graham îl durură, ci privirile de pe feţele tuturor. Cei mai mulţi se uitau la el cu o expresie care spunea că îl credeau pe Graham, iar Wells îi dezgusta. Buza lui Kendall tremura. Faţa lui Eric era roşie de frustrare. Antonio era furios. Wells se uită în jur după Clarke, înainte să îşi aducă aminte că plecase. Făcuse ce trebuia. De ce nu înţelegeau? *Dar poate că nu era ce trebuia,* se auzi o voce slabă, în mintea lui. La urma urmei, ştia şi el că până şi cei mai mari lideri făceau greşeli.

Când colonelul trecu pe lângă unitatea lui Wells, acesta răsuflă şi îşi desfăcu nasturele de sus al jachetei. Nu durase mult până să-şi dea seama că uniformele pe care le admira atât de mult când era copil erau destul de neplăcute, de fapt. Doar pentru că soldaţii de pe Pământ se îmbrăcau astfel nu însemna că ei trebuiau să facă la fel în spaţiu.

— Uau, uite. Jaha se dezlănţuie, îl împunse unul dintre cadeţi. Nu ştii ce păţesc ofiţerii care încalcă regulile vestimentare?

Wells îl ignoră. Dacă pe ceilalţi cadeţi antrenamentele pe Walden păreau să-i umple de energie, pe Wells mereu îl lăsau extenuat. Nu partea fizică, îi plăcea să alerge pe pistele gravitaţionale şi exerciţiile de luptă îi plăceau. Restul îl făcea să fie oarecum ameţit: raidurile prin locuinţe, să oprească la întâmplare cumpărători de la magazinul de schimb şi să-i ia la întrebări. De ce era nevoie să presupună că toţi de pe nava aceea erau infractori?

— Ateeeenţie! strigă căpitanul în faţă.

Automat, Wells îşi trase umerii în spate, ridică bărbia şi se roti în poziţie, în timp ce cadeţii formau un şir drept pe coridor.

— Pe loc repaus, colonele! se auzi vocea cancelarului. Nu am venit în inspecţie.

Wells privea drept în faţă, dar simţea greutatea privirii tatălui său.

— Aveţi noroc, date fiind circumstanţele.

Wells se zbârli, ştiind exact la cine se referea tatăl său.

— Domnule.

Colonelul coborî tonul.

— Cine este în unitatea dumneavoastră de securitate azi?

— Nu am venit cu treburi oficiale, aşa că sunt singur.

Wells riscă o privire şi văzu că, într-adevăr, cancelarul era singur, o situaţie rar întâlnită la un oficial de rang înalt care se ducea pe Walden. Ceilalţi membri ai Consiliului refuzau să treacă podul fără cel puţin doi gardieni lângă ei.

— Pot să trimit măcar câţiva cadeţi cu dumneavoastră? zise colonelul, cu voce joasă. Pe Arcadia a avut loc încă un incident azi-dimineaţă şi cred că…

— Mulţumesc, dar mă descurc, zise tatăl său, pe un ton care spunea clar că discuţia s-a încheiat. O zi bună, colonele.

— O zi bună, domnule.

Când sunetul paşilor cancelarului dispăru după colţ, colonelul le dădu drumul şi le ordonă să se întoarcă pe Phoenix, în pas alergător. Cadeţii sprintară. Wells rămase în urmă, prefăcându-se că îşi leagă şireturile bocancilor. Când fu sigur că nu se uita nimeni, o luă la fugă pe coridor, după tatăl său. Ascundea ceva şi avea de gând să afle ce. În ziua aceea.

Încetini la pas, când îl zări pe cancelar cotind mai în faţă şi văzu ceva ce nu se aştepta. Tatăl său stătea în faţa Zidului comemorării, o porţiune de hol din cea mai veche zonă a Walden, care, în timp, devenise un memorial pentru toţi cei care muriseră pe Colonie. Cele mai vechi nume erau cu scris de mână mai mare, crestat cu cuţitele în zid, de cei dragi rămaşi în viaţă. Dar pe măsură ce timpul trecuse şi spaţiul liber de pe zid devenise tot mai puţin, numele fuseseră trecute unele peste altele, până când zidul devenise atât de plin, că aproape toate numele deveniseră aproape ilizibile.

Wells nu putea să îşi închipuie ce făcea tatăl său acolo. Singurele dăţi când şi-l amintea vizitând zidul erau în timpul ceremoniilor oficiale, când erau onoraţi membrii morţi ai Consiliului. Din câte ştia, tatăl său nu venise niciodată singur

acolo. Apoi cancelarul se întinse şi îşi trecu palma pe conturul unui nume. Umerii îi căzură, emanând o tristeţe pe care nu i-o mai văzuse niciodată. Obrajii lui Wells începură să ardă. Locul lui nu era acolo, evident, dădea buzna într-un moment intim. Dar când vru să se întoarcă – atent să se mişte cât se putea de neauzit –, tatăl lui vorbi:

— Ştiu că eşti acolo, Wells.

Wells îngheţă, cu respiraţia în gât.

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să vin după tine.

Cancelarul se întoarse spre el, dar spre surprinderea lui Wells nu părea furios, nici dezamăgit.

— E în regulă, zise oftând. Oricum, e momentul să îţi spun adevărul. Wells se înfioră.

— Adevărul despre ce?

— Nu mi-e uşor să îţi spun asta, începu tatăl său, cu vocea aproape tremurândă.

Îşi drese glasul.

— Cu mult timp în urmă, înainte să te naşti, înainte chiar să o întâlnesc pe mama ta, m-am îndrăgostit… de o femeie de pe Walden.

Wells se holba la el uimit. Nici nu era sigur dacă îl auzise vreodată pe tatăl său rostind cuvântul dragoste. Era atât de insensibil, atât de devotat muncii sale, nu avea nicio logică. Şi totuşi durerea din ochii lui era suficient să îl convingă pe Wells că vorbea serios.

Ezitant, cancelarul îi spuse că o cunoscuse când era tânăr gardian, în timpul uneia dintre patrule. Începuseră să iasă împreună şi se îndrăgostiseră, deşi el ţinuse secretă toată povestea faţă de prietenii lui şi faţă de familie, care ar fi fost îngroziţi să afle despre sentimentele lui pentru o fată de pe Walden.

— În cele din urmă, mi-am dat seama că era o prostie. Dacă ne-am fi căsătorit, am fi provocat suferinţă familiilor noastre. Iar în perioada aceea deja se vorbea despre intrarea mea în Consiliu. Aveam responsabilităţi faţă de oameni, nu doar faţă de mine, şi am decis să pun capăt poveştii.

Oftă.

— Şi-ar fi urât viaţa, ca soţie de cancelar. Am făcut ce trebuia.

Wells nu zise nimic, aşteptând să continue.

— Apoi, câteva luni mai târziu, am cunoscut-o pe mama ta şi

mi-am dat seama că ea era partenera de care aveam nevoie. Cineva care să mă ajute să devin liderul de care Colonia avea nevoie.

— Te-ai mai văzut cu ea? întrebă Wells, surprins de nota acuzatoare din vocea lui. Cu… cu femeia de pe Walden?

— Nu.

Tatăl său scutură din cap vehement.

— Categoric, nu. Mama ta e totul pentru mine. Îşi drese vocea.

— Tu şi mama ta sunteţi totul pentru mine, se corectă.

— Ce s-a întâmplat cu ea? Cu femeia de pe Walden? Şi-a găsit pe altcineva?

— A murit, zise cancelarul simplu. Uneori, vin aici, în amintirea ei. Asta e tot. Acum ştii tot.

— De ce trebuie să fie secret? insistă Wels. De ce te porţi de parcă ai vrea să nu te vadă nimeni?

Faţa tatălui său deveni dură.

— Există anumite lucruri, când vine vorba despre un lider, pe care nu le poţi înţelege la vârsta ta.

Se răsuci pe călcâie şi se îndreptă înapoi spre Phoenix.

— Acum, această discuţie s-a încheiat.

Walls îl privi tăcut pe tatăl său plecând, ştiind prea bine că atunci când vor sta la masă, la cină, se vor purta amândoi de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Se întoarse din nou spre zid, să vadă numele pe care tatăl său îl atinsese atât de tandru. *Melinda.* Încercă să descifreze celălalt nume, dar era prea zgâriat să îl poată citi. Putea doar să spună că începea cu B. *Melinda B*. Femeia moartă pe care tatăl său o iubise cândva, a cărei amintire îl aducea la zid, din nou şi din nou. Femeia care, dacă lucrurile ar fi stat altfel, putea fi mama lui.

Wells îşi încheie nasturii jachetei, apoi se întoarse spre Phoenix, lăsând în urmă fantomele tatălui său.

— Cancelarul junior a fost complet deplasat, zicea Graham. Şi naiba ştie ce va mai face?

— Nu ştiu, zicea Lila, nu putem să…

— E în regulă, zise Wells şi-i întrerupse. O să vă uşurez situaţia. O să plec.

— Ce? zise Kendall tresărind. Nu, Wells, nu asta vrem.

— Vorbeşte pentru tine, i-o trânti Graham. Este exact ce vreau eu. Aş zice că ne-ar fi mai bine fără el.

Wells se întreba dacă Graham avea dreptate. Făcuse acelaşi lucru pe care îl făcuse tatăl său cu mult timp în urmă şi greşise, din cauza unei fete? Ce ar spune cancelarul, dacă ar fi acolo?

— Sper să vă fie mai bine, le zise Wells, surprins de sinceritatea şi de lipsa de resentiment din vocea lui.

Apoi, fără să privească pe nimeni în ochi, se răsuci pe călcâie şi se duse să îşi strângă lucrurile, pentru ultima dată.

25. BELLAMY

Scările coborau spre o uşă metalică imensă, dintr-un perete de stâncă. Avea o încuietoare rotundă imensă, ce părea impenetrabilă, dar uşa era întredeschisă.

— Adică au făcut-o degeaba, nu? arătă Bellamy spre deschizătura dintre uşa grea şi stâncă.

— Nu chiar, zise Clarke şi trecu pe lângă el, să vadă mai bine. Până nu demult, ei au fost singurii oameni de pe întreaga planetă. Nu aveau de cine să se ferească.

— Vezi ceva? întrebă el, încercând din răsputeri să-şi ascundă îngrijorarea din voce.

Sperase să îi prindă pe pământenii care o luaseră pe Octavia de cum coborâseră. Şi, cu toate că era disperat să o găsească pe sora lui, ştia că nu era cazul să dea buzna în casa duşmanului, în toiul nopţii. Numai că, odată ce lui Clarke îi intra ceva în cap, nu puteai să o opreşti şi nu avea de gând să o lase să meargă singură.

— Încă nu.

Clarke se răsuci, iar faţa i se îmbună, când văzu îngrijorarea din ochii lui.

— Mulţumesc, îi zise încet. Pentru că faci asta. Pentru că eşti aici cu mine.

Bellamy doar aprobă din cap.

— Te simţi bine?

— Minunat.

Clarke îl strânse de mână.

— Nu eşti bucuros? În sfârşit, o să-i cunoşti pe cei care înţeleg limbajul tău ciudat, limbajul pământenilor de cândva.

El reuşi să zâmbească, dar vocea îi era serioasă.

— Deci, crezi că ne aşteaptă?

— Nu, nu chiar pe noi. Dar Sasha zicea că vor fi bucuroşi să ne ajute.

Bellamy aprobă din cap, ascunzându-şi teama. Ştia că, dacă li se întâmpla ceva rău în noaptea aceea, nu vor mai fi văzuţi niciodată.

— Atunci, haide.

Clarke trase de uşă şi tresări când balamalele ruginite scârţâiră în tăcerea nopţii. Apoi se strecură în deschizătură şi îi

făcu semn lui Bellamy să o urmeze. Înăuntru era întuneric, dar nu chiar beznă. Era o lumină ambientală ciudată, dar Bellamy nu îşi dădea seama de unde venea. Clarke îl luă de mână şi înaintară prin ceea ce părea să fie un tunel săpat în stâncă. După câţiva paşi, terenul începea să coboare abrupt şi fură nevoiţi să încetinească, să nu-şi piardă echilibrul şi să se rostogolească. Aerul era mult mai rece decât afară, iar mirosul era şi el diferit, umed şi mineral, nu lemnos şi răcoros.

Bellamy se forţă să inspire adânc şi să meargă încet. Săptămânile petrecute la vânătoare îi schimbaseră felul în care se mişca, picioarele lui parcă pluteau neauzite deasupra pământului. Clarke părea să facă asta natural. Dar apoi ea se împiedică şi tresări, iar el o trase la pieptul lui.

— Eşti bine?

Inima lui Bellamy bătea atât de repede, de parcă voia să îl dea de gol.

— Sunt bine, şopti Clarke, dar rămase lângă el. Doar că… de aici coboară.

Podeaua din piatră se continua cu nişte scări metalice abrupte, în jos. Coborâră încet, urmând scările care duceau în jos, în spirală. În lumina slabă era greu să-şi dea seama, dar păreau să conducă într-o imensă grotă. Pereţii erau umezi, din piatră şi, cu cât coborau mai mult, cu atât era mai rece aerul. În timp ce coborau, Bellamy îşi aminti ce îi spusese Clarke despre Muntele Weather. Încercă să-şi imagineze cum trebuie să fi fost, să alergi orbeşte spre un buncăr subteran, să îţi iei rămas-bun de la soare şi de la cer, de la lumea pe care o cunoşteai şi să te afunzi în beznă. Ce le-o fi trecut prin minte primilor oameni care coborâseră acele scări? Fuseseră cuprinşi de uşurare sau de regret pentru cei pe care îi lăsaseră în urmă?

— Oare trebuie să urce şi să coboare scările astea de câte ori pleacă? şopti Clarke.

— Poate că mai există o intrare, zise Bellamy. Altfel de ce nu am văzut pe nimeni încă?

Când ajunseră jos tăcură, iar ecoul singuratic al paşilor lor se auzea mai clar decât orice ciripit. Scările se terminau într-un spaţiu gol imens, care semăna mai degrabă cu o peşteră decât cu un loc unde oamenii să fi locuit de secole. Bellamy îngheţă şi îi apucă braţul lui Clarke, când un ecou răsună în beznă.

— Ce a fost asta? şopti el privind agitat dintr-o parte în alta.

Vine cineva?

Clarke îi dădu mâna la o parte uşor şi înaintă un pas.

— Nu…

Vocea ei era mai degrabă mirată decât temătoare.

— E apa. Uite, stalactite, zise ea arătând deasupra. Condensul se adună pe piatră, apoi picură într-un fel de rezervor. Cred că de acolo îşi luau apa de băut, în timpul iernii nucleare.

— Să mergem, zise Bellamy luând-o de mână.

O trase printr-o deschizătură în stâncă, pe un coridor cu pereţi metalici, la fel cum erau coridoarele de pe Walden. Fâşii lungi de lumină se vedeau de-a lungul tavanului, cabluri ce ieşeau printre crăpături, acoperite în plastic.

— Bellamy, zise Clarke cu respiraţia tăiată, uite.

Pe un perete era o cutie din plastic, la fel cum erau cutiile încuiate de pe Colonie, în care erau panourile de control. Dar în loc de un ecran şi butoane acolo era un semn. Chiar sus era un vultur, în interiorul unui cerc, ţinând o plantă într-o gheară şi nişte săgeţi în cealaltă. Deasupra lui, pe două coloane, era scris: ORDINEA SUCCESIUNII. Pe coloana din stânga era o listă lungă de titluri: preşedintele Statelor Unite, vicepreşedintele Statelor Unite, purtătorul de cuvânt al Casei şi aşa mai departe. Lângă fiecare dintre ele scria ÎN SIGURANŢĂ, DISPĂRUT sau… MORT. Cineva încercuise cu cerneală neagră cuvântul mort din dreptul primilor şase. Secretarul de Interne fusese marcat cu *în siguranţă*, la început, dar apoi cineva tăiase şi încercuise *mort*, cu cerneală albastră.

— Ai fi zis că au dat asta jos până acum, zise Bellamy şi îşi trecu un deget peste carcasa din plastic.

Clarke se întoarse spre el.

— Tu ai fi dat-o jos? întrebă ea încet.

Bellamy scutură din cap oftând.

— Nu. Nu aş fi dat-o.

Continuară să înainteze pe coridor în tăcere, până ajunseră la o intersecţie. Era un alt semn mare, doar că acesta nu avea carcasă din plastic.

→ SPITAL

← TRATAREA DEŞEURILOR

→ COMUNICAŢII

← SALA DE ŞEDINŢE

→ GENERATOARE

← CREMATORIU

— Crematoriu? citi Bellamy tare, reprimându-şi un fior.

— Cred că e logic. Pe Pământ nu poţi trimite oamenii în spaţiu şi, categoric, nu-i poţi îngropa în stâncă.

— Dar unde trăiesc? Cum de nu am văzut încă pe nimeni?

— Poate că dorm?

— Unde? În crematoriu?

— Să mai mergem, zise ea, ignorându-i gluma.

În dreapta, licări o lumină.

— Probabil că nu e de bine, zise el şi îi strânse mai tare mâna lui Clarke, gata să o ia la fugă.

— E în regulă, zise ea, deşi se îndepărta deja de lumină.

— Pariez că are un cronometru sau aşa ceva.

Ecoul unor paşi îi făcu pe amândoi să îngheţe.

— Cred că vine cineva, zise Clarke, iar privirea ei trecu de la Bellamy spre capătul coridorului lung.

El o trase lângă el, îşi dădu jos de pe umăr arcul şi vru să scoată o săgeată.

— Stai, şuieră Clarke şi se dădu într-o parte. Trebuie să arătăm clar că am venit cu gânduri paşnice.

Paşii se auziră mai tare.

— Nu risc nimic, zise Bellamy şi trecu din nou în faţa ei.

Patru siluete se iviră la capătul coridorului. Doi bărbaţi şi două femei. Erau îmbrăcaţi la fel ca Sasha, în negru şi gri, doar că nu aveau blănuri.

Şi aveau arme.

Pentru un moment îngrozitor de lung, se uitară la Clarke şi la Bellamy, evident nedumeriţi. Apoi strigară ceva şi o luară la fugă spre ei.

— Clarke, fugi! îi ordonă Bellamy, în timp ce ridica arcul şi ţintea.

— Nu! Nu se poate. Nu trage în ei!

— Clarke! Mişcă-te! strigă el, încercând să o împingă cu umărul.

— Bellamy, lasă jos arcul! Vocea ei era disperată.

— Te rog! Trebuie să ai încredere în mine.

El ezită, suficient cât Clarke să se strecoare pe sub braţul lui şi să se pună în faţă, cu mâinile ridicate în aer.

— Avem un mesaj de la Sasha, strigă Clarke.

Vocea ei era puternică şi fermă, deşi întregul corp îi tremura.

— Ea ne-a trimis aici.

Nici nu avură timp să vadă dacă numele fusese auzit de pământeni. Un vâjâit ciudat umplu aerul, iar Bellamy simţi cum ceva îi înţeapă partea de sus a braţului.

Apoi totul se făcu negru.

26. GLASS

Sute de trupuri erau înghesuite pe puntea de lansare şi alte sute se împingeau în ele, de pe rampă. În total, erau mai bine de o mie de oameni la baza navei şi umpleau aerul cu un amestec înecăcios de transpiraţie, sânge şi teamă.

Glass şi Sonja reuşiseră să ajungă pe punte, cu greu. Stăteau în spate, împinse spre rampă. Sonja nu putea să se lase deloc pe gleznă, astfel că Glass avea braţul în jurul ei, deşi nu prea era nevoie. Mulţimea era atât de densă, încât Sonja putea să-şi piardă echilibrul şi tot n-ar fi căzut.

La fiecare câteva minute, marea de trupuri se înclina într-o parte sau în alta, până când nerăbdătorii de pe Phoenix, Arcadia şi Waldens ajunseră să pară doar un val de carne.

Glass se ridică pe vârfuri şi reuşi să vadă cum oamenii încercau să se înghesuie în vreuna dintre cele şase nave rămase. Deja erau burduşite mult peste capacitate, iar trupurile continuau să dea pe dinafară. Glass încercă să-şi alunge lacrimile care îi înceţoşau vederea şi numără din nou. Şase. Ar fi trebuit să fie şapte nave. Cea de pe care fugise ea, cea care ar fi trebuit să îi ducă pe Wells şi pe ceilalţi pe Pământ plecase, desigur. Dar ce se întâmplase cu a şaptea? Chiar dacă ar fi fost o duzină de nave, Glass şi mama ei nu ar fi reuşit să plece de pe Colonie decât dacă ar fi continuat să se împingă în faţă. Dar Glass se simţea slăbită şi inertă. De câte ori se mişca durerea trecea prin ea, când se gândea la expresia dezgustată de pe faţa lui Luke şi la cioburile inimii ei, pe care se străduia din greu să le ţină laolaltă. Dar când se uită la mama ei, îşi dădu seama că nu avea de ales. Nu putea să se gândească la ce se întâmplase cu Luke, nu atunci. Inima mamei sale se făcuse fărâme cu mult timp în urmă, dar diferenţa era că ea nici nu încercase să adune cioburile. Glass făcuse asta pentru ea. Fără Glass, mama ei nu s-ar fi luptat pentru un loc pe vreo navă, iar ea nu avea de gând să permită asta.

O strânse mai tare pe mama ei de talie.

— Vino! Să nu ne oprim. Câte un pas.

Deşi abia se mişcau, totuşi, cumva, Glass şi Sonja reuşiră să se împingă printre umeri şi coate. Glass tresări, dar nu se uită în jos, când călcă pe ceva moale. Îşi ţinu privirea pe partea din faţă

a punţii de lansare şi strânse tare mâna mamei sale, în timp ce îşi croiau drum prin zidul de trupuri. Trecură pe lângă o femeie a cărei rochie era udă de sânge. După cum îşi ţinea braţul, Glass presupuse că fusese nimerită de un glonţ al gardienilor. Era palidă şi se clătina înainte şi înapoi, deşi nu avea loc să cadă.

Nu te opri.

Glass îşi reprimă un ţipăt, când trecu pe lângă femeie şi-i simţi mâneca plină de sânge pe braţul ei gol.

Nu te opri.

Un bărbat ţinea o fetiţă într-un braţ şi o legătură de haine în celălalt, astfel că abia putea trece prin mulţime. *Lasă hainele,* voia Glass să îi spună. Dar nu zise nimic. Singura ei datorie era să-şi ducă mama pe navă. Doar de asta îşi permitea să îi pese.

Nu te opri.

Un băieţel, doar ceva mai mare decât un bebeluş, stătea pe jos, prea şocat şi speriat să facă altceva decât să scâncească şi să dea din braţele grăsuţe. Oare fusese desprins de mulţime din mâinile părinţilor? Sau fusese abandonat, într-un moment de panică? Simţi o strângere de inimă, o durere în spaţiul gol din spatele inimii, care nu se vindecase complet. O strânse mai tare pe Sonja şi întinse celălalt braţ spre băieţel. Dar chiar înainte ca degetele ei să atingă mâna lui întinsă, simţi că e împinsă în altă direcţie. Lăsă să îi scape un suspin şi încercă să-şi recapete echilibrul. Când se întoarse să se uite după el, dispăruse în spatele valului de trupuri.

Nu te opri.

Când ajunseră pe la mijlocul punţii de lansare, cea mai apropiată navă era plină ochi cu trupuri, mult mai multe decât capacitatea ei. Oamenii stăteau pe fiecare centimetru de spaţiu, înghesuiţi pe lângă scaune. Glass ştia că era foarte periculos să te bagi în astfel de înghesuială, toţi cei care nu aveau centurile puse urma să fie izbiţi violent de pereţi, în timpul coborârii. Categoric, aveau să moară şi aveau să omoare pe unii dintre cei de pe scaune. Dar nimeni nu îi oprea şi nu îi dădea jos pe cei care erau în plus. Nimeni nu coordona lucrurile.

Un sunet nou se alătură corului de gemete şi strigăte. La început, Glass crezu că doar şi-l închipuie, dar când se uită peste umăr îl zări pe muzicianul de mai devreme, pe rampă. Îşi pusese vioara sub bărbie şi trăgea arcuşul peste coarde. Cu aproape o mie de oameni între el şi cea mai apropiată navă,

probabil că îşi dăduse seama că nu va reuşi. Şi, în loc să fie cuprins de panică, alesese să îşi încheie viaţa prin a face lucrul care îi plăcea cel mai mult. Ochii bărbatului erau închişi, astfel că era indiferent la privirile nedumerite şi la glumele celor din jur. Dar pe măsură ce cântecul plutea în aer, feţele se înmuiau. Melancolia muzicii scotea durerea din piepturile lor şi o risipea în aer. Teama zdrobitoare devenea o povară împărtăşită şi, pentru un moment, păru ceva ce puteau îndura împreună.

Glass se întoarse dintr-o parte în alta, căutându-l disperată pe Luke. Cum crescuse pe Walden, el nu fusese niciodată la un concert de Ziua eroilor şi voia ca el să audă muzica aceea. Dacă era ca el să moară în noaptea aceea, Glass voia să ştie că ultimele lui momente vor fi marcate de altceva decât de suferinţă.

Un ţiuit puternic răsună brusc prin încăpere şi întrerupse vraja muzicii, iar uşa celei mai îndepărtate nave începu să se închidă. Cei câţiva oameni care încercaseră să se înghesuie înăuntru începură să se împingă înainte, disperaţi să ajungă pe navă înainte să pornească.

— Staţi! ţipă o femeie şi se desprinse din mulţime, să fugă spre uşă. Fiul meu e acolo!

— Opriţi-o! urlă o altă voce.

Câţiva oameni se grăbiră să o prindă, dar era prea târziu. Se strecurase în camera pneumatică, dar nu reuşise să ajungă pe navă. Când îşi dădu seama ce se întâmplase, se răsuci şi se izbi cu putere de uşa închisă a camerei pneumatice. În spatele ei, nava se desprinse de Colonie şi porni spre globul albastru-gri al Pământului. Apoi un val de icnete îngrozite trecu prin mulţime. Femeia plutea dincolo de geam, cu faţa contorsionată de un ţipăt pe care nimeni nu-l putea auzi. Braţele şi picioarele ei erau răsfirate, de parcă ar fi crezut că poate să prindă nava şi să se tragă înapoi. În câteva secunde, încetă să se mai mişte, iar faţa i se învineţi. Glass se întoarse, dar nu suficient de repede. Cu colţul ochiului, zări o bucată dezgustătoare de picior vânăt umflat, înainte ca femeia să dispară din raza ei vizuală.

Se auzi un alt ţiuit, când următoarea navă fu lansată. Rămăseseră doar patru. Delirul mulţimii atinsese o culme, astfel că puntea de lansare era plină de sunetele morţii şi de plânsete.

Glass strânse din dinţi şi o trase în faţă pe mama ei, tocmai când marea de trupuri le împinse mai aproape de rampă. A treia

navă se desprinse şi plecă. O roşcată trecu pe lângă ele şi abia după aceea Glass îşi dădu seama că fusese Camille. Asta înseamnă că Luke era în apropiere? Încercă să îi strige numele, dar strigătul muri înainte să-i iasă din gât.

— Glass, se auzi vocea mamei sale, din spate.

Parcă trecuse o eternitate de când Sonja vorbise ultima dată.

— Nu o să reuşim. Cel puţin, nu împreună. Trebuie să…

— Nu! strigă ea, în timp ce zări o breşă în mulţime şi porni spre ea.

Tocmai atunci o văzu pe Camille cum împingea un băiat slăbănog jos de pe navă şi îi lua locul.

Strigătul îndurerat al mamei băiatului răsună peste punte, când uşile se închiseră cu un ultim clic.

— La o parte! strigă o voce dură.

Glass se răsuci şi văzu un şir de gardieni alergând pe rampă, cu bocancii tropăind la unison, în timp ce escortau câţiva civili pe puntea de lansare. Unul dintre ei era vicecancelarul. Nimeni nu dădea atenţie ordinelor gardienilor. Mulţimea de trupuri continua să se împingă spre navele rămase. Iar gardienii continuau să înainteze şi să dea la o parte oamenii, cu vârfurile armelor.

— Faceţi loc!

Trecură chiar pe lângă Glass şi Sonja. Rămas în urmă, vicecancelarul Rhodes o văzu pe Sonja, iar pe faţa lui apăru o expresie pe care Glass nu reuşi să o descifreze prea bine. Bărbatul se opri, îi şopti ceva unui gardian şi arătă spre mama ei. Mulţimea se dădu la o parte, când trei gardieni năvăliră spre ele. Înainte ca Glass să aibă timp să reacţioneze, o luară pe ea şi pe Sonja şi le împinseră spre ultima navă. Strigătele furioase, violente care urmară răsunau parcă de departe. Glass abia auzea ceva în afară de inima ei, care bătea nebuneşte, în timp ce simţea doar mâna mamei sale, care o strângea puternic pe a ei. Chiar vor reuşi? Vicecancelarul tocmai le salvase vieţile?

Gardienii le împinseră pe amândouă pe ultima navă, împreună cu vicecancelarul. Toate cele o sută de locuri erau ocupate, mai puţin trei din faţă. Rhodes le făcu semn să meargă acolo. Glass se mişca parcă printr-un vis, o aşeză pe Sonja lângă vicecancelar, iar ea ocupă ultimul scaun. Dar uşurarea lui Glass fu temperată de o tristeţe acută şi dureroasă, la gândul că Luke probabil nu va fi pe Pământ cu ea. Nu putea fi sigură că nu se

afla pe una dintre navele plecate deja, dar nu credea că era pe vreuna. El n-ar fi dat pe cineva la o parte, pentru a prinde un loc, la fel cum n-ar fi lăsat un prieten să plătească pentru fapta lui.

Când începu numărătoarea inversă, Sonja o apucă pe Glass de mână. În jurul lor, oamenii ţipau, mormăiau rugăciuni, şopteau cuvinte de rămas-bun şi scuze faţă de cei pe care îi lăsau în urmă. Rhodes o ajută pe Sonja să-şi pună centura, iar Glass şi-o puse pe a ei. Dar înainte ca mâinile ei tremurânde să o poată închide, un gardian apăru în uşă. Avea ochii bulbucaţi şi se uita nebuneşte în jur, cu arma ridicată în aer.

— Ce naiba faci? strigă Rhodes. Dă-te jos! O să ne omori pe toţi!

Gardianul trase un foc în aer şi se făcu linişte.

— Acum, ascultaţi-mă, zise el, privind în jur. Unul dintre voi coboară de pe nava asta sau muriţi cu toţii.

Ochii lui plini de teroare se opriră asupra lui Glass, care încă nu reuşise să-şi pună centura. Bărbatul înaintă câţiva paşi şi îndreptă arma spre capul ei.

— Tu, scuipă el, coboară!

Arma lui tremura atât de tare, încât ţeava aproape că atinse obrazul lui Glass. O voce ca de robot umplu capsula.

— Un minut până la plecare. Rhodes umblă la centură.

— Soldat! zise el, pe un ton poruncitor, milităros. Drepţi!

Gardianul îl ignoră şi o apucă de braţ pe Glass.

— Ridică-te sau te împuşc! Jur pe Dumnezeu că o fac.

— Cincizeci şi opt… cincizeci şi şapte… Glass îngheţă.

— Nu, te rog, scutură ea din cap.

— Cincizeci şi trei… cincizeci şi doi… Gardianul puse ţeava armei pe tâmpla ei.

— Ridică-te sau îi împuşc pe toţi de aici!

Glass nu putea să respire, nu vedea nimic, dar, cumva, se ridică în picioare.

— Pa, mamă, şopti ea şi se întoarse spre uşă.

— Patruzeci şi nouă… patruzeci şi opt…

— Nu! ţipă mama ei.

Brusc, apăru lângă Glass.

— Ia-mă pe mine.

— Nu, suspină Glass, încercând să o împingă pe mama ei la loc pe scaun. Încetează, mamă!

Bărbatul flutură arma de la una la alta.

— Una dintre voi ar fi bine să coboare naibii, altfel vă împuşc pe amândouă!

— Cobor eu, te rog, nu trage, zise Glass şi o împinse pe mama ei, apoi se întoarse spre uşă.

— Stai! dădu buzna o siluetă familiară, sărind pe navă în ultima clipă.

Luke.

— Treizeci şi cinci… treizeci şi patru…

— Înapoi! scuipă gardianul, încercând să-l dea la o parte pe Luke.

Într-o clipă, Luke sări pe el pe la spate, îi puse un braţ în jurul gâtului şi îl trânti pe jos. Un pocnet asurzitor şi înfiorător se auzi pe navă, când arma se descărcă. Toţi ţipară. Toţi, mai puţin unul.

— Treizeci… douăzeci şi nouă…

Mama ei era prăbuşită pe jos, cu o pată roşie pe partea din faţă a rochiei.

27. CLARKE

Pentru primele câteva momente, Clarke nu reuşi să îşi amintească unde se afla. Se trezise în atâtea locuri diferite, în ultimele câteva săptămâni, în celulă, în ultimele zile de detenţie, în supraaglomeratul cort-infirmerie, unde Thalia îşi dăduse suflarea, ghemuită lângă Bellamy, sub un cer plin de stele. Clipi şi ascultă cu atenţie, aşteptând să vadă ceva. Siluetele umbrite ale copacilor. Sunetul respiraţiei regulate a lui Bellamy.

Dar nimic. Doar întuneric şi linişte.

Dădu să se ridice, dar gemu când mişcarea o făcu să simtă durere în cap. Unde era?

Apoi îşi aminti. Ea şi Bellamy coborâseră sub Muntele Weather. Gardienii care veniseră după ei. Apoi…

— Bellamy, zise ea răguşit, ignorând durerea, când mişcă din cap.

Când ochii i se obişnuiră cu întunericul, zări ce era în jur. Era într-o încăpere mică, goală. O celulă.

Bellamy!

Bellamy îndreptase o săgeată spre gardieni. Să fi înţeles ei că el era o ameninţare? Stomacul i se strânse, când îşi aminti de armele lor. Ceva gemu la câţiva metri de ea. Clarke se ridică în patru labe şi se târî spre sunet. O siluetă deşirată era întinsă pe jos.

— Bellamy, zise ea din nou, iar vocea i se frânse, de uşurare.

Se prăbuşi la loc pe jos şi îi luă capul în poală. El gemu, apoi deschise ochii.

— Eşti bine? întrebă ea şi îşi dădu părul la o parte de pe faţă. Îţi aminteşti ce s-a întâmplat?

Se uită la ea buimăcit, apoi sări în picioare atât de repede, că aproape o doborî pe Clarke.

— Unde sunt? strigă el privind înnebunit în jur.

— Ce vrei să spui? zise ea, întrebându-se dacă avea vreun coşmar.

— Bastarzii ăia de pământeni, care ne-au doborât.

Se pocni peste gât.

— Au tras în noi cu tranchilizante sau aşa ceva.

Clarke îşi duse mâna la gât. Se simţi o proastă pentru că nu înţelesese ce se întâmplase, apoi se îngrozi, când îşi dădu

seama ce însemna. Pământenii presupuşi paşnici şi civilizaţi – oamenii Sashei – îi doborâseră şi îi târâseră într-o celulă întunecată.

— Te simţi bine?

În lumina slabă, văzu cum faţa lui Bellamy se înmoaie, pe măsură ce furia făcea loc îngrijorării. O trase spre el şi o sărută pe cap.

— Nu-ţi face griji, murmură el, o să ieşim de aici.

Clarke nu zise nimic. Era doar vina ei. Ea fusese cea care insistase să coboare acolo, cea care îl implorase pe Bellamy să vină cu ea. Nu putea să creadă că fusese atât de proastă.

Sasha minţise în legătură cu Asher. Minţise în legătură cu Octavia. Cel mai rău, posibil să fi ştiut ce avea să se întâmple cu Priya. Nu exista o altă „facţiune” a pământenilor. Probabil că inventase asta, să-i facă pe cei o sută să aibă încredere în ea, să o atragă pe Clarke şi pe ceilalţi într-o capcană. Sasha fusese atât de vagă atunci când vorbise despre primii colonişti, despre „incidentul” care îi forţase pe pământeni să-i elimine. Ar fi trebuit să îşi dea seama că ceva nu era în regulă.

Închise ochii şi se gândi la mormintele pe care le găsise. Acolo vor ajunge ea şi Bellamy, după ce pământenii îi vor omorî? Sau trupurile lor vor rămâne pentru totdeauna în acel buncăr uitat de lume? Pentru o clipă, auzi doar respiraţia lui Bellamy şi bătăile inimii ei, care galopa. Dar apoi se mai auzi ceva, sunetul inconfundabil al unor paşi.

— Vin, şopti Clarke.

Auzi un zăngănit, apoi o lumină puternică pătrunse înăuntru, orbind-o. Îşi duse o mână la ochi şi văzu silueta unei persoane în uşă. Persoana respectivă intră, iar ea îi văzu faţa. Era Sasha. Teama lui Clarke dispăru şi făcu loc doar furiei şi dezgustului.

— Mincinoaso! exclamă şi se aruncă spre ea. Am avut încredere în tine! Ce naiba vrei de la noi?

— Cum? Clarke, nu.

Sasha avea tupeul să pară jignită, când se dădu înapoi.

— Wells m-a lăsat să plec şi am venit cât de repede am putut. Voiam să mă asigur că voi fi aici când veţi ajunge.

— Sigur, să poţi aranja să fim sedaţi şi închişi, zise Bellamy.

Sasha ridică din umeri timid.

— Îmi pare rău pentru asta. Dar probabil că nu ar fi trebuit să încerci să tragi cu arcul în ei.

Înaintă, vru să pună mâna pe braţul lui Clarke şi oftă când ea se trase.

— Gardienii doar îşi făceau treaba. Îndată ce am aflat ce s-a întâmplat am venit aici. Totul e în regulă acum.

— Dacă asta e ideea ta de în regulă, nu vreau să ştiu ce consideri că e rău, zise Bellamy, pe un ton mai rece decât aerul umed.

Sasha oftă şi deschise uşa mai mult.

— Veniţi cu mine. Vă duc la tatăl meu. Totul o să vă pară logic, după ce o să vorbiţi cu el.

Clarke şi Bellamy se uitară unul la altul. Clarke ştia că el nu o credea pe Sasha mai mult decât ea, dar singurul lor mod de a scăpa era să iasă din celula aceea.

— Bine, zise Clarke şi luă mâna lui Bellamy. O să mergem, dar apoi trebuie să ne arăţi cum ajungem afară.

— Categoric, aprobă Sasha. Promit.

Clarke şi Bellamy o urmară afară din celulă, pe un hol abia luminat. Cele mai multe uşi pe lângă care treceau erau închise, iar când văzu una deschisă Clarke se opri o clipă, să se uite înăuntru. Era o infirmerie sau aşa ceva. Echipamentul era la fel ca acela pe care îl avuseseră pe Phoenix; recunoscu un monitor pentru bătăile inimii, inhalatoare şi un aparat cu raze X. Paturile înguste erau acoperite cu pături jerpelite sau, într-un caz, cu ceea ce părea să fie blană de animal. Şi, în mod izbitor, era goală, fără medici, fără asistente sau pacienţi. De fapt, în timp ce Sasha îi conducea pe o serie de coridoare, Clarke nu văzu pe nimeni, nicăieri.

— Parcă ai zis că sunteţi sute. Unde sunt toţi? întrebă ea, curiozitatea învingându-i pentru moment neîncrederea.

Bellamy era mai greu de distras.

— Probabil, plecaţi să mai răpească de-ai noştri.

Sasha se opri şi se întoarse spre Clarke.

— Nimeni nu a locuit aici jos atâţia ani. Acum buncărul e folosit mai mult pentru a adăposti toate generatoarele şi echipamentul medical, lucruri care nu pot fi mutate la suprafaţă.

— Şi unde locuiţi? întrebă Clarke.

— O să vă arăt. Haideţi.

Cotiră, trecură pe lângă o altă încăpere plină cu nişte cuşti metalice goale, în care Clarke spera să fi fost ţinute cândva animale, apoi se opriră în faţa unei scări care se întindea în sus,

spre o deschizătură din tavan.

— După voi, zise Sasha şi arătă spre trepte.

— Pe naiba o să mergem primii, zise Bellamy şi o prinse de mână pe Clarke.

Sasha se uită de la unul la altul, apoi strânse din buze şi urcă pe una dintre treptele de jos. Urcă scara atât de repede, că aproape dispăruse prin deschizătură, când le strigă să o urmeze.

— Tu prima, îi zise Bellamy lui Clarke. Voi fi chiar în spatele tău.

Era mai greu decât făcuse Sasha să pară. Sau poate pentru că Clarke tremura foarte tare fu nevoită să îşi folosească toată puterea să nu-i alunece mâinile. Scara dispărea într-un fel de puţ, un tunel aproape vertical. Era atât de îngust, încât Clarke simţea cum bluza ei atingea zidul din piatră. Închise ochii şi continuă să urce, închipuindu-şi că urca pe Colonie, nu de sub mii de livre de piatră, care parcă o sufocau, se strângeau în jurul ei, până nu mai putea respira. Mâinile îi erau transpirate şi încercă să şi le şteargă de bluză, îngrozită că în orice clipă va aluneca şi va cădea peste Bellamy. Se forţă să respire regulat.

În cele din urmă, după un timp care îi păru o eternitate, zări lumina zilei deasupra ei. În timp ce se apucă de treapta de sus, se întinse spre ea o mână. Era atât de obosită, că o prinse fără ezitare şi îi permise Sashei să o tragă în sus, pe iarbă. În timp ce Clarke trăgea aer în piept şi se ridica tremurând în picioare, Sasha se întinse şi după Bellamy.

— Urci chestia asta zilnic? gâfâi Bellamy şi îşi puse mâinile pe genunchi, trăgând în piept aerul răcoros al dimineţii.

— Oh, e mult mai uşor pe unde aţi intrat. Dar m-am gândit că o să vă placă priveliştea de aici, de sus, zise Sasha zâmbind.

Erau în vârful unui deal de pe care se vedea întreaga vale plină cu nişte construcţii din lemn. Erau duzini de case mici, ale căror hornuri înguste scoteau în aer şuvoaie de fum, o clădire mai mare, care probabil că era un fel de primărie, şi câteva zone îngrădite, pline cu animale ce păşteau.

Clarke se holba la oameni. Erau peste tot: cărau coşuri cu legume, împingeau cărucioare cu lemne de foc, mergeau pe străzi şi se salutau unii pe alţii. Copiii râdeau, în timp ce se jucau ceva de-a lungul unei poteci prăfuite, care şerpuia printre case.

Clarke se întoarse spre Bellamy şi văzu aceeaşi expresie de uimire în ochii lui. De data aceea, rămăsese fără cuvinte.

— Haideţi, zise Sasha şi o luă la deal în jos. Tata ne aşteaptă.

Niciunul dintre ei nu protestă. Bellamy luă mâna lui Clarke şi o urmară pe Sasha. Înainte să ajungă jos, duzini de oameni se opriră să se uite la ei. Iar până să o ia pe drumurile prăfuite parcă întregul sat se adunase să-i vadă. Cei mai mulţi dintre pământeni erau doar surprinşi şi curioşi, deşi câţiva îi priveau cu suspiciune evidentă sau chiar cu furie.

— Nu vă faceţi griji din cauza lor, zise Sasha veselă. O să le treacă.

Mai în faţă, un bărbat înalt stătea cu două femei, care vorbeau energic, evident, certându-se. El le asculta pe amândouă, aprobând grav şi vorbind puţin. Avea păr scurt şi barbă gri. Totuşi, în ciuda aspectului cumva sfrijit, radia putere. Când privirea îi căzu pe Sasha, Clarke şi Bellamy, se scuză în faţa celor două femei şi porni spre ei, cu paşi hotărâţi.

— Tată, se opri Sasha în faţa lui, ei sunt coloniştii despre care ţi-am spus.

— Eu sunt Clarke, zise păşind în faţă, cu mâna întinsă, fără să stea pe gânduri.

Încă tot nu ştia dacă putea să aibă încredere în oamenii aceia, dar ceva la acel bărbat o făcea să fie politicoasă.

— Iar el e Bellamy.

— Max Walgrove, zise el şi-i scutură mâna ferm, apoi se întinse să facă la fel cu Bellamy.

— O caut pe sora mea, zise el, fără vreo introducere. Ştiţi unde e?

Max aprobă din cap, cu o sprânceană încruntată.

— Cu mai bine de un an în urmă, câţiva membri ai comunităţii noastre au plecat, crezând că le va fi mai bine după propriile reguli. Ei sunt cei care au luat-o pe sora ta şi, din nefericire, i-au omorât pe acei doi copii.

Clarke simţea cum frustrarea lui Bellamy creştea. Îşi încleşta şi descleşta pumnii, iar când vorbi din nou, faţa îi era încordată de efortul de a-şi păstra tonul calm.

— Mda, Sasha a tot pomenit de această „facţiune”. Dar până acum nimeni nu a reuşit să îmi spună cum naiba pot să o găsesc pe sora mea.

Îşi încrucişă braţele şi îl privi pe liderul pământenilor cu ochii mijiţi.

— Şi de unde ştiu că nu eşti unul dintre cei care au luat-o?

Clarke se încordă şi încercă să-i arunce lui Bellamy o privire de avertizare. Dar tatăl Sashei părea mai degrabă amuzat decât insultat de tonul acuzator al lui Bellamy. Bărbatul se întoarse şi se uită peste umăr, spre un teren înconjurat de un gard din lemn. În partea îndepărtată, un grup de copii păreau să se joace leapşa. Max ridică mâna în aer şi toţi alergară spre el. Pe măsură ce se apropiau, Clarke îşi dădu seama că nu toţi erau copii. O fată mai mare era cu ei, iar părul lung negru îi flutura în vânt, în timp ce alerga râzând.

— Octavia!

Bellamy o luă la fugă şi, într-o clipă, o luă în braţe. Era prea departe de Clarke, ca ea să audă, dar după felul în care i se mişcau umerii fie râdea, fie suspina. Posibil, ambele în acelaşi timp. Un amestec ciudat de sentimente umplu pieptul lui Clarke, privind întâlnirea lor. Era încântată că Octavia era bine, dar o parte din ea se gândea cu durere la întâlnirea aceasta care se putea să nu aibă loc niciodată.

Clipind să-şi alunge lacrimile, se întoarse spre Max şi spre Sasha.

— Mulţumesc. Cum aţi găsit-o?

Max îi povesti cum trimisese o echipă care să stea cu ochii pe rebeli. Când aflase că răpiseră un colonist, pregătiseră un atac, să o scape.

— Abia noaptea trecută am salvat-o, explică el. Voiam să o escortez până la tabăra voastră azi, dar apoi ne-aţi găsit voi.

În colţul gurii lui se văzu o mică zvâcnire, de parcă încerca să se abţină să zâmbească.

— Nu ştiu cum o să vă pot mulţumi destul vreodată, zise Bellamy venind spre ei cu Octavia. Aţi salvat-o.

— Poţi să-mi mulţumeşti prin a ţine sub control grupul vostru, de data aceasta. Sasha mi-a spus că sunteţi oameni buni şi că aţi tratat-o bine, dar nu pot risca o altă tragedie.

— Ce s-a întâmplat data trecută, mai exact? întrebă Clarke prudent.

Era disperată să întrebe de părinţii ei, dar trebuia să afle mai întâi toată povestea.

— Acum ceva mai bine de un an, una dintre navele voastre s-a prăbuşit la vreo zece kilometri de aici. Mereu am ştiut despre Colonie, dar niciodată nu a existat vreo cale de comunicare, aşa că venirea unor străini din spaţiu a fost un pic… surprinzătoare.

Dar nu erau într-o formă prea bună, aşa că am încercat să-i ajutăm. Le-am dat mâncare, adăpost, acces la spitalul nostru, orice au avut nevoie. Ei fuseseră trimişi aici pentru că se ştia despre Muntele Weather, care sperau să le ofere adăpost şi provizii. Desigur, nu se aşteptau să fie cineva aici.

— Ştii cumva ce i-a adus pe Pământ? întrebă Clarke. Misiunea a fost secretă. Niciunul dintre noi n-a ştiut nimic despre ea, până nu ne-a spus Sasha.

Max aprobă.

— Au fost trimişi pe Pământ să testeze nivelul radiaţiilor, să verifice dacă planeta poate susţine viaţa omenească din nou. Noi le-am uşurat partea aceasta, desigur.

— Cine erau? interveni Clarke. Erau voluntari, oameni de ştiinţă sau condamnaţi, ca noi?

Max se încruntă, dar, băiat deştept, răspunse la întrebare fără să insiste.

— Mulţi păreau să ezite să vorbească despre trecutul lor, dar mi-am dat seama că nu erau chiar cetăţeni-model. Nu chiar infractori, altfel presupun că ar fi fost omorâţi. Sau aruncaţi în spaţiu, după cum am auzit.

Se strâmbă uşor, apoi continuă.

— Mai degrabă oameni care puteau să dispară fără să atragă mare atenţie.

Clarke aprobă, asimilând informaţia.

— Şi după ce au ajuns aici?

— Când s-au prăbuşit, au pierdut posibilitatea de a trimite mesaje către Colonie. Niciunul dintre ei nu şi-a imaginat vreodată că vor fi despărţiţi de navă definitiv. Deci, presupun că tensiunile au început să crească. Noi nu plănuiserăm să-i integrăm în comunitatea noastră, iar ei, categoric, nu se gândiseră să rămână aici pentru totdeauna.

Se opri o clipă, apoi faţa lui deveni mai serioasă.

— Încă mai cred că a fost un accident ceea ce s-a întâmplat cu acel copil. Dar nu toţi sunt de aceeaşi părere. Tot ce se ştie este că unul dintre copiii noştri – un băieţel – îi dusese pe câţiva colonişti la pescuit. Se oferise să le arate cel mai bun loc de pescuit, mândru să fie de folos, dar când, în sfârşit, s-au întors, în amurg…

Max oftă când îşi aminti.

— Îi cărau micul trup. Se înecase, bietul băiat. Oftă.

— Nu voi uita niciodată ţipătul mamei lui, când l-a văzut.

— A fost un accident, zise Sasha. Ştiu că a fost un accident. Tommy a alunecat de pe piatră, dar niciunul dintre colonişti nu ştia să înoate. Au încercat să îl salveze. Îţi aminteşti că toţi erau uzi? Au spus că, practic, femeia blondă s-a înecat încercând să ajungă la el.

— Posibil, continuă Max. Dar păreau mai degrabă defensivi decât să regrete. Atunci au început certurile. Câţiva dintre ai noştri – familia băiatului, acelaşi grup care a venit după voi imediat ce aţi aterizat – au refuzat să le mai dea mâncare, au zis că trebuie să se apere. Presupun că cei de pe Colonie s-au speriat, dar au luat-o pe un drum greşit. Au început să fure, să facă stocuri, chiar să-i ameninţe pe oameni cu violenţa. În cele din urmă, nu am avut de ales. A trebuit să îi alungăm. A fost o… sentinţă dificilă. Ştiam că mulţi dintre ei sunt oameni buni. Şi ştiam că nu aveau prea multe şanse pe cont propriu. Dar când am dat sentinţa nu m-am gândit că vor riposta. Şi, desigur, după aceea, a trebuit să-mi apăr oamenii. Nu am avut de ales.

— Deci sunt morţi toţi? întrebă Clarke încet.

— Cu excepţia unui cuplu, medicii. Ei au plecat înainte ca situaţia să se înrăutăţească, au spus că ei dezaprobă felul în care se purtau ceilalţi colonişti. Voiau să exploreze singuri, să vadă cât mai mult din planetă.

— Medici? repetă Clarke, forţând cuvântul să iasă odată cu aerul din plămânii ei.

Căută ceva de care să se prindă şi dădu de Bellamy lângă ea, susţinând-o cu braţele lui puternice.

— Clarke, te simţi bine? o întrebă el.

— Erau… îţi aminteşti numele lor?

Închise ochii, brusc, fiindu-i teamă să vadă expresia de pe faţa tatălui Sashei, când va auzi întrebarea.

— Griffin?

Dar trebuia să vadă. Când deschise ochii, liderul pământenilor aproba din cap.

— Da. David şi Mary Griffin, îmi aduc aminte.

Clarke râse, apoi trase aer în piept, când greutatea care îi apăsase pieptul în ultimele şase luni dispăru. Faţa ei era udă; ridică o mână şi îşi dădu seama că plângea. Nu era singură pe Pământ.

Părinţii ei trăiau.

28. GLASS

Nu auzea numărătoarea inversă.

Nu auzea ţipetele.

Tot ce auzea era sunetul respiraţiei istovite a mamei sale.

Glass era pe jos, legăna capul mamei sale, în timp ce sângele se întindea pe pieptul ei, iar bluza îi devenea de un roşu-aprins, o nuanţă pe care Glass niciodată nu reuşise să o obţină cu vopsele.

Gardianul nebun striga ceva la Glass, dar nu îl înţelegea. Urmă o agitaţie de mişcări, iar Luke prinse gâtul bărbatului cu braţele şi îl trase jos de pe navă.

— E în regulă, şopti Glass, în timp ce lacrimile îi alunecau pe obraji. O să fii bine, mamă. O să ajungem pe Pământ şi apoi totul va fi bine.

— Timpul expiră! strigă cineva.

Undeva în mintea ei, Glass înţelese că uşile erau pe cale să se închidă, că numărătoarea era undeva pe la treizeci de secunde, dar nu reuşea să înţeleagă implicaţiile.

— Glass, zise mama ei, cu voce răguşită, sunt foarte mândră de tine.

Nu putea să respire. Nu putea să vorbească.

— Te iubesc, mamă.

Glass se forţă să vorbească şi îi strânse mâna mamei sale.

— Te iubesc atât de mult.

Sonja o strânse şi ea, doar pentru o clipă, înainte să ofteze, iar corpul ei să devină moale.

— Mamă, tresări Glass şi un suspin trecu prin corpul ei. Nu, te rog…

Luke reapăru în raza ei vizuală. Ultimele cuvinte ale mamei sale îi răsunau în minte. Mai tare decât ţipetele şi strigătele din exteriorul navei. Mai tare decât toate alarmele. Mai tare decât bufnitura inimii ei zdrobite.

Eşti atât de curajoasă, de puternică.

Sunt mândră de tine.

— Vrei să te conduc înapoi? întrebă Wells, aruncând o privire nervoasă spre ceas. Nu mi-am dat seama cât de târziu e.

Glass îşi ridică privirea. Era aproape miezul nopţii. Chiar dacă

fugea, tot nu avea cum să ajungă acasă înainte de stingere. Nu că ar fi alergat, era un mod sigur de a atrage atenţia vreunui gardian.

— Mă descurc, zise ea. Niciunui gardian nu îi pasă, de fapt, dacă eşti afară după stingere, atâta timp cât nu pari a pune ceva la cale.

Wells zâmbi cu afecţiune.

— Tu mereu pui ceva la cale.

— Nu de data asta, zise Glass şi îşi băgă tableta în geantă, apoi se ridică în picioare. Sunt doar o fată studioasă, extenuată, care a pierdut noţiunea timpului, în timp ce îmi făceam tema la matematică.

Înainte, până să plece tatăl ei, Glass n-ar fi fost prinsă învăţând nici moartă. Dar acum era singura ei şansă de a-l vedea pe Wells. Şi, ciudat, era destul de amuzant.

— Vrei să spui că ai pierdut noţiunea timpului privind cum eu îţi fac tema la matematică.

— Vezi? De asta am nevoie de ajutorul tău. E logic.

Stăteau în sufrageria lui Wells, care era chiar mai ordonată ca de obicei. Mama lui era din nou în spital, iar Glass ştia că el voia să se asigure că apartamentul avea să fie în stare perfectă, când ea va veni acasă. O conduse către uşă, apoi se opri înainte să o deschidă.

— Eşti sigură că nu pot să te conduc?

Glass scutură din cap. Dacă ea era prinsă că încălca regula stingerii, avea să primească doar un avertisment. Dacă Wells era prins, avea să primească săptămâni de tratament rece din partea tatălui său, lucru de care nu avea nevoie acum.

Îşi luă rămas-bun şi ieşi pe coridorul întunecat şi pustiu. Glass era bucuroasă că petrecuse timp cu cel mai bun prieten al ei, chiar dacă învăţaseră. Abia dacă îl mai vedea. Când nu era la şcoală, era cu mama lui la spital sau la pregătirile ca ofiţer. Îl văzuse şi mai puţin după ce terminaseră şcoala, iar Wells devenise cadet.

Glass se mişcă repede şi tăcut pe scări şi pe puntea B, pe care trebuia să o traverseze, să ajungă la apartamentul ei. Se opri o clipă, când trecu pe lângă intrarea spre Eden Hall. Se apropia Ziua eroilor. Petrecuse ultimele câteva săptămâni zbătându-se pentru rochie – trebuia să se chinuie să găsească ceva, acum, că ea şi mama ei trăiau din puţinele puncte de raţie

– şi nu prea făcuse progrese în privinţa partenerului. Toţi presupuneau că va merge cu Wells. Dacă niciunul dintre ei nu găsea un partener, probabil că vor sfârşi împreună, dar numai ca prieteni. Nu mai putea să îşi închipuie cum ar fi să îl sărute, la fel cum nu-şi imagina să se mute pe Walden.

Pe de altă parte, ea nu se gândise prea mult la a săruta pe nimeni. Adevărata distracţie era să îi facă pe băieţi să vrea să o sărute. Să aleagă o rochie care ştia sigur că va face inima vreunui băiat să galopeze era mult mai distractiv decât să îl lase pe vreunul să saliveze pe faţa ei, cum făcuse Graham atunci când o încolţise la petrecerea de ziua lui Huxley.

Glass era atât de absorbită de gândul la ţinuta pentru Ziua eroilor, că nici nu-i văzu pe gardieni, până când ajunseră chiar în faţa ei. Erau doi, un bărbat de vârstă mijlocie, ras pe cap, şi unul mai tânăr, un băiat, doar cu câţiva ani mai mare decât ea.

— Totul e în regulă, domnişoară? întrebă cel mai în vârstă.

— Da, mulţumesc, răspunse Glass, cu un amestec bine exersat de politeţe şi indiferenţă, de parcă habar n-avea de ce fusese oprită şi nici nu se sinchisea să afle.

— E trecut de stingere, zise el, privind-o de sus în jos.

Privirea lui o făcu să se simtă neplăcut, dar ştia că nu trebuia să îl lase să ştie asta.

— Da? întrebă ea şi îi arătă cel mai cald şi mai frumos zâmbet. Îmi pare rău. Am pierdut noţiunea timpului învăţând la un prieten, dar tocmai mă îndreptam spre casă.

Bărbatul mai în vârstă pufni.

— Învăţând? Mda, ce învăţaţi? Îţi împrospătai cunoştinţele de anatomie cu vreunul dintre iubiţii tăi?

— Hall, zise gardianul mai tânăr. Termină!

Partenerul lui îl ignoră.

— Eşti una dintre cele care cred că regulile nu li se aplică, nu? Ei bine, mai gândeşte-te. Tot ce trebuie să fac este să înregistrez acest incident şi o să te trezeşti într-o situaţie cu totul diferită.

— Nu gândesc astfel, se grăbi Glass să spună. Îmi pare rău. Promit că nu voi mai încălca regula stingerii vreodată, indiferent cât de mult voi învăţa.

— Aş vrea să te cred, dar îmi pari genul de fată care pierde noţiunea timpului de câte ori îşi scoate…

— Ajunge! zise gardianul mai tânăr, pe un ton poruncitor.

Spre surprinderea lui Glass, chelul tăcu. Apoi îşi îngustă privirea şi zise:

— Cu tot respectul, domnule, dar acesta este motivul pentru care nu există membri ai unităţii de ingineri care să patruleze pe coridoare. Probabil că ştiţi multe despre ieşirile în spaţiu, dar nu ştiţi prea multe despre menţinerea liniştii.

— Atunci va trebui să te asiguri că nu vei mai cădea în tura mea de patrulare.

Vocea tânărului era calmă, dar privirea intensă.

— Cred că putem să o lăsăm să plece cu o avertizare, de data aceasta, nu-i aşa?

Gura gardianului mai în vârstă se strâmbă într-un rânjet.

— Cum zici tu, locotenente.

Gradul se auzi mai tare decât tonul lui înverşunat. Evident, tânărul gardian avea un grad mai mare decât al lui. Tânărul se întoarse spre Glass.

— Te voi escorta acasă.

— Mă descurc, zise Glass, fără să ştie de ce roşise.

— Cred că e mai bine să te însoţesc. Nu vrem să treci prin aceeaşi situaţie din nou, peste cinci minute.

Făcu semn din cap spre partenerul lui, apoi porni cu Glass. Poate pentru că era gardian, Glass era cât se poate de conştientă de mişcările lui, în timp ce mergeau. Felul în care el părea să îşi ajusteze pasul, în mod normal mai lung, să se potrivească ritmului ei. Felul în care mâneca lui se atingea de braţul ei, când coteau pe coridoare.

— Chiar faci ieşiri în spaţiu? întrebă Glass, nerăbdătoare să umple tăcerea.

El aprobă.

— Din când în când. Genul acesta de reparaţii nu se fac foarte des, totuşi. Necesită multe pregătiri.

— Cum e să fii acolo afară?

Lui Glass mereu îi plăcuse să se uite pe micile ferestre ale navei, întrebându-se cum ar fi fost să fie acolo, afară, printre stele. El se opri şi se uită la Glass, chiar o privi, nu cum făceau cei mai mulţi băieţi când îi aruncau câte o ocheadă, ci de parcă ar fi putut vedea la ce se gândea.

— Liniştitor şi îngrozitor în acelaşi timp, zise el, în cele din urmă. De parcă, brusc, ai şti răspunsurile la întrebări pe care nici nu te-ai gândit să le pui.

Ajunseră la uşa lui Glass, dar ea îşi dădu seama că ultimul lucru pe care şi-l dorea era să intre. Bâjbâi stângaci cu degetul pe scanner.

— Cum te cheamă? întrebă ea, în cele din urmă, când uşa se deschise.

El zâmbi, iar Glass îşi dădu seama, nu faptul că era gardian îi făcea pieptul să tresară.

— Eu sunt Luke.

Luke nu-i dădu drumul la mână deloc. Nici când nava se desprinse de puntea de lansare, cu o zdruncinătură puternică, lucru care îi făcu pe cei mai mulţi să ţipe. Nici când ţiuitul alarmei şi huruitul elicelor făcură loc unei linişti surprinzătoare. Nici când Pământul se apropie, tot mai mult şi mai mult, până când geamul se umplu de nori gri.

— Îmi pare rău, zise el şi ridică mâinile lor împreunate şi-i sărută degetele. Ştiu cât de mult ai iubit-o. Cât de mult te-a iubit.

Glass aprobă, temându-se că, dacă va vorbi, lacrimile vor reveni. Durerea era atât de proaspătă, de puternică, încât habar n-avea ce formă va lua, ce fel de cicatrici va lăsa. Sau dacă va simţi toată viaţa durerea aceea din piept.

Dar va avea o viaţă, o viaţă plină cu copaci, şi cu flori, şi cu răsărituri, şi cu furtuni şi, partea cea mai bună, cu Luke. Nu ştia ce se va întâmpla cu ei odată ajunşi pe Pământ, dar orice avea să fie se vor descurca, atâta timp cât erau împreună.

Nava începu să se zdruncine, iar Luke strânse mai tare mâna lui Glass. Apoi întreaga navă începu să se lase într-o parte, dezlănţuind un val de strigăte.

— Te iubesc, zise Glass.

Nu conta că Luke nu avea cum să o audă. El ştia. Indiferent ce se va întâmpla, el mereu va şti.

29. WELLS

După ce împachetă, Wells se îndreptă tăcut spre cimitir să-şi ia rămas-bun. Se lăsase noaptea, iar florile care împodobeau pietrele de mormânt radiau. Wells se bucura că Priya se gândise să pună flori vii pe morminte. Cum crescuseră pe navă, niciunul dintre ei nu cunoscuse adevăratul întuneric, iar în felul acesta moartea lor va avea mereu un fel de lumină care să strălucească peste ei.

Dar când îngenunche lângă mormântul Priyei, se înfioră. Oare simţise că în scurt timp avea să li se alăture celorlalţi morţi? Se ridică şi se îndreptă spre mormântul lui Asher, unde îşi trecu degetele peste literele sculptate neîndemânatic în lemn. Se opri, întrebându-se de ce i se păreau ciudat de familiare. Scrisul de pe celelalte borne era diferit, deşi era sigur că mai văzuse litere mari scrise aşa.

— La revedere, şopti el, înainte să-şi pună rucsacul pe umăr şi să pornească spre pădure.

Trecu de linia copacilor şi trase în piept aerul rece al pădurii. Era surprinzător de calm, mai relaxat acolo decât fusese toată dimineaţa în tabără. Sunetul vântului printre frunze era o schimbare binevenită, faţă de şoaptele uşor răutăcioase. Mai avusese fantezii trecătoare în legătură cu plecarea pe cont propriu, deşi în acele scenarii Clarke fusese mereu cu el. Sau, mai recent, Sasha. Inima îi tresări când se gândi că ea se va întoarce în tabără şi el nu va fi acolo. Ce va crede când ceilalţi îi vor spune că el a plecat? O va revedea vreodată? Şi ce se va întâmpla dacă tatăl său va veni pe Pământ? Va încerca să îl găsească sau va cădea în dizgraţia lui?

— Wells? se auzi o voce din întuneric.

Se întoarse şi clipi, când silueta subţire a lui Kendall apăru dintre umbre.

— Unde mergi?

— Încă nu sunt sigur. Plec.

— Pot să vin cu tine? întrebă ea, cu un amestec de înflăcărare şi melancolie, care arăta că deja simţise care avea să fie răspunsul lui.

— Nu cred că e o idee bună, zise el prudent. Vei fi mai în siguranţă dacă vei rămâne cu grupul.

Kendall se apropie câţiva paşi. Lumina lunii abia trecea prin acoperişul de frunze dese; totuşi, ochii ei mari şi luminoşi îl priveau atât de intens, că aproape tremură.

— Te duci să o cauţi pe Sasha?

— Nu… habar n-am unde s-a dus.

Prin întuneric, o văzu aprobând din cap.

— Asta e bine. E periculoasă, ştii doar. Gândeşte-te numai ce i-au făcut pământenii aceia Priyei.

— Sasha n-a avut nicio legătură cu asta, zise Wells, nefiind sigur de ce o apăra.

— Ce fel de om ar face aşa ceva cuiva? continuă Kendall, de parcă nu l-ar fi auzit. Să spânzuri pe cineva de un copac? Să scrii un mesaj în carnea de pe tălpile ei? Chiar trebuie să vrei să spui ceva cu asta.

Vocea ei căpătase o tonalitate ciudată, aproape cântată, iar el simţi un fior pe şira spinării.

— Nu poţi avea încredere în pământeni, nu uita.

Mai înaintă un pas, până ajunse la mai puţin de un metru de Wells.

— Ştiu că e drăguţă. Dar nu e de-a noastră. Ea nu te înţelege. Ea nu va face orice e nevoie pentru a te menţine în siguranţă.

Respiraţia lui Wells deveni greoaie, în timp ce în mintea lui prinse formă o conştientizare. De aceea îi păruse familiar scrisul de pe mormântul lui Asher. Literele mari semănau foarte mult cu cele de pe tălpile Priyei. Dacă nu pământenii o omorâseră? Dacă…

— Ne mai vedem, zise Kendall zâmbind, în timp ce o luă la fugă spre tabără.

Wells îngheţă. Să meargă după ea? Să-i avertizeze pe ceilalţi? Teama din stomacul lui era o avertizare reală sau paranoia? O creangă trosni deasupra, iar Wells se răsuci, cu inima galopând. Probabil că e doar un animal, îşi zise, dorindu-şi să-şi fi înghiţit mândria şi să-i fi cerut lui Bellamy să îl înveţe să tragă cu arcul. Nici măcar nu luase cu el vreo săgeată. Apoi formele din faţă se dovediră a fi trei siluete umane. Wells se încordă şi scană pământul după ceva ce putea fi folosit ca armă. Un băţ lung sau chiar o piatră. Putea să lupte cu mâinile goale, dacă era nevoie, fusese printre primii la luptă, când făcuse pregătirea ca ofiţer, dar nu era sigur dacă putea să se descurce cu toţi trei, dacă veneau peste el deodată. Găsi o piatră ce părea ascuţită şi se

ghemui după un copac, ţinând-o pregătită. Apoi, în timp ce străinii se apropiau, dintre copaci se auzi un râset.

— Clarke? strigă el şocat şi aruncând piatra cât colo.

Lumina lunii licărea în părul ei ca un nimb şi-i lumina zâmbetul larg, încântat. Bellamy era cu ea… iar aceea era Octavia?

Când îl văzură pe Wells, toţi trei zâmbiră şi se grăbiră spre el, vorbind deodată. Încet, află ce se întâmplase: despre găsirea Octaviei, despre vizita lui Bellamy şi a lui Clarke la Muntele Weather şi despre tot ce le spusese tatăl Sashei. Inima lui tresări la auzirea numelui ei.

— Aşadar aţi văzut-o pe Sasha? E bine?

El şi Clarke se priviră în ochi, în timp ce văzu pe faţa ei că ea înţelesese. Întotdeauna fusese bună în a observa detaliile, în a vedea anumite lucruri înaintea celorlalţi, asta o făcea un bun medic, se gândi el. Ea îi oferi un zâmbet plin de semnificaţii, iar el îşi dădu seama că ea ştia ce însemna Sasha pentru el şi că nu avea nimic împotrivă.

— Sasha e bine, zise ea. Va veni să ne viziteze în curând, după ce îi va convinge pe ceilalţi pământeni că nu vrem să le facem niciun rău.

Se opri, de parcă încerca să decidă cât din informaţiile pe care le avea era bine să împărtăşească.

— Cred că vrea să te vadă.

— Pleci undeva? întrebă Octavia şi se întinse spre rucsacul lui Wells.

Bellamy şi Clarke se uitară unul la altul, în timp ce Wells le spuse ce se întâmplase în dimineaţa aceea, cum toţi erau furioşi că o lăsase pe Sasha să plece şi cum hotărâse să părăsească tabăra, înainte să îl alunge ei.

— E ridicol, zise Bellamy, mai indignat decât şi-ar fi imaginat Wells vreodată că ar putea fi vreun waldenit pentru el. Nu poţi să pleci doar pentru că Graham şi câţiva dintre ceilalţi au ridicat pumnul furioşi. Au nevoie de tine. Toţi avem nevoie de tine.

— Te rog, Wells, interveni Clarke. Totul o să fie bine. Mai ales după ce o să le spunem că ai avut dreptate în privinţa Sashei. Dacă nu o lăsai să plece, nu am fi recuperat-o niciodată pe Octavia.

Clarke aruncă o privire spre fata mai tânără, care deja cobora panta, nerăbdătoare să-şi facă marea intrare.

— Posibil…

Îşi mută rucsacul de pe un umăr pe altul, apoi se întoarse spre Bellamy.

— Felicitări, omule. Sunt foarte bucuros că ai găsit-o. Nu ai renunţat niciodată la ea şi nu degeaba.

Se uită la Clarke, apoi din nou la Bellamy.

— Cred că toţi avem multe de învăţat de la tine.

Bellamy ridică din umeri.

— Nu prea ştiu să fiu altfel. Mereu am avut grijă de ea. E ca şi cum… nu ne-am născut doar pentru fiecare dintre noi. Trebuie să avem grijă de ceilalţi oameni.

Wells ridică brusc privirea.

— Ce ai zis?

Bellamy vorbise normal, de parcă aceea era o frază pe care oamenii o foloseau mereu. Dar Wells nu auzise pe nimeni să o spună pe Pământ. De fapt, trecuseră ani de când nu auzise fraza aceea rostită cu voce tare, dar asta nu însemna că nu se gândea la ea în fiecare zi.

Unele lucruri nu se uită niciodată.

30. BELLAMY

Bellamy se uita la Wells şi se întreba dacă nu cumva băiatul cedase, în sfârşit, din cauza stresului. De ce îl privea Wells aşa? Ridică din umeri.

— E doar ceva ce spunea mama despre mine şi despre Octavia. Că eram norocoşi să ne avem unul pe altul şi că era responsabilitatea mea să am grijă de ea.

Pufni, când amintiri dureroase îl răscoliră.

— Responsabilitatea mea, pentru că al naibii de sigur nu era a ei.

Tăcu pentru o clipă.

— Cred că e ceva ce tata obişnuia să spună, deşi folosea asta ca să ne explice de ce niciodată nu era cu noi.

Wells păli la acele vorbe.

— Hei… te simţi bine? întrebă Bellamy, privind spre Clarke, să vadă dacă ea observase cât de ciudat se purta Wells. Dar, înainte ca ea să aibă timp să reacţioneze, Wells continuă.

— Numele… numele mamei tale era cumva Melinda?

Cuvântul ateriză cu o bufnitură pe pieptul lui Bellamy. De mulţi ani nu mai auzise pe nimeni să rostească numele mamei sale. Nu din ziua în care gărzile intraseră în apartamentul lor şi o găsiseră întinsă pe podea, rece şi ţeapănă.

— De unde… de unde ştii? întrebă Bellamy cu voce răguşită, prea uimit să insufle în tonul lui o notă de ostilitate sau de suspiciune.

Cu o voce ciudat de calmă, Wells îi povesti lui Bellamy despre trecutul secret al tatălui său, despre aventura lui cu o femeie de pe Walden şi despre angajamentul faţă de familia ei.

— Nu trăim doar pentru noi… asta spunea tata mereu, să justifice sacrificiile pe care trebuia să le facă – faptul că nu petrecea suficient timp cu mine şi cu mama sau că nu se căsătorise cu femeia pe care o iubise. Dar nu am ştiut că au avut un copil.

Lumea din jurul lui Bellamy părea să se învârtă, să se topească într-un amestec de umbre şi lumini, în timp ce mintea lui galopa. Singurul lucru care îl ţinea pe picioare era senzaţia dată de mâna lui Clarke, ce o ţinea pe a lui. Cancelarul – bărbatul care fusese împuşcat din cauza lui – era tatăl lui? Nu

putea vorbi. Nu putea respira. Dar apoi simţi braţul lui Clarke în jurul lui şi trase aer în piept. Când expiră, îşi reveni şi văzu din nou ce era în jur. Siluetele întunecate ale copacilor, bucăţile de cer pline de stele, expresia uimită a lui Clarke, faţa nervoasă a băiatului pe care crezuse că îl ura, iar acum se pare că era… cu totul altceva.

— Deci… asta înseamnă că tu eşti…

— Fratele tău vitreg.

Wells lăsă cuvântul frate să atârne în aer, de parcă asta le-ar fi dat timp să examineze forma lui, înainte să şi-l poată adjudeca.

— Atunci, tu şi Octavia nu mai sunteţi singurii fraţi de pe Colonie.

Un râs scăpă de pe buzele lui Bellamy, înainte să îl poată opri.

— Fraţi vitregi, repetă el. E o nebunie.

Scutură din cap şi, cu un rânjet, întinse braţul spre mâna lui Wells.

— Fraţi.

31. CLARKE

— Fraţi vitregi, zise Clarke, probabil, pentru a douăzeci şi noua oară în seara aceea.

Se întinse şi îşi trecu un deget peste obrazul lui Bellamy, de parcă ar fi putut găsi vreun semn care îi scăpase şi care să arate că el şi Wells erau rude. Bellamy zâmbi şi îi îndepărtă blând mâna, apoi i-o duse la buze şi i-o sărută.

— Ştiu că e greu de crezut. Eu sunt mult mai arătos.

Dar apoi zâmbetul lui dispăru.

— Te deranjează?

Clarke se întoarse să se uite spre Wells şi spre Sasha, care se întorsese în tabără chiar mai devreme decât se aşteptaseră. Stăteau pe cealaltă parte a focului, ceva mai departe de restul grupului. Printre sclipirile flăcărilor, îl vedea pe Wells zâmbindu-i pământencei, care părea să roşească. Unii se uitau la ei cu reţineri, dar acum, că Octavia se întorsese, fusese destul de uşor să convingă grupul că Sasha spusese adevărul despre pământenii rebeli şi cei mai mulţi îl iertaseră imediat pe Wells pentru că o lăsase să plece.

Clarke oftă şi îşi puse capul pe umărul lui Bellamy.

— Faptul că eşti rudă cu fostul meu iubit e cel mai ciudat lucru la tine.

Bellamy îşi puse braţul în jurul taliei lui Clarke şi o gâdilă. Ea râse şi încercă să riposteze, dar Bellamy se ridică brusc, când ceva de pe partea cealaltă a focului îi atrase atenţia.

— E adevărat! o auziră pe Octavia strigând, în timp ce îşi dădea peste umăr părul lung.

În ultimele câteva ore îi desfătase pe cei din grup cu poveşti despre timpul petrecut de ea pe Muntele Weather.

— Şi de unde ştim că nu te-ai întors să ne spionezi? se auzi o voce.

Muşchii lui Clarke se încordară, când Graham porni spre Octavia, în timp ce focul arunca o lumină mişcătoare pe rânjetul lui. Avea în voce un amestec de condescendenţă şi ostilitate, dar Octavia nu lăsă asta să o afecteze. Îşi înclină capul într-o parte şi îl privi cercetător pe Graham, pe sub genele lungi.

— Poate că ţie îţi vine greu să crezi, Graham, dar pe Pământ sunt lucruri mult mai interesante de văzut decât mica ta colecţie

de săgeţi. Dacă ar fi să te spionez, aş adormi.

Cei din apropierea ei râseră şi, spre surprinderea lui Clarke, Graham chiar zâmbi, deşi, chiar întuneric fiind, văzu că zâmbetul nu-i cuprinsese şi ochii.

— Oh, crede-mă, săgeţile mele sunt cât trebuie de mari, protestă el.

Octavia chicoti.

— Să-l pocnesc pe copilul ăla acum sau mai târziu? mormăi Bellamy.

— Mai târziu, zise Clarke. Stau bine aici.

Ea se alăturase grupului din jurul focului, cu doar câteva minute mai devreme, după ce petrecuse câteva ore în baraca-infirmerie, să se asigure că Molly, Felix şi ceilalţi erau bine şi îşi reveneau, pe măsură ce planta otrăvitoare ieşea din trupurile lor. Expresia de uşurare de pe faţa lui Eric, în momentul în care Clarke îl ajutase pe Felix să stea în picioare pentru prima dată de când se îmbolnăvise, era suficient să o facă să uite că mersese pe jos aproape douăzeci de kilometri, într-o singură zi.

Clarke îşi schimbă poziţia şi se rezemă de Bellamy. El îşi puse braţele în jurul taliei ei şi se lăsă pe spate, astfel că amândoi priveau spre cer. Trosnetul flăcărilor era suficient să înăbuşe vocile celor din jurul lor şi, cu ochii în sus, aproape că puteau să îşi închipuie că erau singurii oameni de pe Pământ. Ea se întreba dacă mama şi tatăl ei priveau spre acelaşi cer, dacă simţeau la fel. Mai devreme, Bellamy îi spusese că, odată ce Octavia îşi va reveni, vor porni toţi trei să-i caute pe părinţii ei. Soţii Griffin plecaseră de aproape un an, dar nu conta, îi promisese el. Nu se vor opri până când nu îi vor găsi. Gândul acela era atât emoţionant, cât şi îngrozitor, aproape prea mult pentru ea. Aşa că, pentru moment, se mulţumea să stea rezemată de Bellamy, să lase respiraţia lui regulată să-i alunge restul gândurilor.

— Uite, îi şopti Bellamy la ureche.

— Ce?

El îi luă mâna, îi întinse blând un deget şi arătă spre un punct luminos care se mişca repede pe cer.

— Pe Phoenix ţi-ai pus vreodată dorinţe pe meteoriţi? Sau era doar o chestie de pe Walden? întrebă el lăsând să se simtă respiraţia lui caldă pe pielea ei. Probabil că deja aveai tot ce îţi doreai.

— Categoric, nu aveam tot ce îmi doream, murmură ea şi se

cuibări la pieptul lui. Deşi cred că s-ar putea să fi fost pe aproape, la un moment dat.

— Deci nu vrei să îţi pui o dorinţă?

Clarke se uită în sus din nou. Pata de lumină se mişca foarte repede, chiar şi pentru un meteor. Se ridică un pic.

— Nu cred că aia e o stea căzătoare, zise ea, incapabilă să-şi ascundă nota de nelinişte din voce.

— Ce vrei să spui? Ce altceva poate fi?

Dar apoi îl simţi cum se încordează în spatele ei, în timp ce o conştientizare bruscă punea stăpânire pe el.

— Doar nu crezi…

Vocea lui se stinse şi o ţinu mai strâns. Nu era nevoie să o spună cu voce tare. În timp ce restul grupului stătea în jurul focului, cu o binecuvântată ignoranţă, Bellamy şi Clarke ştiau. Punctul luminos nu era o stea, era una dintre nave.

Cei o sută nu aveau să mai fie o sută, în scurt timp.

Restul Coloniei venea pe Pământ.

MULŢUMIRI

Sunt profund recunoscătoare tuturor celor de la Alloy, pentru că fac parte din această aventură. Nu aş fi deturnat nicio navă fără voi. Uriaşe îmbrăţişări spaţiale genialilor mei editori, uluitor de inteligentei Joelle Hobeika şi mereu creativei Katie McGee, pentru consecventa lor dăruire faţă de această serie. De asemenea, e un mare privilegiu să lucrez cu Josh Bank, Sara Shandler şi Les Morgenstein, oameni a căror viziune duce scrisul pe noi culmi.

Multe mulţumiri editorului meu, Elizabeth Bewley, pentru sfaturile ei inteligente, şi vrăjitorilor editori de la Little, Brown, pentru munca lor asiduă şi pentru entuziasmul faţă de *Cei 100*.

E nevoie de un sat întreg să ţii un scriitor în toate minţile în timp ce scrie, iar pentru asta sunt etern îndatorată prietenilor mei, pentru sprijinul lor ferm. Mulţumesc pentru cafea, mesajele încurajatoare, petrecerile fascinante şi pentru că m-aţi ajutat să-mi păstrez entuziasmul, când eu abia aveam timp să-mi spăl hainele. Şi mulţumiri speciale colegilor mei, pentru că au făcut din birou o constantă sursă de inspiraţie, înţelepciune şi voioşie livrescă.

Mai presus de toate, sunt recunoscătoare familiei mele. Fiecare cuvânt pe care îl scriu e conturat de poveştile pe care mi le-aţi oferit, poveşti adunate din stivele de cărţi, scoase din filmele văzute noaptea târziu şi transformate în hohote de râs. Vă iubesc mai mult decât iubesc toate stelele din galaxie.